

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

وايي په ژمي کې چې کله لېوان بسکار پيدا نکړي او سخت وږي شي، نو بيا ټول يو ځای کې سره راټول شي! يوه ګرده دائره جوړه کړي او يو بل ته په ننډاره شي. څنگه چې يوه لېوه د کمزورتيا له امله وغورځېږي، نو پاتې ټول لېوان پرې حمله وکړي او پاک يې سره وخورې، دې کار ته په فارسي کې ګرګ آشتي وايي.

د هغه دوه غټ لرګيو څخه يوڅه لږ لمر زما په سترگو لګيدی، او سترګې راته يوڅه پريشانه کول. آسمان پاک او صاف وو يواځې دوه درې شنی وريځې اخوا ديخوا ګرځيدی. د ادی غږ د حويلی څخه راتلي چې نارې وهل.

ادی- ژر راشه هوسې يو دوه ساعتو کې جليل دوي راځی او مور هيس شي ندی تيار کړی.

په راحت خيال می خپل د پوهنتون چپټرونه سره واړول، او د رحمان بابا د شعر پرلیدو می په مسکا باندی شعر ځان سره زمزمه کړو او په زړه کې می وویل "زما خاوند خو ندی راروان چې وغواړم ورته تياری ونيسم! د آسما ميره دی هغه دی ورته کار وکړی پر ما يي څه؟" خپل د سر ټيکړی می يو څه د سر څخه لری کړو، چې همغه وخت قرار شمال شو او ويښتياں يی راته پر مخ بنواړه کړه. چې بيا د ادی غږ پورته شو.

ادی- هوسې! تاته وایم سپين سترګی چيرته لاری؟
په انډی وګرځيدم او په خدا می د رحمان بابا شعر ځان سره زمزمه کوو.
-زه رحمان په سل حلقو د زلفو بند یم، لا د پاسه سور پيزوان شه بله نت...

چې دا ځل ادی په لور غږ نارې کړل: هوسې ځواني مرګه شي ته جنی، مګر زما لاس به تاته ونه رسيری بيا دی سر په کوم کتاب کې دی چې زما غږ نه أوری؟

د شعر ويلو څخه می لاس واخيستي خپل ټيکړی می په سر سم کړو او مسکا په خوله خپل لځايه پاسيدم. ادی پوهيدل چې زما د يواځيتوب او کتاب ويلو ځای د بام سر د دوه لرګيو لاندی سایه ده! خو هيڅکله راپسی نه راتله چې زما يواځيتوب خراب کړی، د هغه لځايه به

بي دومره نارې او چغې وهل چې زما زړه به يې د کتاب ويلو څخه تور کوه. د خښتو څخه جوړ په کند کپړ زينو رابښکته شوم، د لاندې خاورې بوی ټول حويلی نيولی وه. سترگی مي پټی کړی سر مي پورته آسمان ته ونيو او يو غټه ساه مي واخيسته د خاورو پدی لاندې بوی منينه وم. په هغه بنايسته حال او حالتو کي وم چې د آسما چيغ چوغک غږ د هغه بنايسته احساساتو څخه وويستم.

آسما- څه لکه ليونيانو پشان دلته ولاړه يې؟ دا جامي دی ولی داسی په خاورو لړلی؟ چيرته تللی ويې؟

زما لځايه ادی په قهرجنه لهجه جواب ورکړو.

ادی- چيرته به وه ستا په خيال؟ دا د بام په سر دوه لرگی و دی بيکارې ته د مورک غار جوړ شوی. همدا چې خپل مخ وگرځه وم يو دوه کتابه اخلي او په منډه پر ځينو پورته کيږی خپل کتابخانی ته، ای زه نه پوهيږم جنی په کتابو څه؟ په پوهنتون په درس ويلو په شعر او شاعری څه؟ سبا ورځ ستا ميره ستا د تعليم او کتابو پوښتنه نه کوی، بلکه ستا د کار او ديگ پوښتنه کوی.

ادی ته ولی زما هر کار په ميره باندی لگوی؟ زما د خوب، خوراک، ځکاک، سره د هغه څه کار دی؟

ادی- دا نو څنگه خبره ده سپين سترگی؟ ميره دی ستا په هر کار باندی کار لری. -هغه زما خاوند راځی او زه يې هم ميرمنه! څه کنيزه او نوکره نه وری چې د هغه په هر ساز باندی ورقصيرم!

ادی- توبه.. توبه.. ته يې و دی ژبی ته وگوره؟ دا ټول د هغه پوهنتون له لاسه کيږی! که سبا ورځ مو ته ميره ته ورکړی، په دويمه ورځ دی بيرته د پلار کورته را استوی!

په خفه نظر مي ادی ته وکتل چې هغي هم په همغه قهرجنه لهجه وويل:
ادی- سترگی دی ماته داسی مه راباسه، ژر کوه هغه مهمانخانه پاکه کړه اوس دی اوبنی دوی رارسيری.

داخبره يی ماته وکړل او بيا د آسپرخاني په طرف روانشوه، خو غږ يې ماته راتلو چې لگيا وه لځان سره يې ويل: ای دومره ډير می وويل چې مه کوه سړيه دا جنی درس ته مه پريږده، سبا ورځ دا جنی پدی دوه خط سواد او درس باندی ژبه کوی، خوله می گونگي

سپين سترګی کيری، نه ما پيژنی سبا ورځ نه تا! خو پخداي قسم ددی سړی په کارو کی انسان حيران پاتی کيری؟ ادی لګيا وه او په قهر او غوسی دا خبری لځان سره کول او ما په نامیده نظر ورکتل چی آسما په خدا وویل:

آسما- ددی ټول خبرو څخه که خلاصیده غواړی زما سره یو چاره شته!

د آسما پدی خبره په غوسه می خپل چپلکه ورپسی و غورځه ول، چی هغي هم پخندا ځان بچ کرو، خو زموږ په شور ماشور باندی د ادی چیغه پورته شوه، چی دا ځل یی دواړو ته بنیراوی کول. دا ټول خبری او بنیراوی ددی آسما د لاسه زما په سر راغله، منم چی ادی د هغه خبرو څخه مخکي هم زما د پوهنتون ویلو سره مشکل درلود، خو دا سپین سترګی، ژبه وره یی راته نه ویل! له کوم ورځی څخه چی د آسما د معتاد، چرسی، بنگی، بی سواده لیور د مرکي څخه می انکار وکړو! او بابا هم زما

• خوا و نیول دا القاب زما په بڼه القابو کی زیات شول. اوس هم زه حاضره یم چی د ورځی زر ځله د ادی بنیراوی او خبری واورم، خو د هغه لوفر بڼه نشم. چرسی یو هفته افغانستان کیدی دوه کاله ایران کی! بڼه نغواړی یو نوکره غواړی چی دده د مور او پلار خدمت وکړی، او دی لوفر دی په خارج کی چرس وڅکی! بابا د آسما په

واده لا راځی نه وو، خو ادی ویل چی د خور ځوی می دی خلک به څه وایی؟ فلان دی، او بستان دی، او دا هم باید ووايم چی خپله آسما په جلیل مئینه وه، نو ځکه خوارکی بابا څه ونه ویل، خو زه نه د آسما پشان مئینه یم! او نه هم د خلکو د خبرو په قیصه کی یم، او د ټولو څخه بڼه خبر دا چی بابا هم زما پر خوا دی، نو امکان نلری هغه معتاد بڼه شم که د دنیا په سر اخیری سړی هم ویی. خپل د پوهنتون چپترونه می په الماری کی کیخودل، او بیا پدی فکر کی شوم چی ولی ادی دا رکم ده؟ ولی یی دومره زما د تعلیم او پوهنتون څخه کرکه لری؟ ولی هره خبره کی د میره بحث مخکی کوی؟ اخیر ولی؟ زما فکرونو هیس فایده او جواب ته نه رسه ولم په همدی خاطر ددی څخه مخکی چی ادی بیا چیغی ووهی د کوتی څخه ووتلم او په کار اخته شوم، د ما بڼام د آذانو وخت وو چی د کور دروازه وټکیده.

ادی- آسما... هوسی! ژر کوی بابا دوی مو راغله.

د ادی په غږ زه خپل د کوتی خوا ته چی د آسما د واده کولو مخکی زمور دواړو مشترکه کوته وه لارم، چی گورم زما څخه مخکی آسما هلته تللی او د پردی له شا څخه د بابا او د جلیل راتلو ته گوری! ادی د کور دروازه خلاصه کړه او هغه دواړه کورته را دننه شول.

-زما په نظر ددی لځایه چی د پردی له شا څخه خپل شهزاده ته وگوری بهتره به ویی چی د باندی لارشی او ورسره ستړی مشی وکړی؟

آسما پداسی حال کی چی مخ یی د شرم څخه تک سور وو په آرامه غږ یی وویل: ته اوس زما حالت نشی درک کولی، کله چی ستا خاوند داسی د دوه کالو وروسته ستا پسی ستا د پلار کورته راشی هغه وخت پوهیږی چی زه څه احساس لرم.

خپل سر می ورته وخوځه ویی او ومی ویل: خدای دی ونکړی چی زه دی دداسی کس سره واده وکړم.

آسما پرده پریخوده او مخ یی زما طرف ته کړو - ولی؟
-ځکه زما په نظر سړی باید خپل د بنځی په سر خپل په کور کی د هغه ستونزی او مشکلات حل کړی، نه دا چی ناوی سره لاسونه خپل د پلار پر کور پریږدی او خپله دی لارشی ایران ته؟

آسما په شرمیدونکی غږ وویل: مجبور وو.

-یعنی ستا په نظر د یو گوله ډوډی توان یی هم نه درلود؟ چی خپل په وطن کی پیدا کړی؟ چی ته یی سره لاسونه پریخودی او لاری خارج ته؟ بابا خو دومره ولور هم ورڅخه نه و غوښتلی! بیا ولی؟!

آسما- ضرور کوم مشکل یی درلود.

په پوسخند می وویل: ضرور یی مشکل درلود پوهیږی ستونزه یی څه وه؟
آسما د" نه "پشان خپل سر وخوځه ویی او ما په همغه طعنه لرونکی لهجی ورته وویل:

-ستونزه یی دا وه چی کوم هلکان یوځل په ماشومتوب کی د ایران او خارج آزادی وگوری بیا په سلو کی شاید %۳۰ فیصده یی وطن ته رک روغ راشی،کنه او یا سلنه

بی معتادان او ... راځی! زه ستا په میره شک لرم چی معتاد دی! خپل د ورور
پشان!؟

زما په خبری آسما د حیرت څخه یو "وی څه وای؟" وویل او بیا یی په غوسه ناکه
لهجه وویل: ګونګی شی هوسی! دا نو څنگه خبری دی چی ته یی کوی؟ جلیل ایران
ته د مجبوری او کار لپاره تللی وو، نه د چرس او تریاکو لپاره، او که ستا اجمل جان
نه خوښیری او نغواری بنځه یی شی؟ مشکل نشته، خو حق نلری د دروغو تهمتونه
ورباندی ولګوی .

آسما دا خبری وکړل او په همغه غوسی باندی د کوتی څخه ووتل، د آسما خبرو ته
زما هیس غوسه رانغله بلکي د هغی په خبرو باندی د حضرت محمد(ص) یو حدیث
می یاد ته راغی چی فرمایلی وه: مینه انسان روند او کونړ کوی، مطلب دا چی کله
چی ته پر یو چا د زړه څخه مئین شی نو که هغه کس د دنیا بترینه کس هم ویی ته د
هغه بدی نه وینی! او نه هم د هغه کس بدی د بل چا له خولی آوری، او منلی شی!
لکه د آسما او ادی پشان دوی دواړو دومره د خاله د کورنی سره مینه او محبت
درلود چی هیڅکله حاضر نه وه د هغوی بدی وګوری، یا آوری. له ځان سره می
وویل: زه خو پوهیدم چی آسما زما یوه بده خبره هم خپل د خسر ګنی په اړه باور نه
کوی! بیا د څه لپاره می دا خبری ورته وکړل؟ اوس ځی ادی ته دا خبری کوی او
ادی

بیا زما دا ټول خبری او رفتار زما په پوهنتون ویلو باندی تری، او بابا ته زما
شکایت کوی! ای لعنت دی وی په هغه ژبه چی بی وخته خلاصیری. ځانته می ښه
سم کنځلي وکړی چی ولی می هسی آسما ته دا خبری وکړل، او ځانته می شر
وکړی! او بیا ددی څخه مخکی چی ادی په لاس بله بهانه ورنشی زما د رټلو لپاره
ژر می خپل کالی مالی سم کړل او د کوتی څخه ووتلم همدا یو اوبنی می درلود چی
د خاله ځوی می هم وو، او د بلخوا څخه مور یوڅه آزاده کورنی وو او دا دومره
سختگیری مو نه کول البته یواځی بابا آزاد وو هغه هم په اندازه، ادی دومره
سختگیری او پدی خبرو کی دومره کلکه وه چی ما کله ناکله فکر کوو زما مور شاید د
کوم لوی مذهبی کورنی سره اړیکی لری؟

• مهمانځانی ته ننوتلم د جلیل سره می ستړی مشی وکړل او د ادی

څنگ ته کینستم دومره حد می ځان د ادی شاته پټ کړو چی د جلیل د سترگو د نظر څخه لری و اوسیرم تراوسه می کوم بد کار یا خبره د جلیل څخه نه ولیدلی خو نه می خوښیدل ډیر پی د نظر لاندی و اوسیرم بد احساس پی راکوو.
جلیل- ښه نو د خاله لوری نور څنگه پی؟

-د خدای شکر ښه یمه، تاسو څنگه یاست؟ خاله، جمیله، میروس ټول ښه یاست؟

جلیل- شکر خیرو خیریت دی. خو ادی درڅخه مروره وه!

-ولی خیر خو دی؟ ما کوم کار کړی چی خاله راڅخه مروره شوی؟

جلیل- کار خو نه.. یواځی گیله منده وه چی ولی زموږ کورته نه راځی؟

ددی څخه مخکی چی زه جواب ورکړم زما لځایه ادی په غوسه ناکه لهجه وویل: ستا مور دی گیله نه کوی بچی زه خپله دا په کور دومره نه وینم څه ورسیری چی لارشی د خاله یا ماما کورته... (پوهیدم چی ادی خبره کش کوی کش کوی او اخیره ټول گناه زما په پوهنتون تلو باندی اچوی! په همدی خاطر په خبره کی ور وولیدم او ومی ویل)

-زما له طرفه د خاله څخه بڅښنه وغواری او زه وعده کوم چی، انشاء الله دا څو وختو کی ضرور دیدن ته پی ورشم.

جلیل په خندا وویل: پخیر راشی مورن خو د خاله د لور آرمان لرو چی ورسره کینو مجلس وکو، خو تاسو یوڅه مورن خپل د مجلس لایق نه حسابه وی!

د جلیل پدی خبره بیحده عصبی شومه خو د دروغو مسکا می وکړل او ومی ویل: نه خدای دی نکوی داسی کومه خبره نده انشاء الله یو مناسب وخت کی به خاله ته مزاحمت وکړو، او رابه شو.

بابا هم لکه چی د جلیل دا بیځایه خبری خوښی نشوی چی د بحث موضوع پی بدل کړه.

بابا- ښه نو ودی نه ویل چی دا دوه کالو کیدی څه کارونه کول په ایران کی؟
جلیل- څه ووايم کاکا پردی وطن دی مورن ته خو سوک د ریاست چوکی نه راکوی!
مزدوری مو کول....

نور حوصله مي نه درلود په هغه کوټه کې کينم او د جليل داسې خبرو ته غور و نسيم، په کراره د کوټې څخه ووتم او د آشپزخاني طرف ته ولاړم، او تر ماښامه د جليل تر تلو پورې داسې شانس مې هغه ته ورنکو چې زما سره هم کلام شي يا کومه خبره راسره وکړي، د ږوږي خوړلو وروسته جليل خدای پاماني وکړه او آسمایي لځان سره ويوړل. زه حتا د خدای پاماني لپاره لا د آشپزخاني څخه بهر نشوم او ځان مې د لوبنو په مينځلو بوخت کړو د هغوی د رخصت کولو وروسته بابا او ادی کورته را دننه شول او زما پر ليدو ادی په غوسه وويل:

ادی- دا نو څنگه کار و چې تا وکوو؟

-څه کار مې کړی؟

ادی- خپل د خور او اوښی د خدای پاماني لپاره بهر رانغلی؟

-کوم سفر ته خو نه تلل چې و غواړم خدای پاماني وکړم! دوه قدمه لاره ده خپل

کورته لاره.

ادی زما په خبرې غوسه لا زیاته شوه او ویی وويل: د ميلمه په ادب او رسم باندې نه پوهیږی؟ دا دی د خدای پاماني څخه چې رانغلی، هغه هم د مجلس څخه دی چې ځان دی پټ کړو.

-دا د خدای پاماني خبره شاید يوڅه زه ملامته و اوسيرم، خو د مجلس نه کولو په

اره زما کار يو دم صحيح وو.

ادی- صحيح وو؟ ستا اوښی دی د خاله ځوی دی دی که دوه خبره ورسره سم وکړی

قیامت نه راځی!

-ادی زړه دی غوښتل زه خپل د خور د خاوند سره کينم توکی تکالی وکړم؟

ادی- ما درته وويل توکی وکړه؟ زه وایم يوڅه په انسانیت او په ادب به دی ورسره

رفتار کړی وای.

-ادب؟! اوس ما ورسر کومه بی ادبی یا بی احترامی کړی؟! چې تاسو ماته داسی

وايست؟

ادی- دا څنگه خبره وه چې تا آسما ته کړی وه؟ چې میره دی معتاد دی! او چرس

وهی؟ ..ستا په نظر دا بی ادبی نده؟

چوپه شوم ځکه پوهیدم چې ادی دا ټول خبری د څه لپاره کوی؟ او اخیره کی غواړی دا خبری تر کوم ځایه کش کړی؟ په همدی خاطر خبره مې ورسره یو پر دوه نکړل،

او په بڅبنی غوښتلو باندی خپل د کوتی خوا ته روانه شوم، پوهیدم ادی د دری ساعته خبرو کولو وروسته خپل هغه مشهوره ډیالوګ "کوم جنی چی واده ونکړی خپل د کورنی لپاره بغیر له پیغور او بدنایي څخه هیس نلری". استعماله وی او اخیره کی ماته وایی چی دا دی د خاله ځوی دی کبر ورباندی مه کوه، خدای کبرجن خلک نه خوښیری. زه نه پوهیرم دوی څه انتظار زما څخه لری؟ دا چی د خاله د ځوی اجمل ښځه شم؟ چی کار یی تریاک او چرس وهل دی؟ په هغه تور مخ او خیرن کالو، د هیچا زړه نه کیدو چی ورته وگوری! خو د ادی زړه وو چی زه دی د هغه د خور د خوشحال کیدلو لپاره د هغه د معتاد خوری ښځه شم! د اجمل د یاد راتلو می حال خراب کړو په هغه تور مخ، خراب ژیر غاښونو! دا فکر چی د هغه سره په یو د سترخوان کینم ډوډی وخورم زما حال یی خراب کوو، څه ورسیری چی وغوارم د داسی سړی ښځه شم! ضرور په دویمه ورځ مړه کیدم. د خدای شکر چی بابا هم د هغه څخه بد راتلل او کله چی ما "نه" وویل مجبوره یی نکړم او زما خبره یی ومنل، که خبره د ادی په لاس کی وایی زه یی د همدی معتاد ښځه کولم او اوه اته قد او نیم قد ماشومان یی هم راباندی راوړل!

د سهار لمانځه وروسته ویده شوی وم، چی د ادی په غږ له خوبه پاسیدم. وای ناوخته شوو امتحان می، ژر می خپل چیترونه شیان بکس کی واچول او حجاب کړی د کوتی څخه را ووتلم ادی زما پر لیدو په غوسه وویل :

ادی- جنی او دومره خوب! سبا ورځ که د میره په کور کی دومره ویده شی سل لعنته به پر مور و وایی ستا په دی تربیت !

-ادی! یو نن راسره په هر خبره جنگ مه کوه امتحان لرم، حوصله نلرم. ادی - وی.. ما نو کله ستا سره جنگ کړی! چی ته ماته وایی نن راسره جنگ مه کوه؟ زه ستا مور یم که یو خبره کوم د ښه زړه څخه یی درته کوم، ستا د خیر لپاره یی کوم، چی سبا ورځ خلک درته پیغور درنکړی! او ته ماته وایی جنگ مه کوه؟

هیس جواب می ورنکړو او له کوره ووتم، د ادی پدی خبرو باندی نور غوړونه می ډک شوی وه. بابا د همیشه پشان دواړه لاسونه تر ملا شاته نیولی وه او خپل شنه تیبسح اړول، د کور مخکی په کراره، کراره ګرځیدی او په تمه وو ترڅو ما د

پوهنتون تر بس پوری ورسه ویی او بیا خپل کار ته لارشی .

بابا- ناوخته دی ګره دری ساعته کیری درته په تمه یم.

-وبخښه بابا په خوب پاتی شوی وم.

بابا- مور خو دی کومه خبره درته ونکرل؟

په خفه لهجه می وویل: ستا په نظر امکان لری چی داسی کومه خبره وشی او ادی

څه ونه وایی؟

بابا په خندا وویل: هیس امکان نلری.

-بابا یو پوښتنه وکړم؟

بابا- وایه؟

-ولی ادی زما د تعلیم، او پوهنتون ویلو سره دومر ضد ده؟

د تګ په حال کي بابا لږ تم شو زما طرف ته یي را وکتل او بیا په تروش تندی بیرته لاری ته یي ادامه ورکړل او ویی ویل: مور بی تعلیمه خلک یو نه مو سواد کړی او نه هم د سواد په ارزش پوهیږو! زه هم بی تعلیمه یم پدی مه ختا وځه چی خلک راته معلیم صیب وای! زه یوڅه دی شهر کی وګرځیدم او سترگی می خلاصی شوی او پوی شوم چی د بنځی لپاره تعلیم مهمه دی، خو ستا مور (یو څه چوپ شو او بیا یی په یو افسوس ناک لهجه وویل) ستا مور تراوسه همغه کلیوالی خوی لری، هغه یو ذهنیت لری او هغه دا چی جنی یواځی یو مسئولیت او دنده لری؟ واده وکړی او خپل ماشومان غټ کړی! یو خو په همدی خاطر ستا د درس څخه یي بد رایی او بل دا چی ښه خاطره هم ددی پوهنتونی جنکیانو څخه نلری.

په حیرانتیا می وویل: پوهنتونی جنکیانی؟

بابا- هو.. زمور کلي کی یو دوه جنکیانو پوهنتون ویلی وو، بیا د واده په ورځ یی د واده کولو څخه انکار وکړو! ځکه هغه سړی یي په خوښه نه وو، د هغه دواړه جنکیانو د دی کار پسی ټول د کلي خلکو بیخایه خبری کول او ویل یي چی دا جنکیانی د چا سره په پوهنتون کی جوړی ویی! او یارانی درلود. دومره پیر دا خبری پورته ښکته شول چی اخیره د هغه جنکیانو کورنی مجبور شول د هغه کلي څخه کډه وکړی. په همدی خاطر مور دی یوڅه ستا د پوهنتون ویلو سره ستونزه لری.

په خلاصه خوله می بابا ته کتل چی هغه په خندا راوکتل او ویی ویل: څه راګوری؟
بس ته پورته شه کنه لار به شی، اوس هم ناوخته دی ګره خدای دی وګری چی
امتحان دی نه ویی تیر شوی؟

د بابا په خبره تازه می د خلکو شور ماشور ته پام شو او د بس کلینډر ته چی چغی
وهل ترڅو خلک خپل په موټر کی ځای ګری، د بس خوا ته روانه شوم خو بس ته د
سپریډو مخکی شاته را وګرځیدم او بابا می منتظر ولیدو چی ولاړ وو ترڅو زه ملی
بس ته پورته شم او بیا هغه په راحت زره خپل کار پسی لارشی.

-بابا؟

بابا- جان؟ څه دی په کار دی؟

-تاسو هم د کلي سړی یاست بیا ولی د ادی پشان فکر نه کوی؟

زما په خبره بابا وخنډل او ویی ویل: ځکه ته زما لور یی! او زه پر تا باور لرم، او
پوهیرم ته داسی کوم کار نه کوی چی زما عزت او آبرو له مینځه لارشی.

بس روان شو او زما سترګی په هغه سړی ولګیدی چی تر ننه یواځی ما ورته د یو
پلار، امن غیږه، او د سر سایه په صفت لیدو، خو نن پدی څر جامو تور واسکت، تور
پکول، کي ما یو د لور همت سړی ولیدی! ما هغه کس ولیدی چی غوښتل یی د ناپوه
او جاهلو خلکو فکر او سوچ بدل ګری، ما ته نن بابا یو بی سواده کس نه بلکه، نن
ماته بابا د یو رئیس او پوهان پشان ښکاره شو. د هغه هر لفظ زما غوږنو کی
تاویده "ځکه ته زما لور یی!" زه پر تا باور لرم "پوهیرم ته داسی کوم کار نه کوی چی
زما عزت او آبرو له مینځه لارشی". هیڅکله می بابا پدی نظر نه وو لیدلی
هیڅکله. اوس د ادی د

خبرو په مطلب هم پوه شوم، اوس پوه شوم ولی زما د مرکی د انکار څخه ادی داسی
لیونی شوه! ادی ویریدل چی زه د هغه نور جنکیانو پشان نشم! پوهنتون ته تر رسیدلو
همدا فکرونه می کول، کله چی د پوهنتون حویلی ته داخله شوم نو د نورو ورځو په
پرتله چی کله ناکله به شیطان وسوسه راواچول او یو نظر به می د پوهنتون هلکانو
ته وکوو، نن می سر د هغه حد پوری ښکته ګرو چی یواځی خپل د پینو قدمو ځای
می لیدلی شو، زه د همدا نن څخه د ځان سره وعده کوم چی مړه هم که شم داسی کوم

کار به ونکړم چې د بابا باور او اعتماد خراب شی، زه وعده کوم دومره په حیا او عزت باندې خپل درس ووايم چې ادی هم باور وکړی علم او تعلیم انجونې نه بیحیا، او بی شرمه کوی.

- په همدې فکرونو صنف ته داخله شوم او بغیر لدی چې چا ته وګورم یا سلام وکړم د صنف په اخیرې او د ټولو د نظر څخه په پناه چوکي کینستمه. استاذ زما د کینستلو سره سم صنف ته داخل شو او په همغه

اول کی وویل چې نن امتحان نشی اخیستی او درس وایو، د استاذ پدی خبره ټول صنف یو راحتہ نفس واخیستو استاذ په درس ویلو پیل وکړو او ما د نورو ورځو په پرتله نن می خپل ټول پام په درس ولګوی، ځان سره می ویل زما شتون دلته یو لویه معجزه ده! زه راغلي يم چې یو لوی بدلون وکړم نو نه باید خپل وخت بیخایه ضایع کړم، د استاذ هر خبره چې راته مهمه معلومیده نوټ می اخیستی او هر پوښتنه چې ذهن ته می راتله ورڅخه می کول، د یو ساعت درس ویلو وروسته چې نن پرما بیحده ژر تیر شو استاذ د صنف څخه ووتو. د هغه د تلو سره سم نیلوفر چې زما یواځنی ملګری پدی صنف کی وه زما طرف ته راغله.

نیلوفر- ای ماشالله. ماشالله راشه چې اسفندد درته دود کړم، چې نظره نشی! نن دا لمر له کومه خوا راختلی چې ته داسی درس خوانه شوی یی؟

نیلوفر په اصل کی مورنی ژبه فارسی وه، خو انتخاب کړی و د پښتو ادبیات؟ ځکه پلار یی پښتون وو او دی هم خپل د پلار په خاطر دا رشته انتخاب کړی وه، نو ځکه زیاتر اوقات په جمله بندی کی پښتو او فارسی ګډ وډ کول! خو بیحده مهربانه جنی وه.

نیلوفر- ها؟ وه دی نه ویل دا لمر له کوم طرفه راختلی؟
د صنف څخه د وتلو په حال می ورته وویل: راځه یوځای کینو چې زه درته ووايم، ددی څخه مخکی چې دا بل صنف شروع شی.
نیلوفر- راځه لارشو کانتین ته!
-راځه.

مخامخ یو بل ته د کانتین په چوکۍ کینستو او هغی ماته په یو مشتاق او هیجان نظر راکتل.

-ولی داسی راګوری؟

نیلوفر یوڅه ځان زما طرف ته راکش کړو او په خوشحاله لهجه یی وویل: ځکه چی فکر کوم زموږ ګریز پایه هوسی مئینه شوی!

-څه وایی؟

نیلوفر په خوشحالی وویل: څه چی ګورم هغه وایم.

-تا خیرنی څه لیدلی؟

نیلوفر- عه بی ادب نشو.

-بی ادب خو ته یی سپین سترگی دا څه وایی؟

نیلوفر- خوب.. رښتیا وایم نن دی د نورو ورځو په خلاف هی ځان دی ټول صنف

کی ټول هلکانو ته مخکی، مخکی کوو.

په خلاص سترگو د حیرت څخه می وویل: ستا په نظر ما ځان هلکانو ته مخکی،

مخکی کوو؟

نیلوفر خپل وینتیا یی په ناز او نخرو خپل د ټیکری لاندی کړل، او خپل د موبایل

د راخیستلو په حال یی وویل: بله خوب.. ټول صنف انجونی فکر وکو چی تا ځان د

صنف هلکانو ته بالا، بالا کوی.

په غوسه می د نیلوفر لاس چونګاری کړو او ومی ویل: ای مږه شی پدی خبره دی

جوگی..

نیلوفر خپل لاس ژر لری کړو او په غوسه یی وویل: ای.. ای وحشی.. دستم کندی...

ما څه کړی کبرا ټول صنف ته دا خبری کول.

-او تا ورته هیس ونه ویل؟

نیلوفر- څه می ورته ویلی وای؟ ما هم فکر وکړو چی شای...

خبره می ورپری کړه او په غوسه می یو دوه بوکسه په اوږه ووهل، چی هغی هم

متقابل کی کنځلی راته وکړل.

-زه مثلا ستا صمیمی ملګری یم! تا باید د ټول هغه کسانو خوله وربنده کړی وایی

چی داسی بیخایه خبری زما په اړه کول؟
 نیلوفر- چرا امروز وحشی شودی هوسی؟ هغوی یواځی ځان سره پچ، پچ کول ما څه
 کری وایی؟

د هغی پشان می په نیمه پښتو وویل: تا باید وهل کری وای.
 نیلوفر- زما په پښتو ریشخند مه وهی، اوس دا راته ووايه چی ولی نن داسی
 درسخوان شوی یی؟

د هغی پدی خبره سهار د بابا خبری می یاد ته راغله او ټول قیصه می ورته وکړل،
 هغی هم په پوره توجه ماته غور نیولی وو. کله چی خبری می خلاصی شوی نیلوفر
 پاسیده او دوه برگره یی راواخیست، یو یی ماته راکړو او بل یی ځانته را واخیست د
 برگر خورلو په حال یی وویل:

نیلوفر- یو خبره کوم خو قول چی بد فکر به نکوی!
 -وايه؟

نیلوفر- ګوره زما پدرم پښتون دی! او دا خبری ددی لپاره نکوم چی پښتون قوم بد
 معرفی کړم، یا کوم بله داسی قوم پرستانه خبره وکړم! خو باور وکړه پښتو قوم هغه
 هم مخصوص کالیوال پښتانه بیحده متعصب، غیرتی، البته په بیخایه خبرو غیرتی! او
 زنها ته هیس رکم ارزش نه ورکوی! د هغوی په نظر زن باید نان پوخته کنه، ظرف
 بشوره و بچه بزرګ کنه؟

-ستا خبره شاید سمه وی خو ټول یی داسی ندی، لنډ مثال یی زما بابا!
 نیلوفر- ما هم ونه ویل ټول پښتون قوم؟! یواځی می وویل بعضی هاش؟ البته ډیر
 داسی بی سواد مردم ما خپل په قوم کی لیدلی چی به قوم پښتون میگم صد افرین بر
 شما...

ستری ستومانه د کور طرف ته را روانه وم، دومره ستړی وم چی حد یی نه درلود،
 فکر می کوو د درس ویلو له ځایه می غر کیندلی! داسی ستړی وم. بابا زه هر سهار
 تر بس ستاپه رسه ولم خو راتللو وخت کی یواځی وم، د کوڅی سرته ورسیدم زما په
 نظر د ټول کابل شهر خرابترینه، او بیبیزاین ترینه کوڅه زمور کوڅه ده! دومره
 تنگه وه چی هر همسایه د اندی همسایه د کور بام ته په راحت خيال ختلی شو! ټول
 کورونه څنگ په څنگ وه! یو خبره چی نه پوهیرم بڼه ورته ووايم که بد؟ زه قوم

پرسته نه يم خو بايد ووايم په ټول کوڅه کې يواځې مور پښتانه وو! او نور ټول فارسيانان وه! او مور ته افغان ويل! نه پوهيرم

• دوی د کوم مملکت څخه راغلي

وه چې مور ته يې افغان ويل؟ په همدې فکرونو کې وم چې د کور د دروازی مخ کې مي يو لوکس بنايسته موټر وليدی! چې زموږ د کور مخکې پارک وو! دا نو د چا موټر دی؟ زموږ په ټول کوڅه کې زه خو دومره پيسه داره شخص نه پيژنم چې وغواړي داسې موټر ولري؟ نو دا موټر د چا دی؟ او زموږ د کور مخکې څه کوی؟ يو دوه دقې شاوخوا مي وکتل خو کوم نتيجه ته ونه رسيدم، د ماشومانو شور ماشور وو ټول لکه زما پشان حيران وه چې دا دومره لوکس موټر دلته څه کوی؟ ټول په هغه لوکس موټر چې ما يې حتا نوم لا زده نه وو! راټول شوی وه. د يو ماشوم څخه مي غوښتل

پوښتنه وکړم چې دا موټر د چا دی؟ چې يو ډبل پنډ نارينه غږ مي خپل د شالخوا واورېدی، د هغه شخص پر آواز باندې د ويري څخه مي اوږی وپريدی او ناخوآسته په تلوار مي مخ هغه طرف ته واړه وو.

-پر پدريه مو لعنت څه د شيطان چوچيانو، غټ او کوچنی ندي معلوم ټول د يو سره مش... (زما پر ليدو يې خبره نيمه پاتې شوه او په حيرت يې راوکتل، او ما هم په څو ثانيو کې د هغه مخ د نظر څخه تير کړو. توری پنډی وريځی، تک تور سترگی، جگه پوزه، برابر شونډی او هغه تور بېره گيره يې د مخ هيبت او وحشت لا زيات کړی وو .

نظر مي د هغه د مخ څخه ښکته شو، يو غټ پټو يې پدی گرمی کې پرځان پيچلی

وو، توره خولی، تور واسکت، او سپين کرميچ بوتان! او هغه دري منه خور عطر يې چې پر ځان خالی کړی وو يواځې يو خبره زما ذهن کې راگرځه ول "دا خو اطرافي دی؟" يوځل بيا مي دده قد او قواری ته وکتل او بيا مي هغه لوکس موټر ته وکتل منم چې بنايسته لری خو دا موټر ددی اطرافي سره خوند نه کوی! په افسوس مي سر وخوځه وبي چې د هغه قهرجن غږ مي تر غور شو.

-نه شرمیری غټه انجلی یی په موټر خط باسی؟

په حیرت باندی می سر پورته کوو او یوځل بیا می وروکتل ددی ټول صفاتو سره باید دا هم ولیکم ددی اطرافی څر بیحده بنایسته دی! د هغه د څر په فکر کی وم چی تازه می فکر کار وکو او پوه شوم چی څه یی راته وویل!

په غوسه ناکه لهجه می ورته وویل: اوه جناب په کراره... زه ستا دا ډیزلی موټر ته گورم لا نه خط باسل خو لری خبره.

زما په خبری پوسخند ووهی او یو څو گامه رانږدی شو بیا یی په طعنه لرونکی لهجی وویل: که خط دی نه باسی نو ضرور دی د موټر په هینداری کی ځانته کتل! هوممم حق درکوم دا رکم موټر به تا کله خپل په عمر کی لیدلی ویی!؟

د ډیر قهر او غوسی څخه تکه سره شوم. یو اطرافی چی زه یی په انسانانو کی نشمارم راغلی ماته طعنه راکوی؟

-زه د ورځی سل داسی موټرونه د لاس لاندی تیره وم، او پاتی شول خبره په هینداره کی خپل د کتلو؟ نو باید درته ووايم ستا اطرافی موټر زه ددی لایق نه بولم چی وغواړم ځان په هینداره کی وگورم.

زما په خبرو د هغه د وریځو گونځی دومره ډیر شوی چی یو خط ورڅخه جوړ سو، او مخ یی له ورايه تک سور واوښتی داسی ماته راکتل لکه یو قاتل! ما هم بد وروکتل او د کور په طرف روانشوم. ودی خوری؟ اطرافی بدبخته ماته طعنه راکوی! زه دده پشان سل دانی هلکان په جیب کی ساتم دی راغلی ماته داسی خبری کوی؟ د کور دروازی ته رسیدلی وم چی بیا می د هغه بی ادبه اطرافی بنایسته څر واوریدی چی په حیرانتیا وویل:

-ته د معلم صیب د کور یی؟

مخ می ورواړه ویی د څو ثانویو مخکی غوسه یی په مخ نه ښکاره کیدل، بلکی اوس د غوسی له ځایه حیران وو! په تروش تندی می یواځی یو خبره وکرل "لور یی یم". او

بیا ژر کورته ننوتم بی عقل انسان افسوس په هغه ځوانی او غږ باندی چی ستا اطرافی نصیب شوی. بیعقل اطرافی.. میلمه خانه مخامخ د کور دروازی خواته وه خو دوه دراوزی درلود، یوه دروازه یی د کور په مینځ کی په دهلیز کی خلاصیده چی آشپزخانه او زما کوټه ورڅخه معلومیده، هغه دروازه مو زیاتره اوقات د شناخته میلمانو لپاره خلاصه ول او دبیګانه خلکو لپاره مو یواځی د حویلی څنګ دروازه خلاصه پریخوده ترڅو مور ته ستونزه ونشی بغیر لدی چی د میلمه خانی خواته وګورم په تلوار کورته ننوتم.

-سلام!..

ادی پداسی حال کی چی په آشپزخانه کی لګیا وه او ژر ژر یی شیان جوړه ول زما پر لیدو په تلوار یی وویل: سلام ملام پریږده شابه حجاب دی وباسه راشه زما کمک ته.

-میلمانه څوک دی؟

ادی- ژر کوه راشه کمک ته دا پوښتنی دی وروسته وکره هله شابه.

ادی بیجده ورختا معلومیده او په آشپزخانه کی لکه لیونیانو پشان خپل پرځان تاو راتاو کیده په حیرت می ادی ته کتل چی په غوسه یی وویل :

ادی- څه برگی برگی ماته ګوری؟ شابه میلمانه لرو ډیر کار پاتی ژر کوه راشه کمک ته.

-بابا چیرته دی؟ او دا میلمانه سوک دی؟

زما په خبره ادی دا ځل داسی بد بد راوکتل چی خپله پوهه شوم نن د هغه ورځو څخه دی چی د ادی زره غواری زما سر د تنی څخه جلا کړی! په همدی خاطر اضافه خبره می ونکرل او خپل کوټی ته لارم د پوهنتون چیټرونه می الماری کی کیخودل او د حجاب بدلول په حال کی می بیا فکر هغه اطرافی ته شو، یعنی هغه اطرافی زمور میلمه دی؟ هو حتما هغه دی ځکه ویی ویل ته د

- معلم صیب لور یی؟ بابا یی پیژندی او پښتو یی ویل ضرور زمور میلمه دی پدی کوڅه کی خو بل کوم پښتون کور نشته چی داسی اطرافی خپلوان ولری! نو سل فیصده زمور میلمه دی. خو دا به څوک وی؟ یعنی مور دومره پیسه داره خپلوان لرو

چی داسی موټر دی ولری؟ اصلا که دا زموږ خپل دی ولی ما تراوسه نه ولیدلی؟ زه لاتراوسه په همدی فکرونو کی وم چی د ادی غږ می واوریدی چی په غوسه یی ناری وهل..

ادی- نن پدی میلمنو باندی زما غږ مه آوره هوسی...

او بیایی د قهر څخه په آرامه غږ چی له ځان سره خپل پر گمان لگیا وه خو ما اوریدل ویی ویل: ټول خلک لورگانی لری زه یی هم لرم! د خلکو کورته لارشی مورگانی کرار کینستلی لورگانی هر کار ورته کوی، د خلکو د لورگانو د هر گوتی څخه یی سل هنره بادیزی او زما ده! پریږده لکه حمارانو پشان پر کتابونو پریوخی.. د ادی پدی لفظ چی په غوسه کی وویل خندا می راغله په عربی کی خره ته حمار وایی! بابا همیشه دا قیصه کوی وایی: یو بوډی بنځه وه چی د ځان څخه یی دروند بار په سر ایخودلی وو او کورته روانه وه چی یو طالب علم چی ډیر شوخ هلک وو ددی

بنځی پر لیدو یی وویل: حماری خاله راکړه دا بوجی ماته چی زه یی درته یوسم. هغه بوډی فکر وکړو چی دا "حمار" په معنا د بنه خلکو ده! نو په همدی خاطر یی هغه طالب علم ته په ساده لهجه وویل: خیر یوسی بچی حماران خو تاسو یاست چی درستہ ورځ پر کتابو پرته یاست! بس د هغه ورځ څخه چی بابا دا قیصه وکړه زما په القابو کی یو همدا اضافه شو.. ژر می خپل حجاب بدل کړو او د ادی سره په کار کی وموښتم. د ادی په خبرو راورلو یوه لار ده! او هغه دا چی د هغی ویل شوی هر کار په بهترینه طریقی وکړی هله ادی خوله خلاصه ویی او د پوښتنو جواب ورکوی.

د قورمی قابونو د راخیستلو په حال می ادی ته چی په یو خاص وسواس باندی د وریزو سر بنده ویی ومی ویل: ادی وه دې نه ویل چی دا میلمانه څوک دی؟

ادی پداسی حال کی چی دواړه سترگی خپل په کار کی وه چی خدای نکرده یو کوچنی غوندی اشتباه هم خپل په کار کی ونکړی په کراره آواز وویل: پیژنو یی...

په احتیاط می وویل: خپلوان دی؟ څه مو کیری؟

ادی- نه خپلوان ندی! او نه مو هم څه کیری! یواځی پیژنو یی.
په حیرانتیا می وویل: دا نو څه مطلب؟ خپل مو ندی خو پیژنو یی؟ څنگه یی پیژنی؟

ادی په غوسه په داسی حال کی چی د دیګ شپیلکی سمه ول وویل: مړه شی ته جنی چی نه پریردی زه خپل کار وکړم. دا زموږ خپلوان او قومی نده په اصل کی د فیروز خان ارباب زوی دی..! (کله چی ویی کتل زه پوی نشوم چی دا فیروز خان ارباب یی لا څوک دی؟! په همغه غوسه یی وویل:) د ده پلرونه او نیکونه زموږ د کلي اربابان وه پر موږ یی ډیر احسانونه کړی، نن توکلی ستا پلار ورسره مخ شوی وو په همدی خاطر یی میلمانه کړی.

غوبنتل می د ادی څخه بله پوښتنه وکړم چی د کور دروازه وتکیده..

ادی- ورځه ژر دروازه خلاصه کړه بابا به دی ویی.

-بابا مګه د میلمنو سره ندی؟

ادی- نه تللی وو د ناوایی څخه یو څو ډوډی راوړی ژر کوه ورسه دروازه ورته خلاصه کړه.

خپل تګری می په سر سم کړو یو چپلی می په پښو کړه دویمي می په پښو کوله چی د حویلی د دروازی د خلاصیدو غږ می واوریډی...! دا نو چا خلاصه کړه؟ په تلوار می چپلی په پښو کړل او د د هلیز د پردی د شا څخه می حویلی خواته وکتل چی وګورم دا دروازه چا خلاصه کړه؟ چی هغه اطرافی او بابا می د خبرو په حال کی ولیدل؟! بابا هغه اطرافی ته یوڅه وویل او هغه اطرافی په غوسه د کور څخه ووتی او بابا د کور خواته راروان شو او د همیشني عادت په شان یی د حویلی څخه غږ کړو.

بابا- هوسی لوری راشه دا ډوډی واخله..

د بابا د آواز په آوریډو ژر د دهلیز څخه ووتلم اطرافی کوڅه کی وو او هغه دویم نفر لا تراوسه میلمه خانی څخه نه وو راوتلی ژر می د بابا د لاس څخه ډوډی واخیسته چی هغه هم خپل په ذاتی مهربانتیا و پوښتل:

بابا- پخیر راغلی امتحان دی پخیر تیر شو؟

بابا همیشه زما د پوهنتون راتلو وروسته دا پوښتنه راڅخه کول او ما هم همیشه په یو خاص شیطنت چی خپل ځان می بابا ته معصومه او اجازه کوو جواب ورکوی.

-ستاسو دعاګانې راسره وه پخیر ولاړم پخیر راغلم. او نن مو هم درس وویل استاذ امتحان وانخیستی.

زما پدی چاپلوسانه لهجی بابا په خندا شو او ویی ویل: زه شکر چی پخیر راغلی یی ورځه ډوډی ویسه چی یخه نشی، زه هم ولاړسم د دغه هلک سره کمک وکم چی خپل موټر حویلی ته راننډی بیچاره موټر یی ورته خراب کی دا مضر ماشومانو.

بابا دا خبره وکړه او د حویلی د دروازی په طرف روانشو زه هم ژر آسپزخانی ته ولاړم او ډوډی می ادی ته ورکړه او د هغی د غوسه ناکه خبرو توجه می ونکړه چی ویل یی: دا ډوډی تا پخه ول چی دومره وخت دی تیر کړو؟ او یو څه نور خبری یی چی زما د کوتی د دروازی بنده ولو سره نور می وا نه وریدل. ژر د پردی خواته ولاړم، د پردی یو سنده می لږ پورته کړه او د حویلی دروازی خواته می وکتل بابا د

• سهار د ادی په غږ چی ویل یی جیګه شه مونځ دی قضا شو! له خوبه پاسیدم ما بنام می تر ناوخته درس ویل البته که رښتیا ووايم شعرونه می ویل! او اوس می سترگی د خوب له غمه نه خلاصیده همغسی په پتو سترگو خپل ټکری می په سر کش کړو او د تشاب خواته روانه شوم پښه می چی د دهلیز څخه دباندی په حویلی کی کیخودله د سهارنی یخ می ټول وجود ولږزه ویی، د خوب له غمه می یو چپلکه

راسته بله چپه په پښو کړی وه! ټکری می هم د وینتیانو له پاسه خلاص پروت وو او تور اوږده وینتیان می د شمال په هر شرک په مخ بنوریده د لری لری ځایونو څخه د آذانو غبرونه راتلل تراوسه هوا پوره نه وه رڼا شوی، ادی لکه چی زه د ملا په اول آذان راویخه کړی وم؟ سر می آسمان خواته پورته کړو ستوری لږ لږ د آسمان څخه د کډه کولو په حال وه، یو څو غټ نفسونه می واخیستل او د سهار پاکه هوا

می خپل سینی ته کش کړه سر می چی بنکته کړو سترگی می په هغه لوکس موټر

ولګیده او تازه می هغه اطرافې په یاد شو، ژر می شاخوا وکتل شکر سوک نه وه، په تلوار می اودس وکو او ولاړم کوټی ته تر څو مونځ وکم. د لمانځه وروسته هر څو نه چی کوبنښ می وکړو خو خوب می سترگو ته رانغی! لکه چی اودس او مونځ می خوب تخته ولی وو؟ پاسیدم چای می دم کو خپل د پوهنتون نوټونه او چپټرونه می برابره ول چی ادی غږ کړو.

ادی- ماشالله نظره دی نکړم دا لمر نن د کومی خوا راختلی چی ته دومره وختی پاسیدلی یی؟

په خدا می خپل بکس او چپټرونه راوخیستل او آسپزخانی ته ننوتم.

-ګوره ادی ستا خبره چی منم هم خبری کوی او که یی و نه منم خو بیخی نو.. ادی- خبری نکوم خدای دی همیشه دغسی هوبنیاره لره، جنی باید تل وخته پاسیری د کور کارونه وکړی تر څو یو شي یی سبا ورځ زده ویی کله چی خپل د میره کور ته ځی..

ادی د همیشه پشان لګیا شوه خپل پر نصیحتو عادت می کړی وو د ادی د خبرو سره، پوهیری کله ناکله انسان د ډیر مینی څخه چی د یو چا سره یی لری په هغه کس سختی کوی خبری کوی جنگ کوی یواځی او یواځی پدی خاطر چی د مینی حد یی له اندازه وتلی، لکه ادی! زه پر ادی بیحده ډیره ګرانه یم حتا د آسما څخه لا ډیره! خو ادی خپل د مینی الفاظ په خوله ویلی نشو او د هغه له ځایه همیشه یی فکر زما کاورته، زما خوراک ته، زما ژوند ته زما آیندی ته دی ټولو څیزونو ته یی فکر کوی ځکه چی مور ده او د مور پشان پاکه او سپیڅلی مینه هیڅکله په دنیا کی بیا نه پیدا کیږی. د ادی خبرو ته می غور نیولی وو چی د کلا د دروازی د خلاصیدو آواز می تر غور شو؟ او د هغه سره سم د موټر غږ؟ لکه چی اطرافې روان دی ځی؟

-لکه چی اطر.. (ژر می خپل خبره بدل کړه ځکه ادی زما د داسی الفاظو څخه کرکه درلود چی ما پر یو نفر لقب کیخودلی وای! البته خپله چی پر ما القاب ایږدی هغه مشکل نلری!) لکه چی اربابان مو روان دی ځی؟ ادی به داسی حال کی چی ماته په پیاله کی بوره اچول په کرار آواز یی وویل:

ادی- پرون ماښام لا نه پاتي کیدو خو ستا پلار ورته ډیر وویل مجبوره شو.
په پوسخند می وویل: ضرور خان صیب زموږ فقیرانه جونګره نده خوښه شوی؟
ادی په غوسه وویل: د یو پیغلی جنی سره دا خبری خوند نه کوی، ضرور یی کوم
کار درلود خو ستا د پلار د منت څخه ونه وتو او شپه یی وکړه.

یو څو ثاني می ادی ته وکتل غوښتل می ورته جواب ورکړم خو ځان سره می وویل
یو اطرافي پدی نه ارزی چی وغواړم د هغه په خاطر دی خپل د مور سره خبره یو
پر دوه کړم. په همدی خاطر چوپه شوم بابا هم د هغوی د رخصت کولو وروسته
راغی چای څکلو ته، ژر می خپل د چای د پیالی اخیری غږپ وکړو او لځایه
پاسیدم.

ادی- دومره په ناز دی ځانته چای دم کړو او اوس همدا دوه گولي ډوډی؟
-همدغه می هم د زوره وخورل د سهار لخوا د چا ډوډی ته زړه کیږی؟

بابا د همیشه پشان زه تر بس ټاپه ورسه ولم او تر هغه وخته چی بس د هغه د سترگو
څخه پناه کیدی ولاړ وو، خوشحاله وم شه احساس می درلود دا چی داسی پلار لرم
چی کولی شم ټول دنیا ته یی په افتخار معرفی کړم او ووايم دا زما افتخار او زما د
کامیابی سبب بابا می دی. په بیجده ډیر مثبت انرژي باندی د پوهنتون حویلی ته داخله
شوم چی زما پر لیدو نیلوفر په زغاستو زما طرف ته راغله، کله چی ماته راورسیده
د ستړیا له لاسه یی نفس نفس وهو په کراره می ورته وویل:

-څه جبر وو پر تا چی داسی مندی دی وهلی؟

نیلوفر همغه حالت کی زما لاس ونيو او ویی ویل: راءه زه باید تاته یو څوک
دربنکاره کړم.

-څوک؟

نیلوفر همغه حالت کی خوله تر اخیره خلاصه کړه او په خدا یی وویل: ویگوری بیا
خپله پوهیږی چی سوک یاده وم درته راءه شابه.

نیلوفر زه خپل د پوهنځی څخه د اقتصاد پوهنځی خواته کش کړم! ما چی د اقتصاد

پوهنځی ولیدو خپل لاس می د نیلوفر د لاس څخه کش کړو او په ټنده لهجه می وویل: چا ته دی زما د راوستو قول ورکړی؟

- زما په کار نیلوفر هم د تلو څخه ودریده او هک حیران یې ماته راوکتل؟ د څو ثانویو وروسته په غوسه باندی زما لاس بیا کش کړو او ویی ویل: ای هوسی میګم خدا چکارت کنه دختر! ته زما په اړه داسی فکر کوی؟

-زه ستا په اړه بد فکر نکوم، خو ستا کار..
نیلوفر- سیس.. ساکت باش..

د نیلوفر په خبره زه هم چوپه شوم هیس بنه احساس می د اقتصاد پوهنځی ته نه درلود، نیلوفر د یو صنف مخ ته کشه کړم او بیا یی د سترگو په اشاره په خدا راته د صنف خواته اشاره وکړل! تلوسه می شوه چی وګورم دا نو سوک دی چی د هغه د خودلو لپاره نیلوفر دومره هیجان زده ده؟ ځکه چی هوا ګرمه وه د صنف دروازه یې خلاصه پریخودلی وه په کرار می سر معلوم کړو او د ډیر حیرت له لاسه ناساپه می د خولی څخه د "اااا" لفظ ووتو زما په غږ هغه مخ راوګرځه ویی.. او ما د نیلوفر لاس کش کړو او دا ځل زه وم چی هغه می په تلوار ځان پسی کشه کړه کله چی د اقتصاد پوهنځی د تعمیر څخه ووتو نیلوفر خپل لاس راڅخه کش کړو او همغسی په ستری نفس، نفس یې وویل: چکار... میکنی.. دیوانه؟ نفسم برید..

زما حالت دهغی څخه لاخراب وو، ټول فکر او ذهن می د اقتصاد د پوهنځی په صنف کی د هغه دوه شنو سترگو په نظر کی بند پاتی وو، زما په غږ راوګرځیدی او اخیره کی د مندی مخکی می د هغه پوسخند لیدلی وو، یعنی پیژندلی یم؟ هو ضرور یې پیژندلی وم چی داسی پوسخند یې وهی! پدی فکر می د غوسی څخه مخ تک سور شو او په نیلوفر می خوله خلاصه کړه.

-زړه دی یخ شو زه دی هغه سوئ تغذی ته په دوه روپی کړم؟

نیلوفر په حیرانتیا وویل: چی میگی؟

-دغه چی آوری دغه میګم.

نیلوفر- مرض درست حرف بز، څه شوی؟

په غوسه می وویل: څه شوی؟ هغه وچ لرگی زه خپل د تماشا په حالت کی ولیدم او

ماته يې پوسخند ووهی!..
 نیلوفر- عه ما فکر وکړی څه شوی..
 -یعنی ستا په نظر دا چی زه دغه چينچی ته وشرمیدم هیس نه وو؟
 نیلوفر په خندا وویل: اول خو دومره نومونه د خلکو په هلکانو نمان، دویم خیالت
 راحت هغه ته نه يې پیژندلي!..
 -ته د کوم خایه پوهیری چی هغه زه نه يم پیژندلی؟
 نیلوفر- بس پوهیرم نو، بیا بریم صنف استاد آمد.

د نیلوفر سره جوړه صنف ته ننوتلم خو فکر می بیجده خراب وو او هیس می په
 درس ویلو تمرکز نشو کولی، او حسیب می سترگو ته مخکي، مخکي کیدو د اقتصاد
 پوهنځی یو وچ کلک محصل چی ټول د پوهنتون جنیکانو ورته وچ لرگی، سوئی
 تغذی، ناری وهل او حتا ځینی اوقات ملګرو یی ورته د قلیون لرگی ویل.. دومره
 ډنګر وو چی یو شمال او باد ځان سره وری دری میاشتی مخکي په همدغه شنو
 سترگو چی نن يې د هغه ورځ پشان معصومیت او عاجزی پکی نه وه په همدی
 پوهنتون په همدی صنف کی ماته خپل د مینې اظهار کړی وو؟ او ما... او... ما....
 انکار!...

استاذ- لکه چي د هوسی لورکی هغه یو ورځ د درس ویلو شوه؟

خپل د فکرونو په نری کی غرقه وم چی د استاذ په خبره د فکرونو څخه راووتم او
 تازه می صنف ته فکر شو، ټولو خندل لکه چی استاذ زما څخه یو پوښتنه کړی وه او
 زما فکر نه وو شوی! کبرا او دهغي په ډله کی چی څومره جنکیانی هلکان راتلل
 هغوی په طعنه خندل، او بعضی هلکانو هسی د ټوکو خندل، بس بیکاره مخلوق دی
 منتظر دی یو نفر یو کار وکړی یا استاذ یو شاگرد ته یو خبره وکړی چی د دوی
 ورځ ورباندی تیر شی، په افسوس می سر و خوځه ویی. او فکر می درس ته کړی تر
 څو د دغه بیکاره جماعت د خندا سبب نشم بلخصوص د کبرا او د هغه د ګروپ...

د نیلوفر سره د پوهنتون د محوطي څخه وتلم چی د شالخوا یو نفر زما په تخلص
 راته غږ کړو.
 -اغلی محمدی!..

شا ته را وګرځیدم او سترګي مي په دوه شنو سترګو کی بند شول، په کراره زموږ خواته رانږدی شو او څو ګامه پاتي موږ ته په فاصله و دریدو.

-وېخېني اغلي محمدی چي ستاسو مزاحم شوم.

زما د څه ویلو څخه مخکي نیلوفر جواب ورکولو او ویی ویل: مشکل نسته بناغلي شاپوری که امکان یی شته ژر خپل د وخت نیولو موضوع ووايست چی موږ نور رخصت شو!

نیلوفر په لهجی چی د حسیب طعنه یی په طعنه جواب کړه، خدا راغله اصل کی حسیب ما ته طعنه راکول په هغه لفظ د اغلی محمدی! باندی ځکه موږ د ادبیاتو پوهنځی څخه یو او زیاتر اوقات په خبرو کی د مقابل کس تخلصی استعماله وو نه نوم.

حسیب لږ خپل غاږه تازه کړل او ویی ویل: هغه ما غوښتل پوښتنه وکړم که بی ادبی حساب نکړی، نن تاسو محترم میرمنو کوم کار درلود چی زما صنف ته راغلی واست؟

یعنی دا کس پدی طعنه لرونکی لهجه پدی شنه سترګو چی شیطنت ورڅخه وریری همغه د دری میاشتو مخکی حسیب دی؟ یعنی یو انسان په دری میاشتو کی دومره بدل کیدی شي؟ د ډیر حیرت څخه زما ژبه بنده راغلی وه او یواځی د هغه سترګو ته می کتل چی ما ته نور د هغه دری میاشتو مخکی پشان هیس معصومیت پکی نه ښکاره کیدل...

نیلوفر- اول به شما هیچ ربطی نداره جناب شاپور که پرسان کنین ما واسه چی اونجا امده بودیم؟ دوم اینکی برادر محترم ما به دیدن یک شخصی امده بودیم و کار داشتیم کی متاسفانه نشود ملاقات کنیم.

• حسیب په همغه پوسخند بغیر لدی چی زما څخه نظر واخلی د نیلوفر جواب یی ورکړو.

حسیب- وېخېنی که زما په خبرو خفه شوی یاست، زما مطلب داسی نه وو. ما یواځی غوښتل مرسته وکړم ستاسو سره نه بل کوم قصد او غرض!..

هغه لفظ د قصد او غرض یې بل شانتی ادا کړو او اخیره کی پوسخند نور هم زیات شو، نیلوفر به همغه ټنده لهجه جواب ورکړو.

نیلوفر- تشکر برادر محترم ولی ما به شما احتیاجی نداریم روز خوش.

او بیایې زه ځان پسی کش کړم تر څو د حسیب د هغه طعنه لرونکی نظر څخه می خلاصه کړی، اخیره کی راوگرځیدم او یوځل بیا می ورته وکتل همغه ځای کی ولاړ وو او زموږ تلو ته یې په همغه شیطانی نظر کتل.

نیلوفر- بچه احمق راه ما را گرفته کی بگه مه میفهم شما امده بودین مه را دید بزنین! جلغوزه نه کی زیات مقبول هستی چاق پوکانه!؟

د نیلوفر پدی قهرجنه لهجه او داسی الفاظو می خندا راغله.

نیلوفر- ولی خاندی؟

-هسی ماته دی نصیحت کوی (د هغی د خولی پیننی می وکړل) سر بچه مردم نام نمان اوس خپله لگیا یی.

نیلوفر- تا بیا پر ما ولی خوله نه وه خلاصه کړی چی دا سوی تغذی زه ولیدم! اوس هغه درته رو در رو طعنه زد داری میخندی؟

نیلوفر رښتیا ویل اول چی حسیب می هغه حال کی ولیدو دومره تغیر کی حیرانه او په غوسه وم چی داسی ورته کمه راغلی وم خو اوس.

-نیلو پوهیری اول یوڅه به غوسه وم خو اوس ستا په خبره د هغه د دومره طعنه راکولو وروسته هم خوشحاله یم نه خفه..

نیلوفر په حیرنتیا وویل: خوشحاله یی کی اون بهت طعنه زده؟؟

-پوهیری دری میاشتی مخکی چی کله ما ورته نه وویل او هغه په اوبنکو راته زاری شروع کړل پیر می زړه ورباندی وسوځیدو، خو ماته هم حق راکړه ما نه غوښتل د داسی هلک سره دی و اوسیرم چی ټول خلک ورباندی ریشخند وهی.

نیلوفر- ما هم حق تاته درکړو اوس خبره ستا د انکار نده خبره دا ده چی ته ولی د هغه په طعنه خفه نشوی او خوشحال شوی؟

-خکه ما تر نن فکر کوو چی نن یا سبا به د هغه د خودکشی زان وژنی خبر راوړی، ماته هغه دومره بی جرعته بنکاره کیدو خو نن (بی اختیاره می مسکا په خوله راغله د هغه طعنه وهل، دهغه باپی، شتیل، کالی، ویبنتیانو اړولو طریقه حتا چپ لاس ساعت یی لا ماته زړه راښکونکی معلوم شو د هغه شنی سترگو کی نن بیحده رنا وه)

نیلوفر- اووو کجا رفتی؟

د نیلوفر په خبره د حسیب د فکر څخه را اوتلم.

-ها؟

نیلوفر- ها و مرض! چی میخاستی بگی؟

-هیس.. یعنی ما پدی ورته کومه خبره ونکړل خکه زما شجاع او دلیر هلکان ډیر خوبن دی! او نن ماته د حسیب دا نوی شخصیت ډیر خوند راکړو.

نیلوفر- اووو از دست رفتی هوسی.

و می خندل او ومی ویل: شاید...

د نیلوفر سره می خدای پامانی وکړل او د کور په طرف را روانه شوم، د کور کوڅی ته رسیدلی وم چی د کور مخکی می خاله او ادی ولیدل چی د یو څو ښځو سره یی خدای پامانی کول! نږدی چی شوم نو ومی پیژندل زموږ مخامخ همسایه گان وه! زما پر لیدو باندی د همسایه ښځی ښه په خریدانه نظر راوکتل او په بیحده زیات صمیمت یی زما سره ستړی مشی وکړل حتا د حجاب له پاسه یی زما مخ ښکل کړو! هغه دوه لورگانی هم خپل د مور پشان زما سره ډیر صمیمانه انداز باندی ستړی مشی وکړل چی خاله په تنده لهجه وویل: کوچه است مردا میرن میان دیگه بد است بیاین داخل!

د خاله په تنده لهجه د خبری تر اخیره پوهه شوم خندا می راغله او په یو ببخشید کورته ننوتلم ادی او خاله لا لگیا وه د هغوی سره یی خدای پامانی کول. خپل کوتی ته ولاړم او د کړکی د شا څخه می د هغوی تلو ته وکتل، د هغوی د تلو وروسته خاله

په تروش تندې او ادې په خوشحالی کورته راغله. خاله مې راباندې ګرانه وه بڼه
بڼه وه خو یو څه اخلاق یې بل شانتې وه او یو څه زامن او لورګانې کبرجن او خود
پسندې وه یواځې خپل ځانونه ورته په انسانو کې ښکاره کیدل، زه نه پوهیږم آسما د
داسې خلکو مینځ کې سنگه اوسیری؟

د کوټې څخه راوتلم چې د خاله او ادې غږ مې واوریدی چې خاله په کراره غږ ادې
ته ویل:

خاله- سنگه شو خوری مور تراوسه ستاسو د جواب په تمه یو؟
ادې- څه ووايم خوری هوسی زړه ندی.

خاله- وی، وی توبه، توبه دا نو سنگه بی شرمه ورڅخه جوړه شوی چې وایې دا
میره نکوم دا کوم؟

ادې- خدای دی نکوی خوری دسی ندی ویلی، یواځې وایې نغوړم خاوند مې په کلو،
کلو مسافر ویی او زه دی ناوی د هغه به کور کې ګرځم.

خاله په تنده لهجه ویل: نر دی! او نران خدای پیدا کړی سفر ته څه وکم خپل
زمری غوندې زوی راوړم خپله په پلاوه یې وترم ښګړی ورته په لاس کړم؟
ادې- وا دا څه وایې خور!؟ هوسی لورکی مې دا خبرې نکوی خو حق لری زه لا
تراوسه د آسما هغه سره لاسونه د نکریزو نشم هیږه ولی چې سنگه جلیل اول میاشت
د ناوی توب ستاسو په درگاه پریخوده او دوه کاله ایران ته ولاړی هوسی هم حق
لری.

• خاله - همدا تا او اوبښې دا په سر پورته کړی چې داسې خبری او کارونه کوی، زه هم
د یو میاشت ناوی وم چې د جلیل جان پلار خپل د مور او پلار په کور پریخودم او
مسافر شو تر دری کالو مې په سترگو ونه لیدی مړه شوم؟ اوس هغه دی ماشالله زامن
لرم لورګانې لرم کور لرم ځای لرم، دا د دی وخت انجونې هغه هم بیا دا پوهنتون
ویلی...

نور مې صبر ونکړو چې خاله دی زما په کور کې ماته او ادې بابا ته توهین او بی
احترامی وکړی بغیر د سلام آشپزخانې ته ننوتلم.

-خبره د میره پسی د سترگو وتلو نده، خبره د انسانیت ده زه چې ستاسو کورته

راشم ستا او ستا د میره او لورگانو لپاره نه راخم زه یواځی هغه کس چی د خاوند نوم می ورباندی دی د هغه لپاره خپل کور، مور او پلار پریږدم نو هغه دی هم دومره انسانیت ولری.. او کومه خبره چی خوښه مو نشول هغه د جنکیانو په تعلیم مه تری، که تاسو هم تعلیم کری وایی نو نن ورځ ددی له ځایه چی خپل د زمانو د لوفری طرف ونیسی هغوی ته مو نصیحت کوی چی یو گوله حلال رزق دی خپل په وطن کی پیدا کری نه خارج کی..

دا ټول خبری می په یو نفس او بغیر له کوم وقفی څخه وکړل داسی چی دواړو خورگانو په حیرت راکتل، کله چی خبری می خلاصی شوی په تلوار خپل کوتی طرف ته روانه شوم، پوهیږم یو جنگ جهانی مخ ته لرم ادی می ولا که ژوندی پریږدی خو پښیمانه نه یم ښه کار می وکوو هغه خبری که می نه وایی کری ټول عمر می ذهن په عذاب وو، نیم ساعت لا نه وو تیر شوی چی د خاله قهرجن غږ می په حویلی کی واوریدی پرده می لږ پورته کړه چی خاله می د تگ په حال کی ولیده، د کور حویلی ته رسیدلی وه چی د ادی خواته راوگرځیده او په پورته غږ یی په غوسه وویل:

خاله- زما زړه پر تا چی خور می یی و سوځیدو چی ځوی نلری چی بیکسه بیکاره یی ما پر تا احسان وکو چی یو لور می درنه خپل زوی ته وکړه، ما ویل دویمی هم خپل زوی ته وکړم چی ستا میره ته زما زامن اوږه شی، کمک یی شی، زامن شی ورته، خو....

پرده می دومره په لاس کی کلکه نیولی وه چی د گوتو رنگ می سپین اوختی وو، هر دقه انتظار کی وم چی ادی خوله خلاصه کری او د خاله طرف ونیسی او ماته خبری وکړی خو د ادی خبرو دومره حیرانه کړم چی پرده می د لاس څخه ختا شوه.

ادی- خوری خبرو ته دی فکر کوه! تا پر ما احسان ندی کری بلکه ما پرتا احسان کری چی خپل گل غوندی لور می ستا زوی ته درکری ده، زما پر لورگانو مرکي کم ندی او نه هم وه، دا چی خپل لور ستا زوی ته می در کړه زړه می پرتا باندی وسوځیدو د شین خالو د لور (د خاله د مشر زوی جمال خاوبنی نوم شین خالو وو) ظلم می درباندی نه وو پیرزو چی هره ورځ دی ماته خپل د اینگور د لاسه سری اوبنکی تویه ولی...

د ادی په خبرو بیحده خوشحاله شوم اول ځل وو ادی می لیدل چی خپل د ماشومانو خوا یی نیول، نور می د خاله خبری وا نه وریدل یواځی د دروازی د بندیدو کلک ټک وو چی راغی. پوهیدم ادی اوس راځی او خپل زیره پر ما بنه صحیح یخه ویی خو ورته خفه نه وم بلکه خوشحاله وم چی نن ادی په اول ځل، داسی سم کار کری چی د پردیو او بیګانه خلکو په مخ کی زما خوا نیولی.

-بیا د کوم پلان په فکر کی یی چی دا ځل څنگه خپل خواستګاران وتخته وی؟
د ادی طرف ته چی د کوتی په دروازه کی ولاړه وه وګرځیدم او په عاجزه او معصومانه لهجه می وویل: نه پخدای هیس داسی فکر می نکوی.

ادی کوتی ته رادننه شوه دروازه یی ځان پسی بند کړه د کینستلو په حال کی ماته چی د کرکی سره ولاړه وم وویل: راشه کینه درسره کار لرم.

پوهیدم چی اوس د ادی نصیحتونه شروع کیږی د هر مرکي تلو وروسته ادی دری ساعته د واده په بنه والی فایدو او د واده زرها نور بنیګنرو باندی خبری کول او نن د خاله موضوع هم وه نو بیخی نصیحتونه زیات دی، خو بیا هم د دی لپاره چی بی ادبی ورته ونکرم او زیره یی مات نشي د ادی څنگ ته کینستلم.

ادی- که خدای غوښتلی وایی او قسمت می وایی اوس باید اوه اته زامن می شاوخوا ګرځیدل(دا خبره یی چی وکرل یو اه یی وباسی او په غمناکه لهجه یی خپل خبرو ته ادمه ورکړه) قسمت نه وو چی یو زوی می راته پاتی شی. د خدای کارونه دی او د خدای په کارو کی مور بندگان څه کولی شوو؟ خپله یی راکړه خپله یی واخیستل.

په خفه نظر می ادی ته وکتل. چی ادی زما د ټکری څخه راوتلی وینتیاں په کرار زما د غور شاته کرل او ویی ویل: ماته وګوره زه باید ستا لپاره د عبرت درس و اوسیرم.

په غوسه می ناری کرل ورته چی ادی په همغه غمگینه لهجه وویل:

ادی- زه هم ستا پشان په کبر غرور کی وم، کلي کی مو ژوند کوی خو دومره مرکي

می درلود چی په هوا وم د کلي انجونو لپاره د مرکی درلودل غټ افتخار دی زه هم د هغوی پشان وم، بیا د پلار کوچنی نازولی لور وم زما د زړه خبره یی هم منل هر یو چی مرکی ته می راتلي یو عیب یو بهانه به می کول او نامراده به می استوی، اخیره کی چی عمر می د ۲۳ کالو څخه تیر شو او مرکی په کمیدو شول، ډار واخیستم او د

• یواځی توب له ویری د واده کولو په فکر کی شوم خو هغه وخت چیرته وو سم مرکه؟ چیرته وو داسی سری چی سر یی په بدن وارزی؟ ټول هغه ځوانان چی یو وخت کی زما غوښتونکی وه هغه وخت خپله د څلور پنځه پچیانو پلرونه وه، اخیره کی چی اولی مرکی د دومره کلو وروسته راغله ومی ومنل او په ۲۴ کلنی کی د کلي

د معلم صیب ستا د پلار بنځه شوم چی زما څخه یی مخکی یوه بنځه مړه شوی او

یو ماشوم درلود چی د هغه ماشوم د مرگ وروسته یی د نوی واده اراده کړی وه،) ادی غټ نفس واخیستو او په مسکا یی وویل) راضی وو خپل دبخت څخه احمد(زما پلار) بنه سری وو او دی. دوه زامن می پیدا شول تر یوه دوه میاشتو به رک روغ وه خو ناساپه به مړه شول، اوه زامن می همداسی پیدا به شول د یوه دوه میاشتو به شول او بیا به مړه شول، تر دی چی آسما جانه پیدا شول او خدای راته

وساتل، بیا دوه کاله وروسته ته پیدا شوی خپل د جملی ورور سره چی ته پاتی شوی او هلک مړ شو، او د هغه هلک د مرگ سره په ټول کلی کی آوازه خپره شول چی د معلم صیب بنځه ناعلاجی مرض لری او زامن یی مړه کیری لورگانی پاتی کیری! زما د زامنو مرگ درد یوخوا او د کلی د بنځو پیغورنه او خبری بلخوا، زما په مخ کی به یی ما ته ویل چی تخو د عمرونو بنځه یی ژر دی میره ونکو ټول دهغه د لاسه اوس

دی زامن مړه کیری ورشه خپل میره ته بله بنځه وکړه چی ورته زامن راوری ته یی خو ورته نشی راوری(ادی د سترگو څخه اوبنکی توی شول) دومره طعنی می واوریدل چی اخیره روانی مریضی راته پیدا شوه ستا پلار چی کله زما خراب حالت ولیدو د مجبوری څخه یی کلي پریخود او رایوستو دلته شهر ته. ادی خپل اوبنکی پاک کړه او ماته چی په خفه انداز می ورته کتل وویل:

ادی- زما خبره اوس تاته ده شاید زما زامن زما د عمر د پورته والی له سببه مړه

شوی نه یی! خو مرکی می د عمر د پورته کیدو سره بندی شوی، یو میوه تر هغه وخته خوندوره او مزی داره ده چی د پوخ والی په حال کی ویی کله چی د حد څخه ډیره پخه شي خرابیږی بیا هیڅوک نغواری هغه میوی ته وه لا ګوری خوړل خو لری. تاته هم مرکي تر یو وخته رایی بیا دهغه څخه وروسته ته به انتظار کوی خو هیڅوک به نه ویی چی ددی کور دروازه ستا د غوښتلو لپاره وټکه ویی.

په خفه لهجه می وویل: ادی! زه کوم میوه نه یم چی د وخت تیریدو سره خوسا شم! او هو زه ضرورت نلرم چی سوک دی زما د غوښتلو پسې د کور دروازه وټکه ویی..

ادی په غوسه راوکتل او په تنده لهجه یی وویل: د یو جنی عزت د هغه د پلار په کور کی د هغه مرکی غوښتونکی دی دا خبره لیاده مه باسه، او هر جنی یو هم دم او یو سړی ته ضرورت لری چی دهغه د سایي لاندی ژوند تیر کړی. (یو نظر یی بیا ماته چی خفه نظر می ورته کتل وکو او دا ځل یی په کلکه لهجه وویل) هر خبره او نصیحت چي زما په نظر د یو مور په حیثت باندی تاته می کړی وایی ومی کړه، یو ځل نه، دوه ځله نه، بلکه زر ځله می درته کړی نور خپله پوهیږی چی ویی مني کنه؟!

ادی دا خبره وکړل او له ځایه پاسیده د کوتی څخه د وتلو مخکی وویل: راشه ډوډی دی وخوره سهار چی یو ګوله ډوډی دی خوړلی..

ځای کی پرته وم هوا ګرمه وه یو نری کمپل می په ځان اچولي وو. او سترگی می د کړکی خواته نیولی وه چی د هر شمال په سړیکه باندی پرده خوځیده او ملایمه هوا کوتی ته رادخلیده، فکر می د نن غرمه د ادی خبرو ته وو ادی د یو ځوی آرمان درلود او په همدی خاطر یی غوښتل چی د خاله له کورنی سره اړیکه وپالی ترڅو د خاله زامن بابا ته د خاله په خبره زامن او اوږه شی، خفه وم د ادی څخه نه وم خفه. د دی

بخت څخه خفه وم چی ولی باید زما اته ورونو کی یو دی لا ژوندی پاتی نشی؟ که یو دانه ورور می ژوندی وایی نو نه به د خاله منت وایی او نه هم د ادی پریشانی او نه هم زه دومره بی پناه! بابا ډیر کوښښ کوی چی زما هر ضرورت او نیاز ته توجه

وکړی خو د ورور ځای نشی پوره کولی، که ورور می درلود هره ورځ د هغه سره تلم پوهنتون ته، پارک ته چکر ته، کولی می شو د شپې په ناوخته ورباندې ناز وکړم او

وايستوم دوکان ته خو اوس.. ددی ټولو نیمګړتیاو ځای بابا په یواځی ځان ماته پوره کوی او په همدی خاطر زه همیشه کوبښن کوم چی زیات یې په زحمت نکړم او خپل د زړه آرمانونه ځان سره وساتم ځکه زه ورور نلرم.. تر سهاره یو انډی بل انډی باندی وګرځیدم خو خوب رانغی سهار مونځ می د مولا په اول آذان د ټولو څخه مخکی وکو او خپل په بستره بیا پریوتم نه پوهیږم څومره به په فکرو کی غرقه وم چی خوب ځان سره د بی خبری نړی ته وړی وم..

نن سهار وختي د دی له ځایه چی د جمعی د ورځی د رخصتی خوند واخلم د سهاری راهیس ادی په سلو کارونو مصروفه کړی وم، او اوس هم په لمر کی کینولی وم چی زما سر وګوری! هر سومره چی ورته وایم ادی زما سر سپړه نلری! زما خبره نه منی! او تار په تار وینسته می اړوی را اړوی؟! همغه حالت کی وویل:

ادی- فکر دی وکوو؟

-د څه په اړه؟

ادی- ځان ماته ناګاره مه اچوه پوهیږی څه درته یاده وم؟

• پوهیدم چی ادی د همسایه د بنځی مرکه چی زه یی خپل هغه عینکی زوی ته چی دا ورته د ناز انجیر آغا جان وایی غوښتی یم. خو نه می غوښتل د دی څخه مخکی چی د ادی او بابا په جواب پوهه شوی نه یم ادی ته خپل پریکړه ووايم په همدی خاطر خپل سر می د ادی د زنگون څخه پورته کو، خپل وینتیان می د غور شاته کړل او کراره لهجه می و ویل:

-تاسو بابا ته وویل؟

ادی- هو..

-بڼه نو بابا څه ویل؟ د هغوی څه نظر وو؟

ادی په غوسه راوکتل او به تنده لهجه یی وویل: څه به وایی؟ ستا پلار دی په ضد

کی ستا څخه وړی ده، ویل یی زما خبره زما د لور خبره ده هغه چی هر څه
ووايي، د هغی "نا" زما ناده او دهغی "هو" زما هو ده!.

د ادی پدی خبره بیحده خوشحاله شوم او خوله می د خندا څخه خلاصه شوه چی ادی
په غوسه وینتیاں یی راته کش کړل او ویی ویل: سپین سترگی..
-اخ.. ادی خوره دی کړم...

د ادی د څنگه پاسیدم او په خوشحالی خپل د کوتی طرف ته روانه شوم چی ادی غږ
کړه.

ادی- و دی نه ویل ستا جواب څه دی؟

په خندا می مخ ادی خواته را وگرځه وو او ومی ویل: خدای دی نکوی چی زه دی د
هغه عینکی بنځه شم سبا بله ورځ به می د ماشومانو سترگی په مخ کی نه معلومیری
ماته به بنیراوی کوی چی ولی د دی عینکی بنځه شوی وی؟

دا خبره می وکړل او په خندا د کوتی خواته می پینی تیزی کړی چی د ادی غږ می
واوریدی چی سپین سترګه بی حیای یی راته ویل خو زه بیحده خوشحاله وم دا چی
بابا راته دومره عزت او احترام راکو او زما نظر یی خپل نظر ومنو. زه نه پوهیرم د
دوی ولی دومره ماته تلوار دی؟ دا هم شکر مرکي لرم که نه می درلود بیخی ویل
چی هوسی د بلار په کور پاتی شوه زړه شوه؟! دوه دری ساعته په کوټه کی می
موبنتی وم خو زړه می تنګ شو، یو مات موبایل می درلود چی کله ناکله تلم د
پوهنتون واټسپ ګروپ ته یا هم د نیلو سره می خبری کول خو اوس بدبختانه
انټرنیټ می نه درلود! یو دم می یو فکر ذهن کی وگرځیدو به خوشحالی له ځایه
پاسیدم خپل حجاب می واغوندی او د کور حویلی طرف ته روانشوم چی ادی راباندی
غږ کړو:

ادی- چیرته روانه یی گشتکی؟ د جمعی په ورځ لا ته کور کی نه ټینګیری او حجاب
کړی روانه یی؟

په نهایت مظلومیت می ادی خواته وکتل او په زاریو می و ویل: دغه د کوڅی سر
دوکان ته ځم ځانته کاکو اخلم او شل روپی موبایل ته ایزیلوډ کوم دا یو هفته کیږی
انټرنیټ می ندی فعاله کړی..

ادی تندې تروش خو او په تنده لهجه یې وویل: بیخایه. خبره یې لا مه کوه. ستا خاله رښتیا ویل ملامته ټوله زه یم چې ستا سپین سترګی په کارو باندې کار نلرم. څه معنا لری پیغله جنی ټوله هفته په بیرون ورکه یې؟ د پوهنتون په نوم؟ او یو نن چې رخصت شوی یې دوکانو درته بهانه شو د کور څخه د وتلو لپاره اجازه نشته کورته راننوځه، نن په آشپزخانی کی زما سره مرسته وکړه تر څو لږ آشپزی زده کړی سبا ورځ خپل میره او خواښی ته ما ونه شرمه ویی.

په خوار لهجه می وویل- ادی پخدای نفس می بند شو، پخدای ژر خم ژر راخم..
ادی بد بد راوکتل خو هیس یې ونه ویل
چی دا حل می ستراتیژی بدل کړل او په نرمه لهجه می وویل: زه درنه قربان شم
مور می، ادی می، شیرنه می...
خبره می لا خلاصه شوی نه وه چی ادی په خدا شوه و ویل: بس دی، بس دی، بوت
پاکي.. ورځه خو ژر به راځی د دی څخه مخکی چی بابا دی راشی.

په خوشحالی باندی می د لاس په اشاره ادی ته یو مچ واستو او ژر د کور څخه ووتم، د حویلی څخه چی ووتلم خپل حجاب می یوخل بیا سم کو. هوا ګرمه وه او د ورځې پدی وقت کی بغیر د دوه دری ماشومانو څخه چی چشلی کول سوک په کوڅه که نه وه. د ویالی (نلی) له څنگه تیره شوم او سرک ته راووتلم. هوا کرار، کرار په سریدو وه د پسرلی یو بل میاشت پاتی وه بیا نو خزان شروع کیدو او بیا ژمی،

یخ، واوره، خزان می خوبیدو د هغه کله ناکله باران سره یې چی آسمان به یو دقه کی لمر وی او بل دقه باران! د موټر په آوازونو مجبوره شوم خپل قدمونه تیز کړم او د سرک هغه بلخوا واورم، د کاکا مرتضی د دوکان دروازه می خلاصه کړه او ورننوتلم زما د سلام په جواب کی یو د ۶۵ کالو په عمر بودا سړی چی کاکا مرتضی چی د بابا قدیمی ملګری وو په خلاص تندی جواب راکو، ژر می دوه دری دانی کاکو او بیسکیت اوخیسټ او پنځوس روپی می خپل نمبر ته ایزلوډ وغوښت. کاکا مرتضی په همغه ذاتی مهربانی زما غوښتل شوی څیزونه را برابر کړل او همغه حال کی پوښتنه وکړل:

کاکا مرتضی- څنگه دی معلم صیب؟

-شکر بنه دی الحمدالله.

کاکا مرتضی- زه شکر چی بنه دی. پوښتنه می وکړل ځکه دا څو وخته می بیخی لیدلی ندی معلم صیب!؟

د کاکا مرتضی جواب می غوښتو ورکړم چی د دوکان دروازه خلاصه شوه او یو ځوان هلک دوکان ته راداخل شو، د هغه په راتلو ما خپل سر تر اخیری حده ښکته کو او کاکا مرتضی چی هم هغه ځوان هلک ولیدو زما کار یی ژر خلاص کړو او د معلم صیب ته سلام کوه په ویلو یی ماته اجازه راکړه، ژر د دوکان څخه ووتلم. په خوند

خوند د کور طرف ته راونه وم او خپل اخیستل شوی سودا ته می کتل، چی سترگی

• می لری د سرک سر کي په یو جواړی فروش ولگیده! زره می غوښت هغه کلک نیني کړی جواړی یو دانه واخلم ځانته خو، نه نور پیسی راسره پاتی وه او نه هم دومره تلی شوم هغه ډیر لری وو! په خوار نظر می هغه طرف ته کتل چی یو چا د شا لخوا زما پر اوره لاس کیخود! لاس یو نارینه لاس وو؟ په وحشت او ویری ژر شاته راوگرځیدم..

بابا- ته بیا د یو پایپر او کاکو پیسی له کوره راوتلی یی؟

د بابا په لیدو می راحت نفس واخیستو، او په خندا می وویل: زه دی خبری ته حیرانه یم چی سنگه تاسو ما د حجاب سره پیژنی بابا؟

بابا بغیر لدی چی جواب راکړی زما لاس یی خپل په لاس کي ونیو او د سرک څخه یی تیره کړم، د بابا پدی کار می مسکا په خوله راغله او په خندا می وویل:

-بابا زه دری کلنه ماشومه نه یم چی تاسو می د سرک څخه تیره ویی؟

بابا- اولادونه چی هر سومره غټان هم شي بیا هم د مور او پلار لپاره همغه کوچني ماشومان دی.

څه می ونه ویل او په مسکا می ورته کتل چی بابا لدی لځایه چی د کور خوا ته حرکت وکړی زه یی د ځان پیسی د هغه نیني کړو جوارو مخ ته چی یو کوچني هلک په کراچی کي خرسه ول ودره ولم..

بابا- یو دوه دانی ګرم تازه جواری راکړه بچي.

هغه کوچنی ماشوم د بابا په خبری په خوشحالی باندی دوه جواری په مالګو کی واچول او د ګرم کولو په حال کی وویل: امیالی زود برایتان جواری ګرم ګرم میتم کاکاجان.زه بغیر لدی چی هغه هلک خبرو ته پام وکړم د بابا خواته می کتل چی تراوسه یی زما لاس نیولی وو او د جواری ګرم کیدلو ته یی سترکی نیولی وه، له ځان سره می وویل بابا د ټولو عالم د سړیانو څخه بهترینه دی.

د ماښام لوبښو مینځلو وروسته می تازه چای دم کړو او پنتوس په لاس برندی ته ولاړم چی بابا می د مانځه په حال د برندی کوچ کی ولیدو، او ادی پداسی حال کی چی یو بالښت ته یی تکیه ورکړی وه تسبیح اړول. چای می د ادی مخ ته کیښود چی ادی په مهربانه لهجه وویل: خدای دی بختوره که لورکی!
د ادی پدی مهربانه لهجه او انداز پوی شوم چی څه پلان لری؟ غوښتل می هغه ځای پریردم او خپل کوتی ته پناه یوسم چی ادی وویل:

ادی- سبا ته د همسایه ښځه د جواب پسی رایی ښه فکرونه دی وکړه او ماته ووايه چی سبا زه ورته څه ووايم؟

ادی زه بد وقت راگیره کړی وم د بابا مخکی د داسی خبرو جواب ورکول بیحده سخته وه د شرم له لاسه تکه سره شوی وم، په تروش تندی می ادی ته وکتا او غوښتل می له ځایه پاسم خو لکه چي ادی کلکه اراده کړی وه د بابا په مخ کی ما ګز ګز د شرم څخه د ځمکی اوباسی..

ادی- خاله دی هم د جواب په تمه ده تراوسه خوارکی هره ورځ پوښتنه کوی هوسی څه وویل؟ هوسی ځواب څه دی؟

غوښتل می جواب ورکړم چی بابا پداسی حال کی چی خپل دمانځه سلام ګرځه وو وویل: لور د کور برکت دی میرمنی. هغه هم داسی لور چی د مشر او کشر په احترام پوه شی.

بابا دا خبره وکړل او د جای نماز څخه پورته شو د الماری خواته ولاړ او خپل جای نماز یې د الماری په سر کیخود، او په الماری اوږه تکیه کړه او کرار لهجه باندې وویل: هغه هم پدی وخت او زمانه کې چې د بڼه او بد پیژندل سخته شوی. اوس که هغه ستا خوری ويې که د ډګروال نازدانه زوی انجینر آغا وی! تر څو چې زما د سترگو مخ کیده نه یې د ډوډی غم لرم او نه هم د شین تور وهل شوی بدن یې، چې یو بی خبره د خدای دی په نوم د خاوند راته ووهی..

ادی په غوسه شول او په تنده لهجه یې وویل: دا جنی همداسی هم سپین سترگی ده. او دا تعریفونه چې تا د میره د کور څخه ورته وکړل سل کاله نور هم واده نکوی..

بابا دا ځل په مهربانی ادی ته وویل: غوسه مه کوه زما د زړه سکون. مور یو او یو دا د سر تاج لور مو ترڅو چې زوم می د فرهاد پشان غر نه ویی کینلی لور می ورته نه ورکوم...

ادی د بابا په ناز د شرم او حیا څخه تکه سره شوه خو ما د بابا په ناز په خوشحالی وخنډل چې ادی لاس راته چونګاری کړو او بابا په لور غر په خدا شو.. او ما په زړه کی دعا وکړه چې هیڅکله دی خدای زموږ دا د محبت او مئینی څخه ډک کور راته وړان نکړی...

د نیلوفر سره د عادت مطابق خپل په همیشنی چوکي کینستلم چې د میز لاندی یو سور گل او په گل تړلی یو کوچنی کاغذ ته می فکر شو؟ دا نو چا دلته کیخودلی؟ نیلوفر ته می ښکاره کړو چې هغی په خوشحالی وویل:

نیلوفر- ضرور یو چا تاته کیخودلی ځکه ټول پوهیږی دا چوکی ستا ده، زود باش بیبین د کاغذ چی نوشته؟

کوچنی کاغذ می په بیحده ویری او پریشانی خلاص کړو په زړه کې می دعا، دعا

کول چی دغه گل او نامه دی یو چا نیلوفر ته ایخودلی ویی نه ماته! خو د خط په اولی کرښی چی غټ لیکلی شوی وه "زما د خوبونو شهزادگی اغلی محمدی ته دی دالی وی" د دی لفظ پر لیدو باندی می ټول امیدونه له مینځه لاړه. نیلوفر په شوق باندی سترگی کاغذ ته نیولی وه چی ما کاغذ قات کرو چی پدی کار می د هغی د اعتراض غږ پورته شو.

• نیلوفر - څه کار کوی؟ ولی دی قات کرو؟

نیلوفر لږ زما خواته راوکتل او بیایی په شیطنت وویل: اوووو غواری په تنهای خپل د عاشق خط وواپی؟

دا خبره یی وکړل او په خندا شوه چی ما یی لاس چونګاری کرو او په غوسه می د هغی مخکی هغه کاغذ وشکوو او ومی ویل: زه د دی عشق او عاشقی قیصو لپاره پوهنتون ته نه یم راغلی او نه هم ستاسو پشان دومره و دی پوچ الفاظو او کارو باندی خوشحالیږم، دا ټول کارونه هغه کسان کوی چی نه عزت پیژنی او نه هم ناموس، د همدی کارو له سببه د درس او تعلیم نوم بدنام شوی او هر جني چی درس ویلو لپاره د کور څخه بهر را اوځی خلک ورته د بی حیا او ناپاکی گمان کوی.

زما په خبرو نیلوفر چوپ شوه او په کراره لهجه یی وویل: زما مطلب دا نه وو! -پوهیږم ستا مطلب څه وو، او اوس هم زه ستا له خبری څخه نه یم غوسه زه غوسه د هغه کس څخه چی دا گل او لیک یی لیکلی دی.

همدا چی صنف خلاص شو اولی نفر زه وم چی د صنف څخه ووتلم او نیلوفر هم په زغاستو راپسی وه گل او شکیدلی لیک می په لاس کی نیولی او په تلوار روانه وم.

نیلوفر - چیرته داسی زغلی؟ چیرته ځی؟

بغیر لدی چی د نیلوفر پوښتنی ته جواب ورکړم د ادبیاتو د پوهنځی څخه ووتلم او د اقتصاد پوهنځی ته ننوتلم، ټول گناه زما خپل ده باید هغه اول ځل د دی له ځایه چی په محترمانه لهجه می انکار کړی وایی یو دوه سپکی سپوری می ورته کړی وایی ترڅو خپله خپل په اوقات او ځای پوی شوی وایی، خو ما د انسانیت څخه کار واخیست. په غوسه می د اقتصاد صنف دروازه خلاصه کړه او بغیر له دی چی د شاگردانو او استاذ د حیرت څخه خلاص خولو ته وگورم د صنف اخیری قطار د

حسیب د چوکي سره پینه نیولی و دریدم چی حسیب په حیرت یو ځل ماته بیا زما په لاس کی نیول شوی شکیدلی کاغذ او گل ته نظر شو...

-بناغلی حسیب الله شاپوری.. زه یو پینتنه جنی د یو با عزته کورني څخه یم او دلته د درس ویلو او آینده کي د دی وطن د خویندو لپاره د یو ښه کار کولو په امید راکم، نه د عشق او عاشقی قیصو پسی او (حسیب غوښتل خبره وکړی چی د لاس په اشاره می منع کړو او ومی ویل) او نه هم د خاوند د پیدا کیدو پسی راکم! ما تاسو ته یوځل مخکی هم جواب درکړی وو او دا ځل بیا د ټولو په مخکی وایم زما جواب ستاسو د طرف هر شانتي رابطی او د عشق قیصی لپاره منفی او انکار دی. یو ځل بیا که دا کار مو تکرار کړو په دومره محترمانه توګه د سره خبری نکوم بناغلی شاپوری.

دا خبری می وکړل او په تلوار بغیر لدی چی د کوم چا خواته وګورم نیغه د اقتصاد پوهنځی څخه ووتلم، او بیچاره نیلوفر هم همغسی په زغاستو او نفس، نفس زما پسی وه. چی حسیب د شالخوا په لور غږ وویل: اغلی محمدی لږ صبر!

په غوسه می مخ ورواړه وی چی هغه په خلاص تندی او خوشحاله ګامو زما طرف ته راغو او په مسکا یی وویل: مننه.

د حسیب د مننی په لفظ د حیرت څخه می سترګی خلاصی پاتی شوی چی هغه په لور آواز وخنډل او په طعنه لرونکی انداز یی وویل: کوم وقت څخه چی تاسو ماته "نه" وویل ما کلک اراده کړی وه چی زه به دومره یو با ارزښت نفر کیرم چی تاسو خپله زما پسی راشی او زما رد کړی انکار څخه بخښنه وغواړی، زه د دی څخه منکر نه یم چی زه اوس هم ستاسو سره د زړه د خلاصه مینه کوم! خو دا لیک لیکل ګل استول نه اول کی زما اخلاقو کی وه او نه هم اوس دی. او مننه د دی لپاره چی ما ته مو خبر راکړو چی یو بل بیعقل هلک ستاسو پسی دی زه د هغه چاره کوم تاسو په راحت خیال خپل درس ووايست، نور مو وخت نه نیسم خدای پامان.

د حسیب تلو ته ما او نیلوفر دواړه په حیرت کتل چی نیلوفر په ګنگسه لهجه وویل: ای امیالی چی گفت؟ ویل مینه لرم؟ نلرم؟ لیک می استولی؟ ندی استولی؟ مه کی بیخی نه فهمیدم؟

-زه هم په نورو خبرو یې پوه نشوم خو دومره پوه شوم چی لیک ده ندی لیکلی.

ټول لار په همدی فکرو کی وم، که لیک حسیب ندی لیکلی نو چا لیکلی وو؟ او حسیب ولی مننه وکړل؟ او ولی یی وویل یو بل بیعقل ستاسو پسی دی او زه یی چاره کوم؟ څه مطلب؟ ویی ویل زما سره مینه لری خو انتظار کوی چی زه ورته ووايم؟ په همدی ګډ وډ فکرو کی کورته ورسیدم ادی ته می سلام وکړو چی هغی هم په نیولی څر علیک راته وویل خپل حجاب می بدل کړو او په ډوډی کینستلم، ناسته په دسترخوان وم او ډوډی می خوړل خو ټول فکر می د حسیب په خبرو کی وو. چی د ادی په خبره د فکر د نړی څخه راووتم.

ادی په غوسه وویل: نن د همسایه بنځه ستا د جواب اوریدو پسی راغلی وه؟

-بڼه نو تاسو څه وویل؟

ادی- څه می ویلی وایی ستا او ستا د پلار خبره می ورته وکړل او رخصت می کړل.

-نو ولی تاسو غوسه یاست؟

ادی دا ځل په تنده لهجه وویل: همدا چی ورته می وویل زموږ جواب "نه" دی داسی خبری راته وکړل چی.. (ادی چوپه شول او په غوسه یی د دسترخوان په سر پیالی ته سترگی ونيول.. چی ما وویل)

• -څه یی درته وویل ادی؟

ادی په همغه غوسه ناکه لهجه وویل: بدی خبری وکړل پر تا یی تهمتونه وتړل ویل یی داسی پاکه لور دی هم ن) ادی خبره پوره نکړل او په غوسه د دسترخوان څخه پاسیده د ادی پسی می کتل چی خپل کوتی ته ننوتل او دروازه یی هم له ځان پسی وتړل، نور می ډوډی ته زړه نه کیدو پاسیدم او دسترخوان می ټول کړو، فکر می دومره خراب وو چی لوبنی مینځو وقت کی می دست کشی په لاس نکړل خپل د لاسونو په خارښت می فکر ورته وشو، لوبنی می ژر، ژر خلاص کړل او خپل کوتی ته

می پناه و یوړل، د لاسونو سوځیدل او د دی یو هفتی خبرو بوج بی واره اوبنکی د سترگو څخه راته توی کړل، خپل ځای ته می پناه یوړل او ژر ته می شروع ورکړل. خدایه ما ډیر لویه غوښتنه درڅخه کړی؟ ما ستا د نعمتو ناشکری کړی؟ زه

خو دومره بده هم نه یم، دومره ګنهکاره هم نه یم، دوی چې وایی هغه شانتي بیحیا هم نه یم، خدایه تخو شاهد یی چې تراوسه می پښه غلټه نده ایخودلې، داسی کار می ندی کری چې د بابا په نوم دی لږ شانتي د بدنمی سایه پرویځي بیا ولی؟ بیا ولی

خپل ټول بندگان دی زما پر خلاف کری؟ آیا زه د لږ شانتي نیکمرغی حق پدی دنیا کې نلرم؟ حق نلرم خپل په زړه دی خپل د ژوند همسفر انتخاب کړم؟ حق نلرم تعلیم وکړم؟ اخیر ولی دی مور بنځی دومره ناتوانه پیدا کری یو؟ په همدغه ژړا او ګیلو کی خوب وری وم. یو وقت پدی احساس چې زما لاس د یو چا په لاس کیدی په ویری باندی می سترگی خلاصی کړل! چې خپل لاس می د بابا په لاس کې ولیدو؟ بابا پداسی حال کې چې تندې تروش نیولی وو زما پر لاسو یې ملحم وهل! خوب راته ټول هغه ګیلی او ژړا له مینځه وری وه،

د بابا پدی مهربانی ټول هغه کری ګیلی او خبری می لیاده ووتل، او یوځل بیا و دي نامرده او ناخوانه دنیا ته می امید پیدا شو. همدا اوس همدا لحظه می ښه احساس درلود، بیا تیاره وم چې یو ځل بیا د اول څخه پیل وکړم، او د دی نامرده دنیا مقابلي ته ورشم زه نیکمرغه یم چې د داسی یو مهربان سړی لور یم. نور هیس ارزښت نلری نه د خاله خبری، نه د همسایه د بنځی بی ادبی او تهمتونه، او نه هم د حسیب هغه طعنه لرونکی خبری، هیس او هیس همدا اوس همدا شیبه ماته یواځی او یواځی د بابا همدا مهربانی د یو دنیا په اندازه ارزښت درلود. دومره د بابا پدی کار باندی ښه احساس می پیدا کری وه چې هیس می دبابا نظر ته پام نشو د هغه پر غږ می وروکتل.

بابا- دا دست کشي ما د څه لپاره تاته راوړی؟

د بابا په پوښتني می په معصومانه لهجه وویل: لیاده می ووتل.

بابا په ځیر، ځیر زما سترگو ته کتل چې پوه شوم او ژر می خپل سر ښکته واچوی، بابا زما سرو سترگو ته پام شوی وو! زه چې هرکله وژاړم نو پزه او سترگی می تکه سره کیږی او اوس په ژړا ویده شوی وم نو سترگی می د سور والو سره پرسیدلی هم وه. نه می غوښتل بابا خفه کړم.

بابا- باید زده کری چې خپل د ستونزو مقابله وکړی نه دا چې ټک په ټوک شوی نه

وی، ته ژړا ته ملا وتړی!
 -نه هغه م.. (بابا خبرو ته پرینخوډم او زما سر یې پورته کړو ترڅو د هغه سترگو
 ته وګورم او بیایې په کلکه لهجه وویل):

بابا- ته زما د کور څراغ او رنایې، دا خبره هیڅکله لیاډه مه باسه. هیڅوک دا حق
 نلری چې تاته دی بی احترامی یا غلطه خبره وکړی. پوه شوی؟ هیڅکله د دری بی
 منطقه جاهلو کسانو په خبره (زما لاسو ته یې اشاره وکړل او ویی ویل) ځانته تکلیف
 او نقصان مه رسه وه، ځکه دا بدن ستا ندی! دا تاته امانت دی او هیڅکله امانت مه
 خیانت کوه.

بابا دا خبری وکړل او د کوتی څخه ووتی، د هغه خالی ځای ته می وکتل او لځان
 سره می وعده وکړل چې نور به هیڅکله ځانته ضرر نه رسه وم. د شپې ډوډی مو په
 یو کراره او صمیمانه فضا کی وخوړل، ادی هم زما د لاسو پر لیدو تندی تروش وو
 او اجازه یې رانکړل چې د ما بنام لوبنی ومینځم، د ویده کیدو مخکی دا ځل ادی راته
 ملحم باندی لاسونه غوړ کړل.

ادی- سبا بیا پوهنتون ته مه ځه آسما ته می خبر ورکړی د هغی سره لاره شه ډاکټر
 ته. ترڅو یو شی دی و دی لاسو ته درکړی.
 -دومره ندی ادی ښه یمه.
 ادی په تروش تندی وویل: ډیری خبرې مه کوه، ومی ویل سبا لار شه ډاکټر ته ووايه
 په سترگو.

په خندا می د ادی و داسی امرانه لهجی ته وویل: په دواړه سترگو ملیکه علی، ادی
 په غوسه راوکتل خو څه یې راته ونه ویل یو بل نظر یې زما لاسونو ته وکو، او خپل
 فرمایش یې یوځل بیا تکرار کړو، او د کوتی ګروپ یې خاموش کړو او ولاړه. د
 ادی په تلو می کمپل په ځان راکش کړو او سترگی می خلاصه کړکی ته و نیول چې
 د باد په جریان خوځیده. د زړه د خلاصه می وویل خدایه شکر دی...

د آسما سره یو ځای د شفخانی څخه د کور په طرف را روانه شوم.

آسما- دا ملحم به هره شپه وهي او دا یو پاکت گولی هر وقت چی لاسونو دی زیات درد کول یو دانه وخوره.

• -اهوم.

آسما- او دست کشی همیشه په لاس کوه کنه لاسونه دی خرابیری.

-اهوم.

آسما- او د ډاکټر خبری خو دی واوریدل؟

-اهوم.

آسما په غوسه وویل: بلا او هوم. سم لکه انسان پشان خبری وکړه.
-عه آسما ستړی یم هو، هو، پوه شوم چی ډاکټر صیب څه فرمایشات راکړل (او بیا پداسی حال کی چی د ډاکټر د خبرو تقلید می کوی ومی ویل) په عمر کی نور به دست کش اچول لیاده نباسی کنه د لاسونو څخه دی لاس پریوه، ستا لاسونه د شیمیایی موادو سره بیحده حساسیت لری..
آسما- بڼه ده، بڼه ده نور دی خوله مه جینگه وه.

د کوڅی سر ته رسیدلی وو چی آسما ته می وویل: نه راحی کورته؟ غرمه ډوډی زموږ سره وخوره.

آسما- نه خوری جلیل کور کی دی اوس می هم ناوخته کړه، غرمه پاتی شم بیخی په قهر کیزی انشاءالله یو بل وخت.
-زه نو ډینگار نکوم انشاءالله یو بل وقت راشه.

د آسما سره می خدای پامانی وکړل او د دوا پلاستیک په لاس کوڅی ته ننوتلم، د غرمی پدی وقت کی مرغه لا پر نه وهي کوڅه کی. هسی د فارسیان همسایه گانو یو خوبی دا ده چی خپل ماشومان د غرمی لخوا یو دوه ساعته په زوره ویده کوی! او زموږ غوږونه د هغوی د چغ ماچغ څخه په آرامه کیری. کورته نږدی شوی وم چی یو چا رابندی غږ کړو: صبر کو دختر معلم صیب؟

غږ می وپیژندو دا غږ می ډیر پدی کوڅه کی اوریدلی وو، د انجیر اغا غږ وو! بغیر لدی چی زه مخ ورواړوم هغه زما مخ ته راغی. مخ می د حجاب لاندی د ډیر ویری او وحشت څخه تک سور شوی وو، خپله می د خولی څاڅکی خپل پر تندی احساس کول. د هغه په مخامخ دریدو دومره توان می په پینو کی نه وو چی یو گام

مخکي

لارشم، دا پوهنتون نه وو او نه هم دا مخامخ عینکي سړی حسیب! چی زه ورباندی

خوله خلاصه کړم، دا زموږ د کور مخه وه او دا مخامخ ولاړ سړی زما غوښتونکي مرکی والا وو چی ما ورته د" نه "جواب ورکړی وو، که یو نفر زه د ده سره یوځای پداسی حال لیدلی وایی؟! قیامت جوړیدو. خو انجینر بغیر له کوم وپری څخه یو څو ګامه نور هم رانزدی شو او په کراره غږ یی وویل: در ادب و تربیت ما و شما ای

رکم فرهنگ نیست کی یک جوان خودش یک دختر بیبینه و خواستگار راهی کنه!

ولی مه خودم دیدم، خودم خوش کدم، و خودم خواستگار فرستادم! تا که قسمت بشه دختر یکی یکدانه ای معلم صیب نور خانه ام شوه (یو غټ نفس یی واخیستو او بیا یی ادامه ورکړل) ولی از بخت بدم تو رو در رو گفתי "نه" و مه را بیخی حیران ساختی! وختی مادرم گفت جواب خانواده شما "نه" است فهمیدم او لفظ "نه" از دهن شما است نه خانواده تان. وقتی "نه" تان شنیدم با خودم گفتم من از او مردای نیسم که به جواب "نه" یی یه دختر کونج خانه بشینم و زاری و ناله کنم! چند روزی میشه که دنبال یک وقت مناسب بودم که رو در رو با شما ملاقات کنم و بپرسم چرا به خواستگاری من گفتین "نه" چرا دختر معلم؟

د حجاب لاندی می خپل شونډه د غاښ لاندی کړه او ومی چیچل، دومره توان راکي نه وو چی د دغه منحوس انسان جواب ورکړم. مگر امکان یی درلود چی د کور مخکي دی خپل د انکار کړی هلک مرکی ته جواب ورکړم؟ او خلک دی راباندی بد فکر ونکړی؟ بغیر د کوم جواب ورکولو د کور خواته می حرکت وکو چی هغه په ناساپه حرکت کي زما د حجاب څنډه ونيول او د تلو څخه یی منع کړم، د هغه پدی کار د

ویری او وحشت څخه می په لاس کی نیولی د دوا پلاستیک له لاسه وغورځیدو او

سترګي تر اخیره اندازی خلاصی شوی! هغه هم لکه چی پوی شو چی کار یی سومره بی ادبانه وو چی زر یی زما د حجاب څنډه خوشي کړل او د دوا پلاستیک یی زر له ځمکي پورته کړو او ماته یی د راکولو په حال په بی قراره لهجه وویل: می فهمم کارم خیلی بد بود ولی تو هم بفهم که حال خوب نیست این دل دیوانه هیچ رقم

از تو صبر نمیشه، میفهم شما پشتون ها سر اسم ناموس قتل و خون میکنین، مه واسه مردنم حاضر استم تنها تو بگو چرا گفتی "نه" بخدا کی بمیرم ولی قبلش جواب این سوال بتین مه حاضر استم به خوشحالی جان بتم .

د دوا پلاستیک می کلک لاس کی و نیو، هر څومره چي ما خاموشی اختیاره ول هغومره دا نادان خوله خلاص ول او جرئت یی پیدا کو یو ځل بیا می د حجاب لاندی وروکتل او لیاده می وباسل چی د کور مخکی یم او دا هلک چی داسی خبری کوی سوک دی؟ همغه د پوهنتون هوسی شوم کوم چی د یو گل او کاغذ باندی ټول پوهنتون لړزه ولی وو.

-شرم خوردی حیا را قی کردی انجنیر مملکت!؟

زما په جواب هغه نری مسکا وکړل او په خواهشمند لهجه یی وویل: گردنم از موی باریک تر د خنتر معلم صیب، بگو بمر میمرم، ولی اول بگو چرا ردم کردی؟

نظر می د داسی بیحیا کس څخه چی په عزت او ناموس نه پوهیدو واخیستو او په تنده لهجه می ورته وویل: معلومدار است از او مردای زبان نفهم احمق هستین که بغیر از حرف خود حرف هیچکسی را قبول نمیکنین، ولی ایبار فرق میکنه جواب "نه" من به ای بی ادبیتان ربط بتین به شما واری جاهل هم میگه انجنیر!؟

• دا خبری می وکړل او بغیر لدی چی د هغه د حیرت څخه خلاصو سترگو ته وگورم د کور د دروازی په لور می منډه کړل، زر می د کور دروازه خلاصه کړه او کورته ننوتلم مخ می د خولو څخه ډک وو د زره درزا می بیحده زیات وه خپله پوهیدم چی فشار می بنکته شوی او رنگ می د گچ پشان تک سپین او بنتی، په سل زحمتو می ځان د برندی سایي ته نږدی کو او هملته کینستم. د ادی په غږ می سترگی د د روازی څخه واخیستل.

ادی- خاوری دی زما په سر شی څه درباندی شوی؟ دا رنگ دی ولی داسی پریدلی؟ ادی په تلوار زما څنگ ته کینسته او پداسی حال کي چي زما په تندی لاس تیره وو وویل: یو څو دقی دلته کینه زه درته اوبه راوړم.

ادی دا خبره وکړل او ژر د اوبو راوړو لپاره کورته ننوتل، نه پوهیږم ولی دومره

په زاری می وویل: نه ادی بابا ته مه وایست کنه جنگ جوړه ویی.

ادی چی زما خراب حال ولیدو بیا می څنگ ته کینسته او په همغه څو دقو مخکی مهربانی وویل: خپل پلار لکه چی نه پیژنی؟ د داسی بیخایه جنگو سری ندی. خو باید خبر یی کړو ترڅو بل ځل دا بیعقل هلک دا جرئت ونکړی چی ستا مخه ونیسی. (او بیا پداسی حال کی چی به کراره لهجه یی خبری کول وویل: تاته خو یی لاس ونه وهي؟

د ادی پدی خبره می رنگ وپړیدی خو په کلکه لهجه می وویل: بد به وکړی چی ماته لاس ووهی د بی پدرو اولاد..

بیجده بده ورځ می تیره کړی وه، د غرمی څخه نیولی چی انجینر می مخه نیولی وه تر شپیی چی بابا راغی او د همسایه د کور دروازه یی ور وتکول او د انجینر د پلار سره یی بی جنجاله خبری کړی وه. خپل په ځایه کی پرته وم او بالښت می کلک نیولی ژړل می، د دروازی په خلاصیدو می کوبښښ وکو چی د ژړا مخه می ونیسم خو د ادی په مهربانه غږ می ژړا نور هم زیاته شوه.

ادی- جنی د کور عزت دی. خدای دی هغه ورځ رانوری چی دا عزت دی له مینځه لاړشی.

د سلگیو په حال کی می وویل: ما هیس کار ندی کړی پخدای په قران.. ادی- پوهیرم چی تا هیس کار ندی کړی.ته می خپل اولاد یی خپله می لویه کړی یی د لاس د ورغوي پشان دی پیژنم خو د خلکو زامن خو نه پیژنم. او هغه هم گناه نلری!.

د ادی پدی خبره په حیرت می سر د بالښت څخه پورته کو چی ادی په مهربانی باندی زما د مخ اوښکی پاک کړل او په همغه مهربانه لهجه یی وویل: ماشالله ستا ښایست د یو نوی گل غوندی ځلانده دی، مور ته حق راکړه چی ستا په فکر کی و اوسیرو ترڅو یو اغزی دی لا په پښو کی لاړنشی.

-خو..

ادی- هیس مه وایه پریرده دا خبری او قیصی خلاصی شی.
بیا می پر مخ د اوښکو سیلاب راغلو او د ژړا په حال کي می وویل: بابا می نور پوهنتون ته نه پریردی؟ نور دی کور کی بندی یم؟ نور بیخی حق نلرم د کور څخه ووځم؟

زما پر خبرو ادی په خوشحالی وخنډل او ویی ویل: قربان دی د هغه زړه شم چی د مرغی پشان وړوکی دی. ولی دی نه پریردی؟ خدای دی نکوی چی ته خپل په کور کی بندی شی، بابا دی راواستولم چی درته ووايم ژر ویده شه چی سبا پوهنتون ته لاړشی او هو راته یی وویل لاسونه دی په ملحم ضرور غور کړی کنه پوهنتون بی پوهنتون.

• د ادی پدی خبرو له خایه پاسیدم او په خوشحالی می وویل: رښتیا وایست؟ بابا بده ونه منل؟ یعنی زه سبا پوهنتون ته تلی شم؟

زما په خوشحالی ادی وخنډل او کرار یی وویل: چغی مه وه ومی ویل کنه که لاسونه دی غور کړی دوا دی وخورى او کراره ویده شي هو بابا دی پوهنتون ته وړی د همیشه پشان.

ادی راته لاسونه غور کړل گولی می وخورل او د ادی تر تلو وروسته می په خوشحالی باندی خپل د پوهنتون کتابونه په بکس کی کیخودل او په بیجده زیات مثبت انرژى می خپل حجاب او بوتونه سم کړل. او د شپی په دولس بجو می نیلوفر ته مسج وکو او په بیجده حیرت کی شیشکه وینه وه، زما خوب نه راتلو او دومره هیجان می درلود لکه چی اول ورځ دی د پوهنتون می ویی؟! د سهار تر آذانو مو سره خبری وکړل دومره د هغه عینکي انجینر غیبت مو وکو چی مه وایست، اخیره کی نیلوفر په اعتراضی توگه وویل:

نیلوفر- عه عه هوسی شپه رفت صبح شود ورځه ویده شه سبا ولی پوهنتون ته نه راځی؟

-وای نیلوفر دومره خوشحاله یم خوب می نه راځی؟!
نیلوفر- که پر ځان رحم نکوی پر ما یی وکه د خوب له غمه مړه سوم.

د نیلوفر په خبره می وخنډل او خدای پامانی می ورسره وکړل، دومره فکرونه او سوچونه می وو هل تر څو چی خوب خپل نړی ته لځان سره وړی وم.

سهار د همیشه پشان بابا راته منتظر وو ترڅو پوهنتون ته می ورسه ویی. یو دوه گولي ږوډی می په تلوار وخورل او ژر د کور څخه می غوښتل ووځم چی ادی راپسی ناری کړل.

ادی- هوسی صبر.

-څه وایی ادی ناوخته ده بابا د باندی منتظر دی.

ادی په تروش تندی د آشپزخانی څخه را ووتل او ویی ویل: دا دست کشی دی په لاس که تراوسه دی لاسونه پوره ندی جوړ شوی، هسی نه د لاسو په لیدو دی صنفیانی دی درته کومه خبره وکړی او بیا خفه شی!.

د ادی په لاس تور د حجاب دست کشو ته می وکتل او بیا می د ادی و دومره توجه او محبت ته فکر وکړو، او له ځان سره می وویل چی د ریښتیا هم د مور او پلار مینی او محبت مثال به هیڅکله په دنیا کی پیدا نشي. په ناساپه حرکت کی می د دست کشو اخیستو په حال کی د ادی لاس ښکل کړو او بغیر لدی چی وروگورم له کوره ووتلم. بابا تر بس تاپه ورسه ولم منتظر ومه چی بابا راته چوکی برابر کړی او لارشی خو بابا د نور ورځو پر خلاف زما سره یوځای بس کی کینستی!؟ د بابا پدی کار می په حیرت وویل:

-تاسو کار ته نه ځی؟

بابا بغیر لدی چی ما ته وگوری خپل تسبیح یی وارول او په کراره غږ یی وویل: ولی ځم.

-بیا نو ولی زما په بس کی کینستی؟

زما په خبری بابا په لور غږ وخنډل او ویی ویل: ستا بس؟ په څو دی اخیستلی؟ د بابا پدی خبره تازه می خپل خبری ته فکر شو او خپل شونډه می کلک پر غاښ کړه او د شرم څخه په نیولی غږ می وویل: نه.. هغه.. زما مطلب... بابا په همغه د خندا څخه نیولی غږ باندی وویل: تر پوهنتون پوری دی زه خپله رسه

وم بیا د هغه ځای څخه زه په بل موټر کی ځم کارته، او ستا بس پریردم.

بابا دا خبره وکړل او بیا په خندا شو دا ځل ما هم ورسره وخنډل، خوشحاله وم دا چی بابا خفه ندی او ما ملامته نه بولي. بابا د پوهنتون تر دروازی زما سره راغلو او د تلو څخه یې مخکی وویل: هر کله چې رخصتیدو ته دی یو ۱۰ دقی پاتی وه ماته یو مسج وکه زه درپسی رآم او کورته دی وړم.

د بابا پدی خبره می یواځی په سترگو وویل او خدای پامانی مو سره وکړل زه پوهنتون ته ننوتلم، او بابا خپل د کار پسی روانشو. بیحده خوشحاله وم او داسی احساس می کوو لکه چی اول ځل می دی چی پوهنتون ته راغلی یم! کبرا او د هغی ملگری می ولیدل چی زما او د بابا په لیدو یې په طعنه لرونکی انداز راوکتل خو هیس توجه می د هغوی دی کار ته ونکو او صنف ته ننوتلم، زما د کینستلو سره سم نیلوفر هم صنف ته راغله او په خوشحالی زما طرف ته راروانشوه، داسی کلک مو یو بل په غیر کی ونیول چی ټولو فکر وکو په کلونو یو د بل څخه بیل وو! نیلوفر زما څنگ ته کینستل او پداسی حال کی چی زما د لاس څخه دست کشی لری کول ویی ویل:

نیلوفر: کو نشان بتی دستات؟ څه رکم سوی؟

-مه کوه دا نور هم دیکخوا راګوری.

نیلوفر- ما یې په نورو څه زه غوارم خپل د صمیمی ملگری لاسونه وګورم چی د یو بی لیاقت انسان له سبب خراب شوی.

هر سومره چی نیلوفر ته می زاری وکړل ویی نه منل او اخیر کله چی زما لاسونه یې د دست کشو څخه وویستل او بڼه په زیر او زیر یې وکتل او انجینر اغا او دهغه ټول جد آباد او قوم ته یې بنیراوی وکړل، هله یې اجازه راکړل دست کشی بیرته په لاسو کړم. په بڼه فکر او توجه سره می درس ته غور نیولی وو او ټول مهم خبری می د استاذ نوټ کړل، دومره راباندی بڼه ورځ تیره شوه چی بیخی د درس ویل په وقت پوهه نشوم کله چی استاذ وویل: تر سبا خپل درسونه سم زده کړی. تازه می پام شو چی دوه ساعته مکمل می د استاذ خبرو ته بغیر له کومی ستړیا غور نیولی وو! شاید عجیبه وی او شاید هم لیونتوب خو زه د درس او د تعلیم لیونی وم هو زه شاید

لیونی وم. د استاذ په تلو می بابا ته یو مسج وکو او د نیلوفر سره د صنف څخه ووتلم.

- دواړه جوړه کانتین ته لاړو دوه دانې برگر مو راوغوښتل او د انجینر اغا غیبت مو شروع کوو.

نیلوفر- خدای دی هغه عینکی سترگی ورڅخه واخلی دومره شجاعت کی راه تو را گرفته؟ ما ته دی خبر راکری وایی خودم چاره می ورڅخه کول.
په خدا می وویل: زه خیر بل ځل بیا تا خبره وم بیا هله یی جاره وکړه.
نیلوفر- معلومدار است کی چاره اش را میکنم چی فکر کرده با خود شهر بی پرسان است که جلو راه دختر مردم میگیره؟ مه دستم به ای عینکی نه رسه هی هی.

د نیلوفر په خبرو او حرکاتو چی زما د خنډیدو کوښښ یی کو د زره د خلاص می خنډل چی ناساپه می سترگی د کانتین په اخیری چوکی ناست حسیب باندی ولگیده! په هغه شنو سترگی یی په بیجده توجه راکتل او نری مسکا یی په خوله وه! دهغه په لیدو می خپل خدا ټوله کړه او زر د کانتین څخه ووتلم. بابا د پوهنتون دروازی مخکی ماته منتظر وو د نیلوفر سره می خدای پامانی وکړل او د کور په طرف روانشوم..

دری میاشتی د انجینر اغا د هغه بی ادبانه کار څخه تیر شوی وه، او نن په کوڅه کی یو بد حال وو چی د تلو لاره لانه وه؟ هغه ځکه چی د انجینر صیب کوژده وه؟ انجینر اغا ته یی د هغه د خاله لور کوژده کړی وه! د بام له سره می د باندی کوڅه کی د سریانو نڅا گانو ته کتل چی د ډول زن په ډول به اوریدل راوریدل؟! د ځان سره می وویل دا هم د انجینر اغا هغه د مینی داستان چی ماته یی تعریف کو؟" کی میمرم بخاطرت دختر معلم صیب؟" دا هم د ده مردن! خیرن دری میاشتی لاتیږ نشوه چی لاړو کوژده یی وکړل. د هغه په کوژدی خفه نه وم یواځی د هغه په خبرو حیرانه وم چی دری میاشتی مخکی زما د مینی لپاره گریوان شکو او نن..! نور راته په هغه یخ کی د دریدو توان نه وه په همدی خاطر کرار، کرار په هغه تیاره کی د زینو څخه رابنکته شوم او کورته ننوتلم، چی زما پر لیدو ادی په تروش تندی وویل:

ادی- چیرته تللی ویی؟

-بام په سر وم.

ادی- ومی نه ویل بام سر ته مه پورته کیره ټول د همسایه هلکان د بام سر تو پورته

شوی گوری دی!

-عه ادی ته هم لیونی یی پدی شپه او تیاره کي د چا فکر زموږ د بام سر ته کیږی؟

چی ما ووینی؟

ادی- داسی مه وایه د اوس وقت هلکان بلاوی دی! د پخوا پشان ساده هلکان ندی چی

د بام سر ته یی فکر نشی، یا که فکر یی هم شي د حیا څخه سترگی بنکته کړی. د

اوس وقت هلکان د جنیکانو د لیدو لپاره د کوه کاف غره ته لا پورته کیږی.

د ادی په خبره په خندا شوم خو څه می ورته ونه ویل او خپل کوتی ته داخله شوم.

ادی هم رښتیا وایی د اوس وقت زیاتره هلکان همداسی دی شرم او حیا له مینځه تللی

یواځی شهوت او هوس پاتی! خو ناساپه می مغز بله خبره وکړه" شاید داسی هم نه

ویي ټول، شاید د حسیب پشان پاک هلکان هم ویي پکی؟ "پدی فکر می ناساپه ټول

بدن ولرزیدو حسیب! ولی دا فکر می ذهن کی تیر شو؟ ولی می حسیب

د نور هلکانو څخه بیل حساب کو؟ شاید ځکه چی دا دری میاشتو کی ما د هغه پاکه

مینه ولیده؟ یعنی امکان لری زه هم ورباندی مینه شوی یم؟ نه، نه.. داسی کومه خبره

نده ما حسیب د دی لپاره د نور هلکانو څخه بیل حساب کړو ځکه شاید ما ورڅخه

بدی نده لیدلی! هو شاید همدا سبب ویی. نور کومه داسی خبره نشته لیونی هوسی. ما

یی پدی خبرو څه؟ زه خپل درس وایم سبا ورځ باید ادی او بابا چاته محتاج نه ویی

او زه باید دهغوی د بودا والی لکړه شم! پدی خبرو می خپل فکر د حسیب څخه واره

ویي او ویده شوم. سهار جمعه وه او ادی اراده کړی وه ما د خاله کورته ځان سره

بوځی! هر وسومره بهانی می چی راوړل نه یی منل.

-ادی زه کار لرم سبا بل سبا لوی اختر دی او ما خپل کالی تراوسه ندی گنډلی؟! زه

به نن کالی وگنډم نن د جمعی ورځ ده بیکاره یم، تاسو د خاله کورته لارشی زما د

خوا هم سلامونه ورباندی وایست.

ادی- هسی بهانی مه راوړه هوسی. د کوم وقت څخه ته دومره کاریگره شوی یی چی

خپل کالی خپله گنډی؟ تا خو خیاطی لانزده؟

-عه ادی چا ویل ما خیاطی نده زده؟ او هو زه ماشالله همیشه همداسی کاریګره وم تاسو فکر ندی شوی.

ادی په افسوس باندی سر راته و خوځه وی او ویی ویل: لس دقی وقت لری چی کالی مالی آریش دی وکړی او تیاره شی، د هغه څخه وروسته بابا دی راځی او نور وقت نشته. نو زر کوه شابه د دی بیخایه بهانو لځایه ورځه تیاره شه. په ناراضه لهجه می وویل: ادی...

ادی په تروش تندی دا ځل جواب راکو: درد او بلا او ادی! د خاله او د هغه د کور لپاره مه ځه خپل د خور لپاره لار شه، د کوم وقت څخه چی ماشوم یی په نس شوی او زموږ کور ته راتلی نشی تا یو پوښتنه ورباندی نده کړی! پروږ یی ماته ګیله وکړه چی هوسی ولی زما پوښتنی نه کوی؟ ولی زموږ کور ته نه راځی؟ ما ورته سل بهانی راوړی چی خفه نشی. ته هم ځانته خور وایی؟

• د ادی په خبرو چوپه شوم او خپل کوتی خواته روانشوم، ادی هم رښتیا وایی زه سومره بی وفا خور یم! آسما ماشوم لری او ما یو پوښتنه لا نده کړی ورباندی! خو نن می هسی زره تنګ وو. او خپل حوصله می لا نه درلود څه ورسیری د خاله کور ته تلل او د خاله او د هغه د مغرور او کبرجن لورگانو خبری اوریدل. شاید زما زره هسی تنګ نه وی؟ شاید زما زره د یو چا پسی تنګ وی؟ خو د چا پسی؟ شاید د یو مهربانه

کس د شنو سترګو پسی؟ شاید د حسیب پسی! پدی فکر می بیا ټول بدن ولړزیده. خدایه دا نو څنگه کار دی چی زما سره کیږی؟ ولی می ټول فکر نن د هغه سره دی؟ ولی می نن زره غواری د هغه مهربانه سترګی او هغه بنایسته مسکا چی زره، زره، یی زما روح ځانته تسلیمه کړی ووینم! دا زما سره څه کار کیږی؟ ولی په هر بیت د اشعارو کی ماته د حسیب څهره، اخلاق، سترګی، مسکا، او د هغه مهربانی او ادب مخکی، مخکی کیږی؟ یعنی زه په حسیب مئینه شوی یم؟ پدی فکر می ټول بدن توان صفر شو او ځای پر ځای په ځمکه کینستم. خپل سر می په زنگونو کی ونیو خدایه دا څنگه کار دی؟

د ادی او بابا پسی د خاله کورته روانه وم، د خاله کور زموږ څخه یو څه لری وو خو دومره نه چی موټر کی لار شو پیاده روان وو. خو زما ټول فکر نن د حسیب سره

وو او هيس پدی دنيا خبره نه وم چی کله ورسیدو او کله بابا دروازه وتکه ول، او کله منحوس اجمل دروازه خلاصه کړه؟ د هغه په غږ می ورته فکر شو.

اجمل- د خاله لوری لکه چی زمور کور خپل لایق نه حساببه ویی چی دننه نه راخی سنگه؟

د هغه په خبری می تازه فکر شو چی ادی او بابا د خاله کورته ننوتی؟ او یواخی زه د دروازی مخکی ولاړه یم! په تروش تندی می وروکتل گیره یی خریلی وه مخ یی د پخوا څخه لا تک تور شوی وو، ژیر غابنونه یی د خبرو په وقت کی د انسان خوا بده ول د هغه د قواری په لیدو می زړه بد شو، بغیر لدی چی کوم جواب ورکړم کورته ننوتلم. خاله او د هغه د لورگانو سره می په ناراضه انداز ستړی مشی وکړه او د ادی

څنگ ته کینستم آسما نه معلومیده شاید تراوسه خبره نه ویی؟ زمور د کینستلو سره

سم اجمل هم زما مخامخ د بابا اندی ته کینستو، او خپل دوه ناپاکه سترگی یی ماته ونیول د هغه په نظر زه نور هم د ادی خواته نږدی شوم، سومره چی جمال او جلیل بنه هلکان دی هغومره یی اجمل یو بیحیا او معتاد شی دی زما د بد قسمته لکه چی تازه هم د هغه خانه خرابه ایران څخه راغلی چی لا تراوسه یی پتلون او دریشی اچولی؟! زما خبره د بابا پوښتنی راته صحیح جواب کړه.

بابا- اجمل جان کله پخیر د ایران څخه راغلی مور دی خبر لانکرو؟
خاله- ستاسو گیله مو په سر سترگو قبوله اوبنیه، خو باور وکړی مور لا نه وو خبر ماښام ناوخته دروازه وتکیده میروس جان د دروازی خلاصیدو سره چیغه کړه اجمل لالا راغی.

د خاله په خبری اجمل وخنډل داسی چی هغه ژیر غابنونه یی بیا زما حال خراب کو او ویی ویل: ولای کاکا څنگه چی ادی وویل بس ناساپه می اراده وکړل او پرون شپه راورسیدم هیڅوک خبر نه وه د راتگ څخه می.

دوی په خبرو لگیا وه سره چی آسما کوتی ته راننوتل. ډنگره شوی وه! د دری میاشتو ماشوم چی بیخی د نور حامله دار بنخو ته معلومیږی لا نه د دی ده معلومیدو!

هغه هم د دی د زیات ډنگر والی له لاسه! رنگ کي د ادی خبره بیخی سرخی نه وه
تک ژیره شوی وه! ادی مخ بښکل کړو او زما خواته چي نږدی شوه ژر لځایه پاسیدم
سترگی د اوبښکو ټکی وه غیز کی می و نیول چی ژړا ته یې شروع ورکړل! د هغه
په ژړا خاله په تنده لهجه وویل:

خاله- وی..وی..خدای می دی واخلی دا نو سنگه کار دی آسما؟ اوس به پلار او مور
دی فکر کوی چی مونږ درباندي ظلم کو چی ته داسی ژاری!؟

ادی- وی خوری دا څنگه خبره ده خدای دی نکوی. آسما جاني ډیرو وقت راهیسی
هوسی لورکی نه ولیدلی ځکه ورته په ژړا شوه.

آسما می له ځان څخه جلا کړه او خاله او د هغه لورگانو ته چی ټولو آسما ته بد بد
کتل ومی ویل: نه خدای دی نکوی خاله مور داسی گمان نکو، او پاتی شوه د آسما
ژړا هغه هم د هغی د خاص حالاتو له لاسه داسی ده. دی شرایطو کی زیاتره خبری
او کردار بدلیږی ځکه هورمون تغیر کوی.

زما په خبره خاله او د هغه لورگانو یې داسی راکتل لکه چی میرو ته د چمن لځایه
گوشت پلو ورکړی او هغوی حیران ویی چی دا نو څه دی؟ خو بابا نری مسکا په
خوله وه او ادی هم راضي معلومیده. چی ناساپه د شلمبو مچ زما په خبری کی راغو.

اجمل- ولای د خاله لوری مور ساده خلک یو پدی هورمون پرمون نه پوهیږو، خو
د ورینداری کار ډیر غلط وو ځکه تاسو د دومره وقت وروسته زموږ کور ته راغلی
یاست او دا مو خپل د راتگ لایق حساب کړی، د خور ژړا مو اوس پر خوا بده
لږیژی بیا ځی د بل کال د واورى سره راځی.

اجمل دا خبره وکړل او خپله هر هر په خندا شو د هغه په خندا د هغه خویندی هم په
خندا شول خو ما دی دومره شخصیت نه حسابه وی چی وغواړم ورسره خبری
وکریم، په همدی خاطر می د آسما لاس و نیو او ومی ویل: که ستاسو اجازه وی زه به
د آسما کوتی ته لارشم حجاب به هم هلته بدل کړم.

• خاله- هو ورځه لورکی خپل کور یې وګنړه.

د خاله په خبره می د آسما لاس ونيو او د هغې د کوتی په طرف روانه شوم چی خاله بیا وویل: یو څه ورته دا څه دی وویل هر مون پرمون! دا ورته وښایه چی هر دقه بیا داسی ګډوډ نشی خلک به څه وایی؟

خاله دا خبره پداسی حال کی چی خپل شونډه چیچل وویل، چی مطلب یعنی د آسما کار پیر بد وو! څه می ونه ویل او آسما سره کوتی ته ننوتلم ژر می دروازه بنده کړه او د آسما خواته راوګرځیدم چی د کوتی مینځ کی ولاړه وه او ژړل یی.

-ته بیا ولی ژاری څه شوی؟

اسما د ژړا په حال کی وویل: هیس.

نژدی ورغلم لاس می ورنه په لاس کی ونيوی او په نالی می کینوله د هغې د اوبنکو پاکولو په حال می وویل: هوسی دی درنه قربان شی! زه دی مړه شم چی ستا اوبنکی ونه وینم.

اسما- خدای دی نکوی لیونی.

-نو ولی ژاری؟ زه هم اوس بیګانه شوی یم چی نه راته وایی؟

اسما- کومه خبره نده د ماشوم له لاسه داسی شوی یم.

په خوشحالی می د هغی په نس لاس تیر کړو او په شوق می وویل: خاله دی ورنه قربان شی بیا پداسی حال کی چی خیالی خبری می د اسما د نس د ماشوم سره کول ومی ویل: ګوره خوري زما خور به نه په عذابه وی کنه بیا مو سره جنگ کیږی.

زما به کار اسما په خندا شوه.

-بنه؟

اسما- بنه څه؟

-بنه اورم ولی دی ژړل؟

اسما- ومی ویل کن...

خبره می ورپری کړل او ومی ویل: ماته دروغ مه وایه که دروغ راته وایی زه ځم..

دا خبره می وکړل او غوښتل می پاسم چی اسما می لاس ونيو او ویی ویل:

آسما- ماشومه کیږه مه دومره لویه خبره نه وه.

-لویه وه که وړه وه. هر څه چی وه ماته ووايه.

اسما چی کله ولیده زه یی په دومره آسانی نه یله کوم تر څو چی په خبره پوه شوی

نه یم نو په کرار لهجه یی وویل: د کوم وقت څخه چی ماشوم می په نس شوی د
 جلیل رفتار بدل شوی! نن ستاسو د راتلو څخه مخکی یی جنگ وکو!
 اسما دا خبره وکرل او بیایي اوبنکی په بهیدو شول چی ما په تروش تندی وویل:
 ولی خفه دی؟ ستونزه یی څه ده؟
 اسما- نه پوهیرم ورنه پوښتنه کوم ستونزه دی څه ده ولی داسی کوی؟ نه وایی راته
 یواځی وایی اوس د ماشوم لپاره وقت ډیر وو!

په حیرت می اسما ته وکتل باور می نکیدی چی جلیل دی د ماشوم لپاره خفه ویی؟

په حیرت می وویل: دي خو باید خوشحاله ویی! د خپل د مور پیغور او زر خبری
 لیاده ووتل چي تاته یی کول؟ چی ماشوم نشی راوړلی، چی وچه یی، چی زوی ته می
 بل بنځه کوم، دی خو باید خوشحال ویی چی هم آرمان یی پوره کیږی او بچی پیدا
 کیږی، او هم د مور خیال یی راحتہ کیږي چی زوی بغیر د اولاد څخه نه پاتی
 کیږی.

اسما- زه هم همدی خبرو ته فکر وړی یم. یو قیامت یی راباندی تیر کړو چي ولی
 ماشوم نشی راوړی؟ بغیر لدی چی ډاکټر ته لار شو چی وگوری مشکل د چا دی؟ او
 اوس چی خدای راباندی ورحمیدی او دهغه دومره خبرو وروسته یی راباندی د یو
 اولاد پیرزوینه وکره دی داسی وایی، کله ناکله فکر کوم چی شاید غواری دویمه بنځه
 وکړی! ځکه تراوسه یی خو زما اولاد نه راوړل بهانه کول اوس زما په نظر بهانه
 یی خلاصه شوی ځکه داسی خفه دی.

اسما می غیر کی ونیول او اجازه می ورکړل ترڅو خپل زړه په ژړا کولو باندی
 خالی کړی، اجازه می ورکړل ترڅو د دی څو وقته تکلیف او رنج ماته په ژړا کولو
 باندی له زړه وباسی، گنګسه وم نه پوهیدم جلیل ولی داسی خبری کوی؟ منم د خاله
 کورنی ټوله یو څه متفاوت اخلاق او کردار لری خو دا خبره هم منم چی جلیل د آسما
 سره د زړه څخه مینه کوی، دا خبره څو ځله ماته ثابتہ شوی وه. آسما ته د تسلی
 ورکولو لپاره می په کراره لهجه وویل:

-که جلیل د دویم بنځي کولو اراده ویی نو بهاني راوړو ته ضرورت نلری، مخامخ
 درته وایی چی غواړم بله بنځه وکړم! شاید یو بل مشکل لری چی نشي ویلی؟!!

آسما- دا کوم داسی مشکل دی چی هغه یی ماته چی بنځه یی یم نشی ویلی؟

غوبنتل می د آسما جواب ورکړم چي جميله بغیر لدی چی یو اه، اهوم، تک، توک، وکړی کوتی ته راداخله شوه چی اسما ژر ځان زما له غیر څخه جلا کړو جمیلی اول مور دواړو ته په ځیر ځیر وکتل او بیا یی آسما ته د غرمه د دیگ پخه ولو فرمایش ورکول! د خاله مشر اینګور د ادی په خبره د شین خالی لور فرشته وه چی د آسما د واده کیدلو په دویمه ورځ یی د کور کارونه د آسما سره په نمبر کړل یوه ورځ ټول د کور کارونه د جارو، دیگ، ډوډی، لوښی، جامو څخه نیولی تر چای دم کولو پوری یوه ورځ د فرشتی په غاړه دی بله ورځ د آسما! او نن لکه چی د آسما نمبر وو؟

اسما- سمدته ورځه مور هم راغلو.

جميله د تلو مخکی ماته بد بد راوکتل او بیایی وویل: تلوار کوی ادی وایی ناوخته ده. اسما- سمدته اوس درځم.

د جمیلی د تلو وروسته آسما خپل اوبنکی پاکی کړی او پداسی حال کي چی د پاسیدو کوبنښ یی کو ویی ویل: یو نن چی مور و پلار او خورکي می راغلی کورته ما ژړا او ساندی شروع کړی بڅبننه کوه.

• پداسی حال کی چی د آسما لاس می نیولی وو او مرسته می ورسره کول چی لځایه پاسی په تروش تندی می وویل: اول خو مور بیګانه نه یو چی ته داسی وایی، دویم دا چی مور ستا د لیدو لپاره راغلی یو نه د ډوډی لپاره.

آسما- په هر نیت چی راغلی یی، د دوه کاله وروسته اول ځل ته او بابا زما کورته راغلی ما نه باید داسی کار کړی وایی.

-لږ لږ اخلاق دی دا څو وقته د خاله د کورنی پشان شوی دا ولی؟

آسما- وی ما یاده وی؟

په خندا می وویل: هو همدغه خبری چی اوس کوی دا د خاله د کورنی خبری دی نه ستا.

آسما هم په خندا شوه او ویی ویل: هغه مثل دی وایی با ما بشینی ما شوی با دیگ بشینی سیاه شوی.

د آسما په خبره دواړو په زوره کړس وهل او په خندا شو او همغه خندا په خوله د

کوټی څخه ووتلو چی زموږ په لیدو بابا او ادی دواړو تندی د خوشحالی څخه خلاص شو، غوښتل می د آسما سره په کارو کي مرسته وکړم خو زما د بیجده ټینګار وروسته هم آسما اجازه رانکړل او د دی خبری په ویلو " چی ته زما میلنه یی نن یو

بله ورځ بیا درباندي کار کوم "د آسپزخاني څخه یی وباسلم او زه مجبوری بیرته د ادی څنګ ته می پناه راوړه ترڅو د خاله او د هغه د بیحیا زوی د نظر څخه په امان کي اوسیرم. بڼه وو د ډوډی وقت کي جمال او جلیل هم راغلو د آسما د خبرو په اوریډو می د جلیل څخه یوڅه زړه نیولی وو خو بیا می هم ورسره ستړی مشی وکړل، د ډوډی وقت کي سریان مهمانخاني ته ولاړه او موږ هملته په ډوډی کینستلو.

د شپي ناوخته ده خاله د کور څخه راغلو د راتلو مخکی می ډیر آسما ته نصیحتونه وکړل او ډیر قولونه می ورڅخه واخیستل چی ډیر فکرونه دی نکوی او ځان دی نه په تکلیف کوی. کله چی کورته ورسیدم د نور شپو په پرتله نن شپه می خوب نه راتلو، ذهن کی می حسیب تاو راتاو کیدو هر څومره کوبښن می چی وکړو خپل فکر ورڅخه واړوم ونشو خواره خوله په زرهاو فکرونو باندي د کوټی چت ته می سترګي

ونیول چی مغز می ځانته زحمت ورکړو او د حسیب څهره یی کرار، کرار د چت په هغه تیاره برخه کی راته رسامي کړل، اوس د هغه شني سترګي می یو دم خپل ځانته مخامخ احساسه ول، توری پندی او لږ یوځای وریځی، میانه شونډی یی چی تل به په یو بنایسته مسکا باندي سینګار شوی وه، جګه پوزه چی د مخ د غړو سره یی ډیر بنایسته تناسب درلود، منظم یو خواته اړول شوی ویښتیا یی، ټول څهره

می د نظر څخه تیر کړل او خپل د زړه غیر عادی درزا ته می توجه ونکړه او په دقت می وروکتل د هغه سترګو ته چی مینه ورڅخه بهیدل لکه یو روان رود پشان! هغه پر ما مئین دی؟ هو هغه وویل چی زه درباندي مئین یم خو انتظار کوم چی ته خپل "نه" جواب واخلي یعنی هغه منتظر دی چی زه خپل انکار واپس واخلم؟ یعنی که خپل انکار واپس واخلم هغه بیا هم پر ما مئین پاتی کیږی؟ سترګي می پتی کړل او خپل سور رنگه کمپل می خپل پر مخ راکش کړو، په همدی فکرونو او ذهنی افکارو کی ویده شوی وم.

سهار د همیشه پشان بابا زه تر پوهنتون تر دروازی ورسه ولم او خپله کار ته ولاړی، خو نن ماته د نور ورځو پشان نه وه؟ نن ما یو لوی تصمیم او پریکړه کړی وه، هغه دا چې زه به خپل د" نه "جواب اخلم! زه نور نشم کولی دا عصبی بوچ برداشت کړم. نشم کولی ټوله ورځ کینم او د حسیب په اړه فکر وکړم. نن حسیب ته وایم چې ما خپل انکار واخیست! نور نو د هغه کار چې څه جواب راکوی زه یواځی خپل خیال

راحته کوم. پدی فکرونو می ځانته تسلی ورکړل او پوهنتون ته داخله شوم، سترگی

می بی اختیاره د هغه لوی درختی د سایي لاندی خواته په حرکت شوی! دا هغه ځای وو چې حسیب هره ورځ همغلته زما د راتلو منتظر پاتی کیدو او کله چې به زه یی ولیدم نو روان به شو خپل صنف طرف ته. خو نن هغه ځای خالی وو؟ د هغه خالی ځای پر لیدو می لځان سره کړی ټولی خبری می لیاده ووتل! دماغو می زر فکره وذهن ته واچول. ندی راغلی؟ ولی ندی راغلی؟ شاید راغلی ویی خو نور ما نغواری؟ پدی فکر می ناساپه سترگی د اوبنکو ډکی شوی. نه پوهیرم سومره به می د حسیب خالی ځای ته کتلی وه چې یو چا د شالخوا په ستړی غږ وویل: اغلی محمدی تاسو صنف ندی پیل شوی؟

د هغه غږ په اوریدو می مات شوی هیلی را ژوندی شوی، او په تلوار می مخ ور واړه ویی. خپله وو ساه، ساه یی وهل لکه چې ټوله لاره یی مندی وهلی ویی؟ خو سترگی...! هغه شنو سترگو کی یو خاص رڼا وه! یو خوشحالی یو امید یو آرمان! د هغه پر لیدو می بی اختیار هغه راتول شوی په سترگو کی اوبنکی پر بهیدو شول. چې حسیب په تلوار څو گامه رانږدی شو او په ورختا غږ یی وویل:

حسیب- څه شوی بنه یی؟ ولی ژاری؟ کوم چا درته مزاحمت کړی؟ کوم چا درته څه ویلی؟ خبری وکړه څه شوی؟

حسیب بغیر لدی چې ماته نمبر راکړی په ورختا انداز په یوه ساه دا ټولی پوښتنی راڅخه وکړل، خو ما یواځی یو جواب د هغه ټولو کړو پوښتنو ته ورکړل.

-زه خپل د" نه "جواب اخلم.

حسیب هک حیران وویل: څه؟

• او ما د نور څه ویلو بغیر په تلوار خپل د صنف خواته منډه کړه او حسیب می همغه ځای کی هک حیران یواځی پریخود. جسماً صنف کی وم او درس ته می غور نیولی وو خو روحاً هملته د پوهنتون دروازی مخکی د حسیب په حیرن نظر کی بنده پاتی وم، نیلوفر اول زما پر لیدو سل پوښتنی خو راڅخه وکړل خو ښه وو د استاذ په راتلو چوپه شوه او یواځی د سترگو په اشاره یی راڅخه د حال پوښتنه کول. خو ما نیلوفر ته د جواب ورکول لځایه ټول فکر خپل کړی کار ته وو؟

هم خپل په کړی کار حیرانه وم او هم ویریدلی! حیرانه پدی وم چی ما سنگه دومره جرئت وکړو او حسیب ته می خپل د زړه حال وویل؟ او ویریدلی پدی وم چی هسی نه دا ځل حسیب راته "نه" وواپی؟ اوس می تازه مغزو کار پیل کړی وو او دا فکرونه یی را اچول چی هسی نه حسیب زما د "نه" اوریدو له سببه دا کارونه کړی ویی چی زه یی پر ځان مینه کړم تر څو خپل د مات شوی غرور قصد راڅخه واخلی او زما د

مئینی څخه انکار وکړی؟ پدی فکرو می سر په درد شو او د څو شیبو تم شوی اوبنکی می بیا په بهیدو شول. نور می په صنف اوسیدل مناسب ونه بلل او بغیر لدی چی د استاذ څخه اجازه واخلم یا د شاگردانو حیرت څخه ډک نظرونو ته وگورم له صنف څخه ووتلم. نه پوهیرم ولی بی ارادی همغه د درختی لاندی سای خواته روانه شوم! هلته په رسیدو می د سترگو څخه د اوبنکو بهیدل نور هم زیات شول. چی یو آشنا غږ او یو آشنا د رحمان بابا بیت می تر غور شو.

ستا ځما له مینې هر سوک خبر دار دی.
دا خبری کوراکور په هر دیار دی.
چه فلانا فلانا سری سره دوستدار دی.
اوس به بیرته جار واته و ما ته عار دی.
چه رسوا شوم تر عربیه و تر عجمه.

بغیر له کومی ارادی می دا الفاظ ورته د خولی ووتل.

عاشقي دى هيڅوك نه گڼي آسانه.
 دا خبره ده له حده په هورته گرانه.
 وصال نه دى چا موندلي بي هجرانه.
 ته لځان سره اټكل وكړه رحمانه.
 په دنيا كښي بنادى چري ده بي غمه .

د دى بيت ويلو څخه وروسته مي په حيرت د درختى خواته وكتل چي حسيب په خوشحالي زما خواته راتاو شو او ويى ويل: زما په نظر خو ما خپل برخه هجران تير كړى اغلى محمدى! اوس د وصال وقت دى نه هجران!؟

•

توله ورځ د پوهنتون راتلو وروسته نه پوهيرم څنگه مى تيره كړى؟ خپل پر ځاى پرته وم او فكر مى د حسيب هغه خبرى ته وو چى ويى ويل "زما په نظر خو ما خپل برخه هجران تير كړى اغلى محمدى! اوس د وصال وقت دى نه هجران!؟" هيس مى باور نكيدو چى ما دى داسى كار كړى ويى! فكر مى كوى دا ټول يو خوب وو نه رښتيا! زړه مى غوښتل غږ يي واورم خبرى ورسره وكړم خو امكان يى نه درلود! يو خو ما كومه شماره نه وه وركړى چى وغواړى راته مسج وكړى، بل دا چى زما په نظر زما لخوا د دى څخه زيات توجه خودل نور به ښه نه وي؟ ما ورته مثبت اشاره وركړل نور د هغه كار دى چى مخكي راځى او دى رابطي ته د ميني او عاشقي نوم وركوى او كنه؟

په همدى فكرونو كى غرقه وم چى ناساپه د موبایل غږ مى د فكرونو د نړى څخه را بهر كړم! پدى نيمه شپه نو چا ما ته زنگ وهلى؟ موبایل مي زر راواخيستو يو ناشناس شماره وه، نه پوهيرم ولى مى د زړه درزا زياته شوه او لاسونه مي په لږزیدو شوه يو حس مى راته ويل چى حسيب دى!؟ نه پوهيدم چى جواب وركړم كنه؟ دومره فكر مى وكو چى زنگ بند شو او څو ثاني لا نه وه تير شوى چى يو مسج راغي مسج مي په لږزیدو لاسونو خلاص كى چى ليكلى وه:

زه دې ونه پوښتم زړگي ته مي بي پامه راغلي.
 چا اجازه دركړه؟ او څنگه بي سلامه راغلي.

صبر چې پورته شم، د حُسن درناوی دې وکړم
ته خو چې راغلي، اشنا بي احترامه راغلي

زه مې د مینې کار کې بخت ملامت نه بولمه
په ما د سپل اوبه د خپل سړي له بامه راغلي

تلوار راوکړه! زیاتي نور مې د ژوند تمه نشته
د مرگ ناروغ یمه اشنا که تر ما بشامه! راغلي

حیرانه وم د حسیب راستول شوی بیتو ته! په اول دوه بیتو کې زما سره د مینې
اظهار یې کړی خو اخیری دوه بیتو کې گپله وه؟ یا نه زړه؟ یعنی حسیب تراوسه زما
په مینه کې شک لری چې داسی وایی؟ ما خو نن ورته وویل! شاید پوره جواب
غواړی؟ پوره جواب سنگه ورکړم؟ زه لا په همدی فکرونو کې وم چې بل مسج یې
راغلو.

-آیا زنگ وهلي شم؟

د هغه پدی مسج د دویم بیت په معنا تازه پوهه شوم، هغه زما لخوا د مینې اظهار
غواړی! پدی خبره مې ټول بدن یوخل بیا ولړزیده او په همغه خراب حال مې ورته
دوه لفظه ولیکل.
-هو.

زما د "هو" جواب تراوسه استول شوی لانه وو چې زنگ یې ووهی! سل زړونه
مې یو کرل او په بیجده ویری مې جواب ورکو. د څو ثانیو لپاره دواړه چوپ وو او
یو هم جرئت نشو کولی چې خبری وکو د څو ثانیو وروسته حسیب خاموشی ماته
کرل او په کرار غږ چې زما زړه یې د سینې څخه ویستو وویل:

حسیب- یو کال مخکې په همدی وقت د یو جنی په مینه کې مې خوبونه ورک شول،
یو جنی په خرماي سترگو او تور بانه! زه د هغې په شرم، حیا، او اخلاقو مین شوم. او

خپل نړۍ، خپل روح، خپل زړه، خپل جسم ټول می له هغې څخه قربان کړو. خو هغه لاره زما سترگو ته یې وکتل او ویی ویل "نه"

د حسیب پدی خبرو می سترګې له اوبنکو ډکې شوی زه څومره ظالمه وم! ما ولی د حسیب دومره مینه هغه وقت نه لیدل؟ ولی می دهغه معصوم د مینې ډک نظر ته پام نشو؟

حسیب- اول څو ورځو کې ستا د "نه" په ځواب گنګس وم باور می نکیدو چې تا دی زه رد کړی یم. کله چې یوڅه پر خود شوم نو زړه تنګې او لیونتوب می شروع شو په شپو، شپو می ژړل خوب، خوراک، استراحت ټول راباندی ورک شول ځمکې راته ځای نه راکو فکر می کوو چې په اور کې یم ځمکه راته اور ګرځیدلې وه، یوه شپه می اراده وکړل چې دا بی معنا ژوند ته د پای ټکي کیردم خو اخیری لحظي کې می ستا یو خبره یاد ته راغله پوهیږی کومه خبره دی؟

ما د ژړا له لاسه خبری نشوه کولی او چوپه لکه باران پشان می اوبنکی تویه ول او خپل په کړی کار پښیمانه وم، چی حسیب غږ کړو.

حسیب په خندا وویل: ګوره ژاری به نه زه دا خبری د دی لپاره نکوم چی تا په ژړا کړم یا دی شرمنده کم، ما د دی لپاره وکړل چې پوهه شي ما ستا د لاسته راوړو لپاره د دی ټانیو او وقت لپاره ډیر ستونزی له سره تیری کړی. او په آسانه می په لاس نه یې راوړی ما په شپو، شپو د داسی شپې په آرمان خوب کړی چې یو ورځ به ستا سره خبری وکړم او ته به زما دا ټول گیلو ته غور شي، او زما د زړه څخه به دا ټول ناخوالي وباسي خو ژړا نه، که ژاری نور خبری نکوم.

په تلوار د ژړا څخه په ډک غږ می وویل: نه ..نه ژارم..

حسیب- که نه ژاری نو دا غږ دی ولي داسی دی؟

د اوبنکو پاکولو په حال می وویل: هسی لږ ستوني می درد کوی.

حسیب په کرار غږ وخنډل او ویی ویل: ته ماته دروغ وایی؟ ما ته چې ستا د نفسو

شمار راسره دی او د ځان څخه لا زیات دی پیژنم؟

هیس می د حسیب و دومره با احساس خبرو په حواب کی ونه ویل چی هغه بیا

ووویل: پوهه شوی ماته به هیڅکله دروغ نه وایی سمه ده؟
-اهوم.

• حسیب - د خدای شکر دی.
په حیرانی می وویل: د څه لپاره؟
حسیب - د ټولو څیزونو لپاره او د ټولو څخه اول ستا د وجود لپاره زما په ژوند کی.
ته نشي پوهیدی چي ستا شتون زما ژوند کی څه معنا لری؟!
په شیطنت می وویل: څه معنا لری؟
حسیب - پوهیری معجزه څه ته وایی؟
په خندا می وویل: زه په اسلامي درسو کی دومره تکړه نه یم خو زما په نظر هر
هغه عجیبه او غیر ممکن کار چی د یو پیغمبر لخوا وشي هغه ته معجزه وایی؟!
حسیب - هر هغه آرمان او غوښتنه چي لاسته راوړل یی ستا په خبره غیر ممکن ویی
او ناساپه ممکن شي ورته وایی معجزه! او ته زما د ژوند معجزه یی ..

حسیب - یو خبره درته وکم؟
-اهوم وایه.

حسیب - تراوسه فکر کوم خوب وینم!
د هغه پدی خبره زه په خندا شوم چی هغه وویل: خو له خدایه غواړم که دا خوب هم
وی هیڅکله راویښ نشم ورڅخه.
یعنی ته حاضر یی دا یو خوب ټول عمر وگوری؟
حسیب په کراره وخنډل او ویی ویل: ستا خوب لیدل خو ډیر لویه خبره ده، زه حاضر
یم خپل ژوند ستا د خولي په ادا شوی یو "اهوم" قربان کړم.

د هغه پدی خبره د شرم او حیا څخه تکه سره شوم او هیس می ونه ویل چی حسیب
بیا وویل: یو خواهش کوم منی؟
-څه؟

حسیب - یو ځل ما نوم راته واخله.
په حیرت می وویل: ستا نوم واخلم؟
حسیب - شاید ستا په نظر لیوننتوب ویی خو دا زما آرمان دی چی خپل نوم ستا له
خولي څخه واوړم.

هیس می ونه ویل چی هغه بیا وویل: یواخی یوخل.
 په شرمناکه او بیجده کرار غږ می وویل: حسیب.
 د خو دقو لپاره هیس غږ رانغی چی ومی ویل: حسیب چیرته لاری؟
 حسیب- جان حسیب همدلته یم.
 د هغه د جان په ویلو د شرم څخه بیا تکه سره شوم او په همغه لهجه می وویل:
 داسی خبری مه کوه.
 حسیب- څنگه خبری ونکړم؟
 -هم.. همدغه شان.
 حسیب په شیطنت وویل: څنگه شان؟
 په اعتراض لرونکی لهجه می وویل: حسیب په عذابه ول مه کوه.
 حسیب- اخ.. اخ داسی ناری مه وه کنه.
 دا ځل ما په شیطنت وویل: څنگه ناری نکړم؟؟
 حسیب- کولی شم درته هوسی غږ کړم؟

خندا می راغله او ومی ویل: هر خبری کی ولی زما څخه اجازه اخلي؟
 حسیب په خندا وویل: وایم هسی نه فکر وکړی چی "چای نه نخورده پسر خاله شود".
 ما هم وخنډل او ومی ویل: بڼه خبره ده فکر کوه هغه کار ونکړی.
 حسیب- په سترگو تاسو یواخی امر کوی.
 په خندا می وویل: اهوم د نن شپي لپاره می امرونه خلاص شول.
 حسیب- دومره زر؟ تراوسه خو لا سر شپه ده!
 -سر شپه چیرته ده؟ څه کم دوه بجی دی!
 حسیب- دوه بجی نو څه دی؟
 -ډیر څه دی سهار پوهنتون هم لرو که یاد دی ویی.
 حسیب- یاد می دی. ته هم رښتیا وایی د کلونو هجران یو شپه کی نه جبران کیری.
 خو زره می نغواری خدای پامانی وکړم.
 -نو اوس څه وکم زه؟
 حسیب- یو خبره کوم غوسه کیری به نه!
 -څه؟
 حسیب- ته کراره ویده شه سمه ده! یواخی موبایل همداسی پریرده زه درته خبری
 کوم.

په حيرت می وويل: څنگه پوه نشوم؟
حسيب- موبایل کی گوشکی واچوه او غور کی کړه زه درته خبری کوم ته ویده شه.
کله چي زه ډاډمن شوم چي ته ویده شوی يي بيا قطع کوم زنگ.
په خلاصه خوله د حيرت څخه می وويل: حسيب! لیونی شوی یی؟

زما په خبری حسيب په کراره غږ وويل: وبخښه.. ویده شه بڼه شپه خدای پامان.
پوه شوم چی خفه شو په همدی خاطر مي په تلوار وويل: ای.. ای.. صبر سمه ده لږ
صبر زه گوشکي پیدا کړم نه پوهیرم چیرته مي اڅودلی .
زما په خبری حسيب په خوشحالی وويل: سمه ده زر کوه شابه پیدا يي کړه.

خدا می راغله د هغه دومره بی قراری ته پاسیدم او گوشکي می چی یو خوا یی
جوړه وه بله خرابه د الماری د خاني څخه راواخیستل او موبایل سره می وصل کړه.

-بڼه گوشکی می ولگول اوس زه ویده شم؟
حسيب- افرین. لږ صبر.
-سمده.

څو دقی چوپه چوپتیا وه او د هغه څخه وروسته د حسيب کراره آواز می د تر غور
شو.

هر شاعر د خپل محبوب کوی بیان!
که حمزه دی که غنی دی که رحمان!

هر انسان په دی دنیا کی خپل مطلب کړی!
که آشنا دی که دښمن دی که خپلوان!

غل چی گیر شی نو د هرڅه نه ورتیر شی!
که غیرت دی که قسم دی که ایمان!

چی زمونگ ورسره مینه شی نو تختی!
که دولت دی که ژوندون دی که جانان!

نه پوهیږم حسیب به سومره شعرونه او خبری کړی ویی خو اخیری بیت یی چی د
خوب څخه مخکی می واوریدو دا وو.

بیګا یی د بنگرو په شور تهجدو ته راوینس کړم
یه خدایه جانان څومره لوی نعمت دی او خلوت دی

یو خوب دی چی تعبیر ورله په هر سورت کې گورم
یو خوب دی زه او ته یو او جنت دی او خلوت دی

په همدی اخری بیت یی زه خوب ځان سره د بی خبری دنیا ته وړی وم، سهار چی
راویننه شوم اول می فکر وکو چی هسی دا ټول می خوب لیدلی؟ خو غور کی می
ګوشکي او لاس کی می موبایل د ټولو شوی خبرو تایید کوو، زر می موبایل خلاص
کړو چی یو مسج د حسیب راغلی وو راته چی لیکلی وه.

-زره می نه کیدو چی موبایل بند کړم خو و ویردم چی هسی نه بل سوک درباندي
راشي او ته ویده موبایل دی وگوری، نو ځکه می بند کړو شه خوب ولری په ځان
پام کوه ستا لیونی حسیب.

• د دی مسج په لیدو لکه لیونیانو پشان می وخنډل یعنی دا ټول خبری رښتیا وه؟ او
خوب نه وو؟

ورځی او شپي تیریدی او زما او د حسیب کار شوی وو په پوهنتون کی یو بل ته یو
خندا او دشپي لخوا وټساپ باندي خبری اول مو هسی چت کوی یا مو اډیو کال کوی
خو دوه میاشتي وروسته ویدیو کال به مو کوی، تر ډیره به مو سره خبری کول
مجلس به مو کوی خو کله چی به د خوب وقت راغی حسیب به نه تلو ویل به یی چی
موبایل خپل مخکي کیده او ته ویده شه زه تاته گورم! خپل د ویدیو کال صفحه

به یی بنده ګره یواځی یو طرفه زما د به خلاص وه، او هغه به ټوله شپه لکه لیونیانو ماته کتل، څو ځله به داسی وشول چی نیمه شپه به راویننه شوم او ویډیو کال به روان وو ما به فکر وکو چی هغه ویده شوی او غوښتی می چی زنگ بند ګرم چی همغه وقت به د هغه غږ راتلو او خپل صفحه به یی روښانه کول او ویل به یی چی زه وینس یم! د شپې به د هغه د نظر لاندی ویده کیدلم او سهار به د هغه په مسج او

زنگ راویننه کیدلم څو میاشتو کی زما د ژوند ټول کنټرول د هغه په لاس کی ورغلي وو، زما د خوب د وقت څخه نیولی د رواینس کیدو، ږوږی خوړو، درس ویو، د چا کورته د تلو، حتا په میاشت کی زما د عادت کیدو ورځ یی لایاد کی ساتلی وه! حسیب په څو میاشتو کی په کامله توګه زما د ژوند یو، یو کار او خبره یی کنټرول کول. د شپې لخوا به یی خپل د نظر لاندی خپل په اشعارو باندی ویده کولم او د ورځی به یی خپل په نایابه او بنایسته مسجونو باندی راویننه ولم. د حسیب په راتلو می ژوند یو نوی رنگ او خوند اخیستی وو، نور راته د هیچا خبرو اهمیت نه درلود.

نه د ادی نصیحتونه می په غوږ نیول نه هم د خلکو بیخایه خبری ټول ژوند می په یو نوم کی خلاصیدی "حسیب" که خوشحاله وم نو اولی نفر چی خپل خوشحالی می ورسره شریکه ول حسیب وو، او که خفه وم اولی نفر چی ورته ګیلی او ناز می ورباندی کوی هغه هم حسیب وو. د پوهنتون اخیری امتحانونه می رانزدی شوی وه د څو کالو زحمت وروسته فارغه کیدلم. او ټول هغه امیدونه چی آیندی ته می ساتلی وه کرار کرار، په پوره کیدو وه د حسیب د راتلو سره زما درس نور هم ښه

شوی وو هغه به تل تشویق کولم چی درسونه می ووايم هغه راته وعده راکړی وه، چی د واده وروسته به زما د کار کول سره مشکل نلری او خپله به می تر کاره وری راوری. حسیب په څو میاشتو کی دومره زما په زړه او ژوند کی ځای ونیوی چی کله کله می فکر کوی چی ما د حسیب څخه مخکی څنګه ژوند تیره ویی؟ ټول امتحانونه می په بیحده ښه توګه ورکړل خو اخری امتحان د یو داسی مضمون وه چی

ما

بیخی د هغه نوټونه نه درلود! د ټول صنف څخه می د هغه مضمون د نوټ غوښتنه وکړل خو ټولو ویل چی نه یی لرو یواځی د یو کس سره وه د صنف د نماینده! او ما

هیس جرئت نشو کولی چی د هغه څخه د نوټ غوښتنه وکړم ځکه نیلوفر راته ویلی وه چی څو میاشتی مخکی هغه سور گل او کوچنی کاغذ د دغه نماینده کار وو؟! او

حسیب پدی کار د ده سره یو لوی جنګ کړی وو چی زه وروسته خبره شوم. نو ځکه زړه می ونشو د هغه څخه د نوټ غوښتنه وکړم، نیولی او خفه کورته راغلم ادی راڅخه د خفگان پوښتنه وکړل او ما هم ورته وویل چی سبا امتحان دی او دهغه مضمون نوټ نلرم! خو ادی د همیشه پشان یواځی یو خبره وکړل.

ادی- داسی دی پر ځان غم نیولی چی سوک پوه نشی فکر کوی خدای نکرده یو سوک مړ شوی! دا بیا پدی یو مضمون کیدی ناکامه شي څه قیامت خو نه راځی!

هیس می د ادی و خبرو ته ونه ویل او خپل کوتی ته ولاړم تر ماښامه حسیب څو زنگه او مسجونه راپسی وکړل خو ما جواب ورنکړو، ما یو بد خاصیت درلود هغه دا چی په دومره کوچنی خبری به می غم جوړ کړو او که چا راڅخه د حال پوښتنه کړی وایی نو د هغه کس د پوښتنی مخکی می ورباندی دری منه اوښکی تویه ول او

ژړل می! نو ځکه می نه غوښتل چی حسیب دی خفه کړم. ټوله شپه می د حسیب زنگ او مسج ته جواب ورنکو او ویده شوی وم، د شپی دوه دری بجو شاوخوا وه چی موبایل ته می زنگ راغی؟! و می چی کتو د حسیب نوم لیکل شوی وو لځان څخه شرمنده شوم چی دی می په تشویش کړو هغه هم د یو امتحان لپاره غوښتل می جواب ورکړم چی زنگ بند شو او یواځی یو مسج راغلو راته چی لیکلی وه.

حسیب- که کولی شي لږ د باندی راووخه.

په حیرت می څو ځله مسج ووايو او په تلوار می زنگ ورپسی ووهی همدا چی الو یی کړل په تلوار می وویل: چیرته راووخم؟ ته چیرته یی؟

حسیب- ډیر بی وفا یی اغلی محمدی.

د هغه پدی خبره شرمنده شوم او په کراره غږ می وویل: بخښنه غواړم زما حال لږ ښه نه وو نو ځکه می جواب درنکو د مسجو او زنگو دی.

حسیب- یو کرښه خط به دی لیکلی وایی چی زه ښه نه یم اوس جواب نشم درکولی.

بس همدغه یو خط دی هم نشو لیکلی؟

• حق یې درلود زه ورته ملامته وم په همدې خاطر می هیس ورته ونه ویل چی هغه یو لوی نفس واخیستو او په کراره لهجه یې وویل: زه اوس دا خبری پریرده که امکان لری خپل د کور دروازه لږ خلاص کړه ما درته نوټونه راوړی.

د حسیب پدی خبره په تلوار د بستری څخه پاسیدم او په حیرت می وویل: ته زموږ د کور مخکي یې؟

حسیب په خندا وویل: باور نه کوی کنه چی دومره لیونی یم؟ خو باید ووايم چي هو اغلي محمدی زه تاسو د کور مخکی یم ځکه زه د رښتیا هم ستا لیونی یم. د حیرت څخه په خلاصه خوله په ناباوری می وویل: نه هسی خبره کوی کنه حسیب؟ نه یې راغلی پدی نیمه شپه زموږ د کور مخ ته؟ حسیب- که باور نکوی دروازه در وټکوم.

په وحشت سره می وویل: نه. نه داسی کار ونکړی. زما د ویری څخه په پک غږ هغه په خندا شو او په کراره غږ یې وویل: که ستا د عزت او احترام فکر راسره نه وایي دا ټول دنیا می خبره ول چی زه د چا د کور او کوڅی لیونی یم خو افسوس.. (یو غټ نفس یې واخیستی او په خوشحالی وویل) خو خدای مهربان دی ته یو ځل دا پوهنتون څخه فارغه شه د فراغت په اول ورځ د دی څخه مخکي چی ته کور ته راورسیری زما مور به راغلی ویی ستا د غوښتلو لپاره.

د حسیب په خبرو د شرم او حیا څخه تکه سره شوم او هیس د جواب ورکول لفظ راسره نه وو چی هغه دا ځل په خندا وویل: اوس راځی کنه دا دوه ساعته کیری دلته ولاړ یم آدم برفي راڅخه جوړه شوو د یخ له لاسه.

په تلوار پداسی حال کي چی خپل ټکری می په سر کښه ویی ومی ویل: درغلم.

موبایل می بند کړو او په کراره د کوتی څخه ووتلم آرامه آرامی وه د ادی او بابا د کوتی دروازه بنده وه هلته لږ تم شوم کله چی ډایمنه شوم چی هغوی ویده دی په کراره حویلی خواته روانه شوم تکه توره شپه وه ځای ځای د سپو د غپیدو غږونه راتلل هوا یخه شوی وه په هغه تیاره او نیمه شپه کی د حویلي تر دروازی تلل راته د غر کیندلو څخه لا زیات سخت کار بنسکاره کیدو، خو مجبوری روانه شوم کله چی دروازی ته ورسیدم

د زړه درزا می بیحده زیات شوه شاوخوا می وکتل فکر می کوی یو غلط کار کوم او ټول خلک راګوری؟ په سل نه زړه می دروازه لږ خلاصه کړه خو هغه تکه توره شپه کی راته هیس شئ یا کس نه معلومیدی. یو خوا د یخ له لاسه ریریدیدلم بلخوا د ویری او وحشت څخه، چی هسی نه سوک می په نیمه شپه دلته د یو هلک سره ونه ګوری. زما له قسمته ټول کوڅه کی یو ګروپ لا نه وو چی لږ رڼا اوسیری او سوک معلوم شئ!

شاخوا می د حسیب پسی کتل چی هغه په کراره غږ اول آواز وکو بیا یی خپل د موبایل صفحی رڼا زما خواته ونیول او ویی ویل:
حسیب- دیکخوا دلته یم.

په ورختای می هغه خواته وکتل کوم طرف ته چی حسیب د موبایل رڼا او غږ اوریدلی وو، چی حسیب می ولیدی چی یو تور نازکه کورتي اغوستي وه او د یخ څخه یی پوزه تکه سره اوختی وه، د هغه په لیدو می د زړه درزا نور هم زیات شوه او بدن می هه لږزه شو چی هغه په څو ګامو کی ځان تر ما راورسه ویی او ویی ویل:

حسیب- بڼه یی؟ ولی دی ژړلی دی؟
په تلوار می وویل: نه می دی ژړلی.
حسیب تندی تروش کی او ویی ویل: یو ځل مخکی می درته ویلی وه چی ماته به دروغ هیڅکله نه وایی هوسی.
په شرمیدلی غږ می وویل: وبخڼه.
حسیب- بخڼنه هم مه غواړه خو وعده راسره وکړه چی نور به هیڅکله اول ماته به دروغ نه وایی او دویم هیڅکله به نور ما منتظر نه پریردی سمه ده؟
په کراره غږ می وویل: اهوم.
حسیب وخندل او په هغه تکه توره شپه کی خپل د کورتي له جیب څخه یی یو څو ورقي او یو بل شئ چی وروسته پوهه شوم کاکو پاکیت و و ماته ونیو او په خندا یی وویل:

حسیب- یعنی تا د دغه څو دانو بی ارزښته ورقو لپاره هم خپل ورځ دی خراب کړه

هم زما ده؟ پوهیږی د ډیر تشویش څخه تر مرگه پوری رسیدلی یم.

د شرم څخه می سترگی بنکته واچولې، حسیب حق درلود چی گله وکړی ما ورسره زیاتي کړی وه، حسیب په افسوس باندی سر وخوځه ویی او ویی ویل: کله چی تا زما یو مسج ته لاجواب رانکو او زما زنگونه دی بنده ول مجبور هغه ستا خواهر خوانده څه نومیږی؟ ها؟! اغلی نیلوفر نمبر می په سل زحمتونو پیدا کو او ورته می مسج پریخودو، دا هم شکر هغی راته ستا ستونزه وویل کنه تر همد اوس به سرگردانه وم د لیونیانو پشان.

د حسیب پدی خبره می تازه فکر شو چی حسیب د کوم ځای څخه خبر شوی! چی زه په نوټونو خفه یم! دا خبری ته می بیخی فکر نه وو شوی نو نیلوفر ورته ویلی! د هغه د لاس څخه می نوټونه واخیستل خو یواځی دوه ورقی وه؟! په حیرت می هغه ورقو ته کتل چی حسیب په خدا وویل:

حسیب- سترگی دی داسی مه کوه! سبا دی امتحان دی او اوس که ما درته سل ورقی نوټونه راوړی وایی څه فایده درلود کله چی د ویلو لپاره وقت نه وو پاتی؟ نو ځکه ولاړم دومره واسطه او زاری می وکړل ترڅو د سبا د امتحان د پوښتنو ورقی پیدا کړم.

• په خلاصه خوله د حیرت څخه می ورته کتل! تللی د سبا د امتحان پوښتنی ماته راوړی؟ همداسی په خلاصه خوله می ورته کتل چی حسیب په خدا څو گامه نور هم رانږدی شو او پداسی حال کی چی زما ټکری چی د ورختای له لاسه د ویښتیانو څخه می غورځیدلی وو، زما په سر یی اچوي ویی ویل:

حسیب- زه ستا لپاره خپل ځان قربانه ولو ته حاضر یم هغه وقت ستا په نظر دوه ناچیزه ورقی خپل د مینی د بیانه ولو او بنکاره کولو لپاره نشم پیدا کولی؟ امم؟

د هغه پدی خبرو د حیا څخه می سر بنکته کړه چی هغه په بیحده مینه ناکه لهجه وویل: زه که مولوی وایی نو فتوا می ورکول چی جانان ته کتل هم عبادت کی راځی..

په خدا می وویل: نو بڼه ده چې مولوی نه یې کڼه نور به دی څه لیوني فتواګاني
ورکړی وایی؟

حسیب- که نور وس مې رسیدلي نه وایی یو کتاب می لیکي په نوم د " احکام
العاشقي " او په ټولو قاریانو مې له حفظه وایی.

د خدا نه ورته شنه سوم چی حسیب به تلوار لاس راته په خوله کیخود او په کراره
غږ یی وویل: لیونی نیمه شپه ده سوک به دی غږ واورى.

د حسیب په خبره می تازه خپل موقعیت ته فکر شو او په تلوار څو ګامه شاته شوم
او شاوخوا مې وکتل شکر سوک نه وو. په کراره غږ می ورته وویل: زه به نور
لارشمه هسی ادى راته فکر نشی چی د باندی راوتی یم.

حسیب- اممم سمه ده خو د تلو مخکي زما قرض راکړه.

په حیرت مې وویل: د څه قرض؟

حسیب په شیطنت وویل: نیمه شپه چې یو عاشق د معشوقې د کور کوڅې ته ورشي
نو معشوقه د عاشق د دومره زحمت په بدله کی څه ورکوی؟

د شرم څخه تکه سره شوم او ومی ویل: په عذابه ول مه کوه حسیب.
حسیب- وی.. په عذابه ول څه دی؟ خپل حق غواړم خپله د حق غوښتل هم اوس په
پعذابه ولو کی راځي؟

په ناز مې ورته نارى کړل: حسیب..

حسیب: جان.. څو ځله می درته ویلی داسی ماته نارى مه وهه، کڼه پښیمانه کوم
دی په دی ناز او ادا باندی.

په همغه ناز می ورته وخنډل او یو څه د کور دروازه مې بنده کړل او ورته می
ووویل: نور نو ورځه هسی نه سوک راشي او مور پداسی حال کی ووینى.

حسیب د دروازی یو خوا ونیول ترڅو زه یې بنده نکړم او لږ رامخکی شو او په
خواهش منده لهجه یې وویل: دومره حد پدی شپه کی راغلی یم بی انصافی نده چی

همداسي می استوی؟
 په شیطنت می ورته وویل: ولی بی انصافي؟ ملاقات دی وکړو دومره مجلس دی هم
 وکو نور نو څه غواړی؟

حسیب- الحق چی د یار دیدن لوی نعمت دی او دی کی شک نشته. خو دا هم بی
 انصافي ده چي شپه دی پاتی وبي او د دیدن فرصت دی هم وبي او ته ما آرمانجن
 استوی!

په حیرت می ورته وویل: چیرته شپه پاتي؟ دم په دمه د سهار آذانونه کوی.
 حسیب- تراوسه خو آذان ندی شوي ستا د کوتی لاره کوم طرف ده؟
 په ویری می ورته وویل: ته زما د کوتی لاره څه کوی؟

حسیب- دومره حد راغلي یم د یو پیالي چای ست هم نه راباندی کوی؟
 -اووو خلک خپل د معشوقی لپاره د فرهاد پشان غرونه کینی، او دومره ورته نه
 وایي څومره چي تا د دغه دوه قدمو لاری منت دی پر ما بار کړو.

زما پدی خبری حسیب په تروش تندی وویل: خدای دی نکوی چی زه دی خپل د
 مینې منت او احسان پر تا بار کړم، او هو که خبره د غر کیندلو او د آسمان څخه د
 ستور او سپورمي راورلو ته ورسیري که زه د فرهاد څخه په مینې کی یو گام لاشاته
 شوم نو زما مینه نه مینه اغلی محمدی..

-اهوم.

حسیب- اوس مي په یو پیالي چای میلمه کوی کنه؟
 په خندا می ورته وویل: نه.
 زما په" نه "حسیب په خندا شو او ویی ویل: ما داسی ډیر ستا" نه "په" هو "بدل کړی
 اغلی محمدی.

په خندا می ورته وویل:اهوممم شاید خو دا ځل نشي بدله ولي.
 حسیب په خندا سر راته و خوځه وبي او ویی ویل: وبه گورو(او بیا بی ناساپه وویل :
 ای..ای تا فرهاد او مجنون نوم واخیستو ما یاد ته راغلو ما تاته پایزیپ اخیستی وو.

د حسيب پدی خبره می شونډه وچپچل او ومی ویل: رښتیا؟ کومه دی؟
حسيب- دومره په تشویش دی کرم بیخی می له ذهنه ووت چی تاته یی راوړم..)
بیایي په شیطننت وویل: زه خیر اوس می د یار د کور کوڅه په نښه کړه نن نشو سبا
به یی راوړم، او خدای مو څه لیدلي شاید دا کلک زړه یار زړه هم یو څه نرم شو او
دا خوار عاشق به په یو پیاله چای هم میلمه کړی څنگه؟

په خدا می ورته وویل: که پایزیب دی راوړو شاید...
حسيب په خوشحالی وویل: پایزیب خو لږ شي دی ته زما څخه دا ټول دنیا وغواړه
چی زه یی ستا و قدمو ته وشیندم) بیایي دا بیت و وایو:

کله چې شاعر شم ستا په حسن به غزل لیکم
هر څه نه اول به دې اشنا پکې خندل لیکم

ما چې درته کړی وو اظهار او غصه شوی وی
اوس راته را یاد شو گله ستا هغه ښکنځل لیکم

زه چې دې غلام په یو نظر د تمام عمر کرم
څومره اثری وو یاره ستا هغه کتل لیکم.

• نیم ساعت نور هم د هوا تر رڼا کیدو پوری د دروازی مخکي مو مجلس وکو او
اخیره کی د انجینر اغا د کور د دروازی ټک سره، دواړه په تلووار خدای پامانی
وکره. د حسيب د تلو وروسته کوتی ته ولاړم او همدا چې خپل کمپل می په ځان
راکش کړو دوه دقي به لا تیره شوی نه ویی چې د کوتی دروازه خلاصه شوه! او د
ادی غږ می واوریدی چی ویی ویل:

ادی- هوسی پاسه سهار دی مونځ وکره.

د ادی په غږ اول بیحده و ویردمه فکر می وکو چی شاید زه یی د باندی لیدلی یم د
دروازی خواته؟ خو د هغه په خبری یو څه خیال می راحت شو چی نه یی یم لیدلی.
په یو داسی غږ چی کوبښن می کوی خوبولی و اوسیری ادی ته می سمده وویل
ترڅو هغه ولاړشی د ادی د تلو وروسته زر می مونځ وکړو او ورقي می راوخیستل

ترڅو وگورم څه پوښتنی دی؟

د ټولو امتحانو په پرتله نن د امتحان اولی پارچه زما وه! چی د ورقو د تقسیم کولو پنځه دقی وروسته می د ټول صنف د حیرت څخه د ډک نظر او د نیلوفر د سل کنځلو خوړو وروسته می استاذ ته ورکه ورکړل او په یو خاص غرور او خوشحالی له صنفه ووتلم چی همغه دقه کی حسیب راته مسج وکو.

حسیب- څنگه شو امتحان دی؟

په خوشحالی می ورته ولیکل: همدا اوس می پارچه استاذ ته ورکړل سلو کی سل نمری زما دی.

زما په خبره حسیب یو دوه د خندا سټیکر او یو مسج راوستوی.
حسیب- زه شکر چی په خیر تیر شو. بڼه وه دی نه ویل کله به می په یو پیالی چای میلمه کری؟
-اووو تر یو هفتی میلمستیا نشته.

حسیب- ولی؟

-ځکه د پرون ماښام څخه تراوسه چی وینه یم او هغه دری ساعته چی د دروازی مخکی دی دری ساعته په مجلس نیولی وم، اوس هم ذوکام نیولی یم او هم پښی می درد کوی!
حسیب- وای.. خو زما گناه نه وه ما درته وویل راءه کوتی ته خو تا نه منل.
-نور خو بڼه یی؟

زما پدی مسج حسیب یو دوه د خندا اسټیکر راوستول او ویی لیکل: شکر د خدای فضل بیخی بڼه یم او نن شپه هم د یو ډیرررر گران کس کور ته په یو پیاله چای میلمه یم بیخی نو داسی خوشحال یم.

په خندا می ورته ولیکل: هسی زره مه خوشحاله کوه میلمستیا نشته.
حسیب- خرچه درباندی نکوم یواخی یو پیاله ترخی چای راوړه خوړه لا مه راوړه، چی تاوانی نشی.
-حسیب.

حسيب- اوس چي ناري وهلي نشي مسج كي زما نوم كشه وي؟ جان څه وايي؟ صبر
زه درته زنگ وهم.

حسيب دا خبره وكړل او همغه ثانيه كي راپسي زنگ ووهو، چي ما هم زر جواب
وركو.

حسيب- الو سلام عليكم بنه يي؟

-عليك سلام شكرر سلامتې خپل بنه يي؟

حسيب- ستا غر مي واوريډو بيخي يو دم جور تيار شوم.
-اهوممم.

حسيب- څه دي ويل چي مسج كيدي ناري راته وهلي؟
-نن شپه رانشي.

حسيب- ولي؟

-خوو زه ستري يم طبيعت مي بنه ندي.

حسيب- امم سمده نو چي ستا خوبنه نه وي نه راحم.

-خفه شوي؟

حسيب- نه ولي؟

-ته چي زما خبره زر تاييد كړي مطلب خفه شوي يي؟

حسيب- نه نه يم خفه شوي ته مريضه شوي زما له لاسه نو استراحت وكړه.

-حسيب!

حسيب- ها؟

-گوره خفه يي.

حسيب- نه يم خپه درته وايم.

-خفه يي ته چي كله خفه اوسيري د جان له خايه ماته ها وايي!

زما پدي خبره حسيب په خدا شو او وي ويل: جان څه وايي صحيح شو اوس
خوشحاله؟

په نارحته لهجه مي وويل: نچ زه خپه شوم درنه.

حسيب- ولي؟ ملامته هم ته يي خپه هم ته كيږي عجيبه ده پخداي!؟

-زه ملامته نه يم.

حسيب - سمه ده دا زه يي ملامت صحيح شو ته خوشحاله!

-نه زه خپه سوم.
حسیب په خندا وویل: بیا نو ولی خپه یی؟ ما خپل ملامتیا هم ومنل.
-ستا یو خبری ته می "نه" وویل بس د "جان" "څخه" ها "ته" ورسیدم.
حسیب په خندا وویل: زه بخښنه غواړم صحیح شو، زما جان، زما نفس، زما
عمر، زما ژوند...

د حسیب یو ناز او خبری ته می لا جواب ورنکړو، نه پوهیږم ولی په دومره لږ
خبری ورڅخه مروره شوم؟ رښتیا ویلی کله چی د یو چا سره بیجده بی اندازی مینه
وکړی نو د هغه کس په نه خبری لا غم او غوسه درځی. همداسی خاموشه وم چی
حسیب وویل:

دار له بیا باور لرمه لاس می را تر زنی دی
لیک می د لالی لخوا راغلی د بخښنی دی

تپتی سترگی چوپه خوله له هر محفله پورته شم
ستا د مینی داغ می لا تر اوسه په لمنی دی

لمونځ پریردم خالقه او تر تا په بله لاره ځم
وخت می د لالی سره لالیه د لیدنی دی

بیا مینیدل می بیخی لری له امکانه ده
زړه می پښیمان په هغه کړی تیروتنی دی

بدی بدی مگوره همغه پخوانی یمه
غم می اړولی رنگ صمیمه د څرمنی دی

حسیب- خبری کوی که تر سبا درته شاعری وکړم همم؟
د حسیب ویل شوی څو بیتو باندی خفگان می بیخی لیاده ووت او په خندا می ورته
وویل: ته د کوم وقت څخه شاعر شوی یی چی هر خبری کی دری منه فلسفی اشعار
وایی؟

زما پدی خبری حسیب د مینې څخه په ډک غږ وویل:

ستا خنده دې اسرافیل دویمه شپېلۍ ده.
زه دې مږ پرې راژوندي ګرم خنده خنده.

حسیب- اغلی هوسی خنده خنده ته د مینې د زور څخه نه یې خبره مینه په انسان څه، څه کارونه او چمونه چی نکوی او څه، څه ورڅخه نه جوړه ویې شاعری خو د مینې اوله ځینه او قدم دی.

• په شیطنت می ورته وویل: که شاعری اولي قدم د عاشقی دی؟ نو اخیری قدم یې څه دی؟

حسیب- اخیری قدم کله ناکله بدلیری اغلی محمدی. اخیری قدم داسی دی چی د معشوقی رضا ته ګوری نه د ځان نو ځکه نه پوهیری چی اخیره به څه کیږی؟
-اهوم.

د نیلوفر په راتلو می د حسیب سره خدای پامانی وکړل، چی نیلوفر په قهر او غضب زما طرف ته راغله او په همغه غوسه یې وویل: خوب است خوب است افرین به تو رګم دوست.

په حیرت می وویل: ولی ما څه کړی چی داسی وایی؟
نیلوفر- څه دی کړی؟ داسی ووايه چی څه دی ندی کړی؟ بنه شو تاته یو نفر پیدا شو ملګری او دوست دی لیاډه ووتل.

-ما کله ته لیاډه باسلي یې چی داسی ګیلي کوی؟
نیلوفر- باسل ستا په نظر نور تور وی که سپین؟ کله چی هغه جان جاني یار دی درته د امتحان سوالونه درکړل ولی دی ماته رانکړل؟ چی نن د دغه کبرا د ریشخند نشم.

د نیلوفر پدی خبره تازه می خبری ته فکر شو او په شرم می خبل شونډه وچپچل او په کراره غږ می ورته وویل: نیلو پخدای بیخی می فکر نشو پخدای هغه پوښتنی ډیر ناوخته زما لاس ته را ورسیده کنه پخدای تاته می درکول.

نیلوفر - خود نو نیلوفر بدبخته خو یواځی د مشکلاتو په وخت تاته یاد راځی د مزو وقت کی خو حسیب جان دی، چی تر نیمه شپو ورسره مجلسونه کوی. د نیلوفر په اعتراض لرونکی او قهرجنه لهجه می وخنډل او په شیطنت می ورته وویل: خود نو زړه دی غواری خپل دیار له ځایه تر نیمه شپو ستا خیرنی سره مجلس وکړم؟

دا خبره می چي وکړل د نیلوفر د اندی څخه په منډه شوم چی هغي پداسی حال کي چي ماته کنځل کول راپسی وه.

نیلوفر - دستم بهت برسه پاره ات میکنم هوسی مه به تو یک یاری نشان بتم کی او سرش ناپیدا باشه...

زړه مي بي واره توپونه وهل د ډیر استرس او تشویش له لاسه، خوا مي ګرځیده او رنگ مي تک ژیر اوختی وو، فکر مي کوو پښو کي مي د دریدو توان او قوت نشته! نن د فراغت ورځ می وه او له سهاره چي زړه مي بی کراری شروع کړی وه، زما دا بد احساس او ویره لکه چي حسیب ته هم منتقل شوی وه چی د سهار څخه تراوسه يي يو سل ځله خو يي راته زنگ وهلي وو او پوښتنه به یی کول "بڼه یی" کوم مشکل خو نسته" کوم شی خو دی په کار ندی "او ما به یواځی ویل "هر څه سم دی" خو نه بو هیږم ولی دومره ناکراره وم؟ د پوهنتون په تالار کي ټول ناست وو او مدیر او ځيني استادانو خبری کول او بعضي کسانو اشعار ویل نیلوفر زما اندی ته ناسته وه او ماته يي دلداری راکول. البته که دلداری که راشی دهغي الفاظ....

نیلوفر - تو را قران زده کی جای خوشحالی مثل مردها نشستی به تو خوشی نیامده. نیلو داسی کار مه کوه چی د پوهنتون د فراغت اخری ورځ وینته به وینته شوی یو.

زما به خبری نیلوفر وخنډل او ویی ویل: چقدر مزه بته زود باش موی کنک کنیم.

بد بد می ورته وکتل چی هغي هم په خوشحالی وخنډل، چی همدغه ثانیه موبایل ته می مسج راغلو کله چی می خلاص کړو د حسیب مسج وو چی لیکلی وه.

حسیب- اوو زما لیونی دا پوهنتون یو خوږه دوره وه چی لاپره تیره شوه، وګوره دا ستا د څو کالو زحمت دی چی نن ناسته یی او فارغه کیږی، او خپل ټول هغه آرمانونه او هیلو ته چی ماته دی ویل رسیږی نو نن باید خوشحاله اوسیری نه خفه او داسی رنگ پریډلی. دیکخوا وګوره زه د تالار اخیره کی ولاړ یم درته چی خپل د اغلی محمد فراغت وګورم.

به تلوار می شاوخوا وکتل چی حسیب می په خندا خوله د تالار اخیری سر کی ولیدی چی ماته یی لاس وڅوڅه ویی، د هغه په لیدو می یوڅه زړه ارام شو او نیم کله مسکا می په خوله راغله. غونډه تراوسه نه وه خلاصه شوی بابا وعده راکړی وه چی راځی زما فراغت ته خو رانغی؟ نه پوهیږم ولی؟ که حسیب هم نه وایي بیخی نن یواځی وم نه ادی وه نه بابا او نه هم آسما په هغه دری منه نس چی ماشوم یی درلود راتلی شوه. که حسیب نه وایي پدی ټول پوهنتون کی یواځی وم.

کله چی استاذ زما نوم واخیست او د سنیچ سر ته یی دعوت کړم ترڅو خپل سند واخلم د زړه درزا می خپله آوریدل په لږزانه گامو د سنیچ خواته روانه شوم او په همدغه خراب حال می د استاذ څخه د فراغت سند واخیستو چی یو دم حسیب لکه لیونیانو چک،چکی او شپیلیکی شروع کړه دهغه پدی کار ټول تالار ورسره ملګری شو. حسیب په یو شوق او هیجان تشویق کولم چی ټول ویره او وحشت می لمینځه ولاړ او په خوشحالی می خپل سند راوخیست.

غونډ خلاصه شوه او ټول روان وه کورنو ته خو بابا بیا هم رانغی یواځی یو مسج یی راته وکو چی لیکلی وه: لوری خبله کررته راشه زما لاس بند دی نشم درتلی درپسی. د بابا پدی مسج ټول شوق او هیجان می خلاص شو. زما د کورنی څخه یو نفر لا زما فراغت ته راغلو ادی څخه می لا تمه نه وه خو بابا! به همدی فکرو کی خپه ولاړه وم چی د حسیب غږ می د شالخوا تر غوږ شو چی وی ویل:

په خفګان که یې لا حُسن یو په زر شي*
خومره خوند کوي چې ښکلي مرور شي*

• حسیب - خو ستا سره خدا خوند کوی اغلی محمدی نه خفګان.
په خوشحالی د حسیب خواته راوګرځیدم چې هغه هم رانږدی شو او پداسی حال کی
چې لاس یې راته نیولی وو ویی ویل: مبارک مبارک فراغت دی مبارک اغلی
هوسی محمدی.

په خدا مي لاس ورکو او ومی ویل: سلامت اوسیری ښاغلي شاپوری ستاسو د
فراغت په هیله.
حسیب - امم زما فراغت دومره مهم ندی ستا د بیحده مهم وو او شکر چی فارغه
شوی.

-ولی زما ده مهم وو او ستا ده نه؟
حسیب په شیطنت وویل: هغه خُکه چې ستاسو فراغت یو طلای فرصت دی چی دا
حقیر بنده مرکي ته راشي او دا د ښکلا شاپیری ورته د" هو "جواب ورکړی.

په شرم او حیا می سر ښکته واچوی چی حسیب په مینه ناکه لهجه وویل: ای زه دی
قربان لدی شرم او حیا خُخه شم.
په کراره غږ می وویل: خدای دی نکوی.
حسیب - خدای دی وکړی دا می غټ ترینه ارمان دی چی ستا لپاره قربان شم. خنګه
دی خوبنه ده؟
-د خه په اړه؟

حسیب - مور ته ووايم ستاسو کورته ستا د غوښتنی لپاره درشی کنه؟
په شرم می خپل شونډه وچپچل او په کراره غږ می وویل: اوس نه.
حسیب - نو کله؟ زما خو نور طاقت نکیری تر کله صبر وکړم؟
-یو هفته خو صبر وکړه بیخی بده ده زما د فارغ کیدو مخکي دی زموږ کور کي
خواستګارن ناست ویی خلک به خه وایی؟

حسیب په تروش تندی وویل: خلک هر خه وایی معنا دا نده چی ته یې ټول خبری
ومني یو مثل دی وایی: سپی غپیږی خلک تیریزی.

به خدا می وویل: اووو مثلونه دی هم زده دی ماشالله.
 حسیب په خدا وویل: څه فکر کوی معلومداره ده زه داسی تکړه هلک یم.
 -بی له شکه لیاقت کیدی شک نشته.
 حسیب- مینه کی می هم شک نشته اغلی..
 په کراره می وخنډل او ومی ویل: بڼه نو زه به نوره ولاړشم.
 حسیب- پلار دی راغلی؟
 په خفه لهجه می وویل: نه بابا ویل خپله راشه زما لاس بند دی نشم درتلی درپسی.
 حسیب- امم نو ځکه داسی خفه ویی؟

په غمژن انداز می سر ورته وخوځه ویی چی حسیب په شیطنت وویل: نو دا زه د
 کوم ورځ لپاره په کار راحم امم؟ راخته نن دی زه تر کوره رسه وم.
 په ویری می وویل: نه.
 حسیب- ولی نه؟

-هسی یو سوک به مو وگوری غټ مشکل جوړیری.
 حسیب- هی هی لیونی زه خو دی لاس نیولی نه رسه وم، البته زما خو ډیر زړه
 غواری لاس نیولی دی تر کوره ویسم خو افسوس یو څو وخته باید ځان کنترول کړم.

حسیب د کور تر کوڅی داسی شان ورسه ولم چی زما څخه په دومتره فاصله کی
 راروان وو، خو زه په همدی راتګ هم خوشحاله وم. د کور مخکی کوڅه کی بیحده
 بیرو بار وو دوه دری موټره هم ولاړ وه لکه چی بیا د انجنیر آغا خسرګنی راغلی؟
 هغوی داسی لوکس او قیمتی موټرونو کی تګ راتګ کوی. کورته د ننوتلو مخکی د
 کوڅی سر ته می وکتل چی حسیب لا ولاړ وو ترڅو زه کورته ننوځم. شاوخوا می
 وکتل او په تلوار می حسیب ته لاس وخوځه ویی چی هغه هم په خدا راوکتل او

سترګه یی ووهل چی زه په خدا کورته ننوتلم. کورته په ننوتلو یو دم حیرت زده شوم!
 د میلمه خانی مخکی بیحده زیات د سړیانو بوتونه وه! لکه چی میلمانه مو درلود! او
 د برندی خواته هم د بنځو او ماشومانو چپلی او بوتونه بنکاره کیدل! لکه چی دا
 کوڅه کی ولاړ موټران هم زموږ د میلمه نو وه نه د انجنیر آغا د خسر گنی؟ په همغه
 حیرت او تعجب کورته ننوتلم، همدا چی د د هلیز دروازه می خلاصه کړه د لس
 پنځلس بنځو سره مخامخ شوم چی دهلیز کی ناستی ویی؟ زما په راتګ تولو زما

خواته راوکتل چې ادی په تلوار رامخکی شوه او ویی ویل:

ادی- دا هم زما لورکی هوسی جانه.

په حیرت می ادی ته وکتل چې ادی زما د لاس څخه زما د فراغت سند پداسی شان واخیست چې یو نظر یې لا ورته ونکړو چې دا نو څه شی دی؟ او بیا یې زه لږ د هغه بنځو خواته تیله وهلم او ویی ویل:

ادی- ورځه د میلمه نو سره ستړی مشی وکړه.

د ادی په خبره په ګنګس انداز د هغه بنځو خواته د ستړی مشی لپاره یو څو ګامه نږدی شوم چې ټول زما مخ ته پاسیدل! د هغوی پدی کار یو دم هک حیرانه شوم چې اوس اول د چا سره ستړی مشی وکړم؟ چې بڼه وو د هغه بنځو په مینځ کې یو د عمر څخه زیات بنځی زه خپل خواته کش کړم او زما د مخ بڼکله ولو په حال یې ادی ته وویل:

-موژ تاته میلمانه معلومیزو ګل بی بی؟ (د ادی نوم ګل بی بی وو)

بنځی دا خبره ادی ته وکړل چې ادی هم یو څو الفاظ چې "وی خدای دی نکوی" تاسو خپل کور دی "او داسی نور خبری وکړل خو هغه بنځی دوه سترګی ماته نیولی وه او د پښو د نوک څخه نیولی د سر تر وینسته پوری په زبر او زیر یې راکتل او د ادی خبرو ته یې هیس جواب ورنکړو، زما د بڼه اسکن کولو وروسته یې اجازه راکړل چې د نور بنځو او انجونو سره هم ستړی مشی وکړم. په پنځه دقو کې می د لس عجیبه بنځو سره ستړی مشی وکړل! هغه هم پداسی حال کی چې یوه می لا نه پیژندل؟!

- د ستړی مشی وروسته هغه د عمر څخه زیاتي بنځی خپل څنک ته کینولم! او ما تازه لږ وقت وکړو ترڅو په کوم ماحول کې چې بنده پاتی یم د هغه په اړه لږ تحلیل او تفقیق وکړم! ټول راغلي بنځو له یو سره بڅمل اوږده، اوږده کمیسونه اغوستی وه! او د ټول سترګی دری منه په رانجو توری او لاسونه یې بیجده په نکریزو سره کړی وه داسی لکه چې کوم واده ته روان ویی؟ بغیر د همدی یو دانې څخه چې د عمر څخه

یو څخه لوی معلومیده نور ټول ځوانی وه ! او د حق څخه تیره نشم ټول د یو سره
 بنایست درلود! عجیبه وه چی یو هم پکی بدرنگه نه وه! حتا دا بوډی لا به څهره کی
 د بنایست نښانی درلود، زه لا د هغوی د کتلو په حال کی وم چی همغه د عمر پخي
 بنځی چی زه یې خپل و څنگ ته کینه ولی وم او په دواړه لاسونو یې دوه غټ، غټ
 د طلاو بنگری او دوه غټی د طلاو ګوتمی وه په یو بل شانتي لهجه چی زه وروسته
 پوهه شوم کندهاری لهجه ده ویی ویل: ماشالله نظره دی نکم شه خوی؟

د هغه بنځی په خبره می په کراره غږ وویل: شکر د خدای فضل دی تاسو ښه یاست
 پخیر راغلی؟

نه پوهیدم چی سوک دی؟ او د کوم ځای راغلی؟ خو ادب حکم کو ورسره سم رفتار
 وکړم. زما په خبرو د هغې څهره د خوشحالی څخه و پرقیده او په خلاصه خوله د
 خندا څخه یی وویل: اشه شکر چی شه یی. وه موژم پخیر خیرت راغلو.

د هغه بوډی په خبره می یواځی یو شکر چی پخیر راغلی وویل او ادی خواته می
 وکتل، بد احساس می درلود د دومره خلکو د نظر لاندی اوسیدل، نه پوهیږم ولی زره
 می بی کراری شروع کړل او د دی بنځو په خوش اخلاقی او رفتار نور هم زما زره
 بی قراره کیدو، اخیره خپل حجاب باسل می بهانه کړل او په تلوار خپل کوټی ته
 ننوتلم. همدا چی راغلم یو راحتہ نفس واخلم چی په کوټه کی می یو شپږ کلنه ماشومه
 جنی ولیده چی زما کوټه کی موختی وه او کرار، کرار یې زما څیزونه اړول راپول.
 هغې زما راتگ ته بیخی فکر نشو! په همدی خاطر په کراره می ورته وویل: بی
 اجازه د کوم کس شیانو ته سوک لاس نه وهي ځکه ښه کار ندی.

زما په غږ هغه ماشومی جنی اوږی وپړیدی او په ویری مخ زما خواته راوگرځه
 ویی. څو ثاني د هغه بوډی بنځی پشان په زبر او زیر راوکتل او بیا په خوشحالی زما
 خواته راغله او ویی ویل: ته زما د کاکا شزه یی؟

د هغې پدی خبره می رنگ یو دم وپړیدی او هک پک حیرانه شومه او په سل
 زحمت می وویل: ستا کاکا سوک دی؟
 ماشومه- زما کاکا.. جهان کاکا.

څو ځله می دا نوم د ژبی لاندی زمزمه کړو "جهان جهان" ټول حافظه کي می دا نوم نه وو اوریدلی؟ په تروش تندی می وویل: نه ته ضرور غلطه شوی یی. ماشومه- یا زه نه یم غلطه سوی ماته جهان کاکا وویل کابل ته څو او تاته د کاکا شزه راوړو..

د هغه ماشومي پدی خبره نور هم غوسه می راغله اوس پوه شوم چی دا میلمانه سوک دی او ولی دومره زما سره خوش اخلاقه وه؟ پدی فکر چی د حسیب څخه بغیر زما د غوښتلو لپاره بل سوک دی کورته ته راغلي د وحشت او ویری څخه می ټول وجود ولرزیده هغه ماشومه انجلی می د لاس څخه ونيول او د کوتی څخه می په زوره وباسل او خپل غږ می یو څه پورته کړو تر څو دهلیز کی ناستی بنځی هم واوری او می ویل: ته ضرور غلطه شوی یی گرانی زه ستا د کاکا بنځه نه یم او نه هم کیږم..

دا خبره می وکړل او د کوتی دروازه می کلکه بنده کړه، پوهیدم کار می یو دم غلط او د ادب څخه لری وو، خو هیس می ځان نشو کنټرول کولی حسیب او د هغه خندا د هغه خبری می مخ ته پورته بنکته کیدل او فکر می کوی د دی راغلو خلکو سره سم رفتار کول د حسیب او د هغه د مینی سره د خیانت کولو په معنا ده. پدی فکر می یو څو اوبنګي د سترگو څخه توی شول چی د کوتی دروازه خلاصه شوه او ادی پداسی حال کی چی دروازه ځان پسې بنده ول په غوسه ناکه لهجه وویل:

ادی- وی.. دانو څنگه خبره وه چی تا وکړل؟ په شرمو دی بی بی حاجی ته وشرمه ولم.

د ادی د خبرو په جواب کي می هیس ونه ویل او خپل د حجاب په باسلو شوم ترڅو د ادی فکر زما اوبنګو ته نشي.

ادی- تاته وایم بی شرمي دا نو څنگه خبره وه ها؟

صبر می خلاص شو او مخ می د ادی خواته راوگرځه ویی او په ژړا می ورته وویل: دا زما ژوند دی ادی دا کوم نندارتون ندی چی هر یو راځی ما گوری او

خوبنه ویی می او زما د اخیستو قیمت ټاکي، زه کوم شی او جنس نه یم چی زر نږه دی هره ورځ زما د خوبنه ولو لپاره کورته راشی. او خپل نظرات زما په اړه ووايي.

ادی- وی توبه سوک راغلی؟ چا درباندی قیمت ټاکلی؟ چا درته څه ویلی؟ دا د خدای او د رسول لاره ده پیغله جنې چی کور کي ویی مرکي او غوښتونکي کور ته ځی راحی دی کی نه شرم دی او نه هم بد کار دی.

زه یی نغوایم زما نه خوبنیوی سوک دی زما د غوښتلو لپاره راشی، زه داسی ژوند نغوایم ادی، (په ژړا می وویل) نن زما د فراغت ورځ وه هیڅوک زما فراغت ته نه واست راغلی نه تاسو نه بابا نه آسما هیڅوک، تک تنها یواځی د هغه ټولو خلکو مینځ کی ولاړه وم.

- او اوس د دی لځایه چی یو تشویق، یو خبره، یو تش مبارکي راکړی. زما د رارسیدو مخکي مو شل کسان په کور کی کینه ولی چی زما د راتلو مخکی ما ورباندی خرڅه کړی،

زه دومره ستاسو په غاړه کی ولیدلی یم؟ زه دومره بد جنی یم؟ چی تاسو ما خپل د نظرو څخه ورکه کوی؟ او هر سوک چی د دی کور دروازه ټکوی تاسو ورته زما ده ورکولو قول ورکوی؟

ادی خپل شونډه کلکه وچیچل او د حیرت څخه یی خپل یو لاس د بل لاس پر شا کلک ووهی او په همغه حیرانه لهجه یی وویل: دا ته څه وایی؟ دا نن پر تا څه شوی؟ ولی داسی گډه وډه لگیا یی؟ چا ته خرڅه کړی یی؟ چا ستا د ورکولو قول ورکړی؟ دا څه اپلاتي لگیا یی؟ اول ځل خو ندی چی تاته مرکه راحی دا هم د هغه نورو پشان دا کارونه څه معنا لری؟ دا ژړا څه معنا لری؟

حجاب باسل می پریخودل او هملته کینستم او ژړا ته می شروع ورکړه، نه پوهیږم ولی می هیس کنترول خپل په کارونو، خبرو او رفتار باندی نه وو، زړه می بی کراره درزیدي او اوبنکی می بی واره بهیدی همدغه لحظه او ثانیه کي می یواځی حسیب او د هغه د محبت څخه ډک خبری غوښتل، نور می هیس نه غوښتل هیس. زما په داسی ساندو او ژړاو باندی ادی په ورختای زما خواته راغله او زما اندی ته

کینستل او زه یې خپل په غیر کې ونیولم تر څو کراره می کړی، خو زما زړه هیس آرمتیا نه درلود او لکه یو چا چې خپل یو عزیز او ګران کس له لاسه ورکړی ویی داسی می په سوز باندی ژړل.

ادی- مه ژاړه نور قربان دی شمه، زما بنایسته لورکي ته رښتیا وایی حق ستا سره دی مور باید ستا فراغت ته راغلي وایی ته مو باید تشویق کړی وایی، خو مور بی سواده خلک یو پدی خبرو مو سر نه خلاصیری په دی کارو نه پوهیرو تا به راته ویلی وایی چی ادی رآه نن زما فراغت دی، تا به زه پوهه کړی وایی تا به راته ویلی وایی..

ادی خبری کول او ما ورته ژړل نه می ورته مخامخ ویلو شو چی زما مشکل زما په فراغت کې ستاسو د راتلو نه دی، زما مشکل میلمه خانه کی ناست هغه کسان وه چی زما د غوښتلو لپاره راغلی وه، زما مشکل د زړه مشکل وو زما مشکل مینه وه! هو زما ټول ستونزه او ژړا اوس یواځی د حسیب سره د مینی له وجه وه زه ویریدلی وم زما ژړا د ویری او وحشت وه. زه ویریدلی وم چی د حسیب څخه جلا نشم زه د جدای او د هغه دومره آرمانو د خاوری کیدو څخه ویریدلی وم او ژړل می.

ادی یو څه خبری او نصیحت راته وکو او زه هم په ظاهر کراره شوم، او ژړا می بنده کړه ادی غوښتل چی زه سم جوړه کالی واچوم او آرایش کړی د هغه راغلو کسانو مخکي لکه نانځکی پورته بنکته شم، که جواب می "نه" هم اوسیری ادی غوښتل زه د میلمه ادب او احترام پر ځای کړم خو زما خراب حالت او زه ما کلک انکار او "نه" باندی ایی نور تینګار ونکړو او خپله لاره ترڅو مهمان نوازی رسم پر ځای کړی.

د ادی د تلو وروسته زړه می غوښتل حسیب ته زنگ ووهم او ټوله خبره ورته وکړم. ترڅو سبا هغه خپل مور زموږ کورته راواستوی، خو عقل می د زنگ وهلو څخه منع کولم او ویل به یی چی تر سبا صبر وکړم تر څو اول دا کسانو ته د "نه" جواب ورکړم او پخیر پره یی د دی کور څخه رخصت کړم بیا د هغه څخه وروسته حسیب ته خبر ورکړم ترڅو خپل کورنی راواستوی. بدی فکرونو می ځانته دلداری ورکړل او خپل پر ځای پریوتم.

خو همدا چي سر مي پر بالښت ولگیده لکه چي د ژړا پيچکاری زما بدن کي تزریق کړی ویی، داسی مي اوبنکي رواني شوی، د حسیب یو، یو خبره او یو، یو کار مي په ذهن کي ګرځیدی د هغه خندا، د هغه الفاظ د هغه ټوکي د هغه د نن کار چي زه یي تر کوره سنگه را ورسه ولم د تلو څخه مخکي هغه په شیطنت سترګه وهل او دا ټول خبری زما د سترګو وړاندی پورته بنکته کیدل او زما ژړا به یي لا پسی زیاته ول.

نه پوهیږم څو ساعته به همداسی تیر شوی وه چی د ډیر غمه او د استرس له لاسه خوب راباندی غالبه شوی وو او ویده شوی وم، کله چي مي سترګي خلاصی کړی کوټه تکه تور شپه وه او خاموشه خاموشي وه، ساعت راته نه معلومیدی خو ګمان می کوی شپه ډیره تیره شوی او شاید دوه دری بجو شاخوا به وه، د کړکی څخه د

باندی حویلی خوا څخه لږ رڼا کوټی ته راتلل او یو څه د کوټی فضا یي د پوره خاموشي څخه ایستلي وه. څو ثاني بی حرکته مي هغه توری شپي ته سترګی ونيول او د نن ورځي کارونه مي د ذهن څخه تیر کړل چي بیا مي په زړه بوج شو او د څو دقو لپاره خپل په ځای کی په آرامه مي لځان سره وژړل، بنه چي زړه می سپک شو تازه مي حسیب ته فکر شو، هغه به ضرور راته مسج کړی ویی زنگ به یی وهلی ویی! او په تشویش شوی به یی!

پدی فکرو په تلوار لځایه پاسیدم او د کوټی برق می روښانه کړ، خپل بکسه مي د الماری په سر ولیده موبایل هم هلته وو د بکسي څخه مي موبایل راوخیست دری څلور زنگه د حسیب لخوا راغلي وه، زر مي انترنت خلاص کړو چي د سلو څخه زیات مسجونه په یو سرعت باندی ټنگ، ټنگ په وټسپا کی راته راغله.

• ټول مسجونه بغیر د دوه دانو څخه چي یو یی نیلوفر او بل آسما کړی وو، نور ټول د حسیب مسجونه وه، لا یو مسج می ورڅخه ویلی نه وو چی نوی مسج یی راغي.

حسیب- افرین.

د هغه په افرین پوهه شوم چی خفه دی نو ځکه مي زر ورپسی مسج وکو.

-بخښنه غواړم.

زما په مسج حسیب همغه دقه مسج راوستوی: ولی بخښنه؟ که زره دی زما سره یاری او خبری نه غوښتل بیا ولی دی خپل د" نه "جواب واخیستو؟ ولی دی دا څو میاشتی زه داسی خپل پر ځان عادت کړم کله چی زره دی راسره نه وو؟ ها؟!

د حسیب پدی خبرو می ژړا راغله او د اوبنکو څخه په ډکو سترگو می ورته ولیکل: زما خبرو ته غور شه دا خبری مه کوه، داسی هیس کومه خبره نشته ته خبر یی نن پرما څه حال تیر شوی؟

حسیب- که ته ما په انسانانو کی وشماری او راته وواپی نو زه به خبر شم، کنه زه خو علم غیب نلرم.

د حسیب خبری شاید د گیلې او قهر څخه وه خو ما هغه هیڅکله داسی نه وو لیدلی، د هغه خبرو می حال نور هم خراب کړو او ورته ومی لیکل.
-زما وضعیت ښه ندی.

حسیب یو دوه د پوسخند استیکرونه راوستول او ویی لیکل: ستا وضعیت همیشه خراب دی هر کله چی یو خبره یا یو کار کی ملامته شی، او بل بهانه دی لاس کی ونه اوسیری نو وضعیت دی خراب وو..

د هغه پدی خبرو می اوبنکی په بهیدو شول، باور می نکوی چی حسیب دی داسی خبری ماته وکړی او ما دی داسی قضاوت کړی بغیر لدی چی زما خبری وآوری. ژړا فرصت نه راکوی چی مسج ورته وکړم چی بیا د هغه مسج راغلو.

حسیب- سمدې مشکل نشته زه خو ستا لپاره یو ټوکه او سرګرمی یم هر کله چی زره دی تنګ شو مسج کوه او هر کله چی زره دی نه وو، خبری مه کوه. امم نو اوس به لار شم تر څو هر کله ستا وضعیت ښه شو بیا مسج وکړم خدای پامان.

د حسیب پدی خبرو می ژړا نور هم زیاته شوه او ورته ومی لیکل: حسیب.
څو ثاني وروسته یی جواب راکړو: ها څه دی؟

د حسیب په "ها" ویلو هم ژړا می راغله او هم زور یی راکړو چی ما ټوله ورځ دده لپاره ژړلی او دی داسی خبری ماته کوی! بغیر لدی چی زما خبرو ته یوځل غوړ ونیسی هیس جواب می ورنکړو او د وتساپ څخه ووتلم انټرنټ می بند کړو او ژړا ته می شروع ورکړل. پنځه دقی لا تیری شوی نه وه چی د حسیب زنگونه شروع شول ما جواب نه ورکوی او هغه زنگونه نه بنده ول او هی زنگ یی وهو تر دی چی مجبوره شوم او جواب می ورکړو او همدا چی اوکی می کړو

حسیب په خفه لهجه وویل: دا هم ستا کار.. داسی رفتار زما سره کوی کله ناکله فکر کوم مزاحم یم درته.

د ژړا څخه په نیولی غږ می وویل: ته که زه؟ تا یو ځل لا زما خبرو ته غوړ ونه نیو او

زر تهمت دی راباندی ولگول.

حسیب- غږ دی ولی داسی دی؟ ژړلی دی؟

په غوسی می وویل: په تا یی څه؟

حسیب- سمه ده رښتیا وایی زه نو سوک یم چی ته راته جواب راکړی؟!

د هغه پدی خبره می په غوسه وویل: ځان څخه ماشوم مه جوړه وه دا ناز او غوسه د جنکیانو سره خوند کوی نه د هلکانو سره.

حسیب- اهمم رښتیا وایی یواځی تاسو انجونې زړه او احساسات لری مور هلکانو زړه خو د تیرو څخه جوړ دی کنه؟ !

نه پوهیدم څه جواب ورکړم؟ د حسیب دغه کار بیحده خراب وو کله به یو ځل په ضد شو نو بیا ورته مهمه نده چی ته خفه یی قهر یی مریضه یی، هیس ورته مهم نه ویی او خپل ضد نه خوشی کوی، پوهیدم که دا شانتي خبری ورسره وکړم سل کاله نور هم خپل ضد نه پریردی په همدی خاطر خپل لهجه می کراره کړل او ورته ومی ویل:

-ستا احساسات ماته ارزښت لری حسیب، خو انسان اول یو ځل پوښتنه کوی چی پرتا څه شوی؟ ولی نه معلومید؟ ولی دی جواب نه راکو؟ نه دا چی راغلی نه یم

جنگ راسره شروع کړی..

زما پدی خبرو حسیب لږ خاموشه شو او د څو ثانيو وروسته یې وویل: څه شوی؟
ولی دی ژړلی؟

کله چې د حسیب مهربانه لهجه می واوریدل نو د نن ټول خبری او کارونه می یاد ته راغلل او په گیلو می ورته شروع ورکړل، کوڅه کې د ولاړو موټرانو څخه نیولی د هغه راغلو میلمنو او هغه عجیب غریبه مرکي او بیا زما د ژړا او د ادی سره د خبرو ټوله قیصه می ورته وکړل، زما د خبرو په وقت حسیب یو دم چوپ وو کله چې خبری می خلاصی شوی بیا هم د څو دقو لپاره د هغه هیس غږ راغلو نو ځکه می ورپسی ناری کړل.

-حسیب ولاړی؟

زما په ناری کول د هغه طرف څخه د نفس اخیستو غږ راغلو او دهغه څخه وروسته د حسیب نیولی غږ چی ویی ویل: همدلته یم آورم.
-نو ولی خبری نکوی؟
حسیب- څه ووايم؟

د دی لفظ هیس تمه می نه درلود، فکر می کوو چی حسیب به په غوسه شي او هغه راغلي مرکو خلکو ته بد رد ووايي، په اصل کی منتظره وم چی حسیب ووايي " بد یی کړی سوک چی ستا غوښتلو ته زما څخه بغیر درغلی زه سبا مور می دراستوم " شاید لویه خبره وه خو ما د حسیب څخه د همدی خبرو تمه او انتظار وو نه دا چی ووايي " څه ووايم؟ " چوپه وم الفاظ می نه درلود د بیان لپاره او حسیب هم هیس نه ویل د څو دقو خاموشی وروسته حسیب په نیولی غږ وویل:

• حسیب- ما نن خپل مور ته ستا خبره وکړل.

په حیرت می وویل: څه دی ورته وویل؟ څنگه زما خبره دی ورته وکړل؟
حسیب یو غټ نفس واخیستو او ویی ویل: همغه ورځ چې تا ماته" هو " وویل ما همغه ورځ خپل مور ته وویل: "چی موری زه خپل په خوښه بڼه کوم" او مور می هم په خندا زما خبره ومنل او ما هم فکر وکو چی د ربښتیا یی منلی نن می ورته ستا په اړه وویل چی داسی جنی باندي مین یم او تاسو دا څو ورځو کی ورشي د هغی

غوبنتلو لپاره د هغې کورته. (د خبرې پدی ځای کې حسیب خاموشه شو چې ما پداسې حال کې چې لاس او پښې مې د ډیر استرس له لاسه ریریدل او خپل په غږ مې لا کنټرول نه وو په لږزنده غږ وویل:

-بښه ستا مور څه وویل؟

حسیب جواب رانکو چې بیا مې ورباندې غږ کړو، زما د نارې وهلو وروسته حسیب په غمناکه لهجه وویل: بدې خبرې وکړل تاته یې بد رد وویل مور مې ویل کوم جنې چې یو هلک په نیمه شپه خپل کورته غواړی هغه سمه جنې نده. ویل یې ضرور داسې ډیر هلکان یې په نیمه شپه دعوت کړي..

په نیولې غږ مې د هغه خبره پری کړل او ومې ویل: ته څه فکر کوی؟

حسیب- د څه په اړه؟

-زما په اړه؟ ستا نظر څه دی؟

حسیب- زه هیس فکر نکوم.

په ژرغونې غږ مې وویل: هیس فکر نکوی؟

حسیب- زما مطلب نه د چا خبره تایید کوم او نه هم رد کوم.

په ژړا مې ورته وویل: مطلب خپل د مور خبره مني؟

حسیب- زه وایم نه د چا خبره منم او نه هم رد کوم.

-دا خبره دی زه بل شانتي مطلب اخلم!؟

حسیب- هغه نو ستا کار دی چې څنگه مطلب اخلي خو زما خبره همغه وه چې ومې ویل.

د اخیری ځل لپاره مې ورته نارې کړل ن پوهیږم ولی؟ شاید امید مې درلود خپل

خبری واخلي؟

-حسیب!

حسیب- ها؟ گور هوسی دا خبري..

د هغه په "ها" ویلو مې موبایل د لاس څخه و غورځیدی او نور مې وا نه وریدل چې حسیب څه ویل غوبنتل؟ په مغزو کې مې دا څو لفظه ګرځیدل راګرځیدل "مور مې ویل کوم جنې چې یو هلک په نیمه شپه خپل کورته غواړی هغه سمه جنې نده. ویل یې ضرور داسې ډیر هلکان یې په نیمه شپه دعوت کړي..". زه وایم نه د چا خبره منم

او نه هم رد کوم"...

د سترګو څخه مي اوبنګی په بهیدو وه اول کراره می ژړل خو ناساپه ژړا مي په ساندو بدله شوه، د حسیب غږ می اوریدی چي د موبایل له شا څخه يي ماته ناری وهل خو زړه می دومره درد کړی وو چي حاضره نه وم د هغه غږ ته" ها "ووایم جان خو لری .موبایل می بند کړو او بیخی مي خاموشه کړو،

باور می نکیدی چی زما په اړه دی په یو کور کي هغه هم د هر چا کور نه د حسیب په کور کي او دهغه مور دی زما په اړه داسی خبری کړی ویی؟! گنګسه ناسته وم په ځای کی او اوبنګی وه چی د وچ کیدو او خاموشه کیدو نوم يي نه اخیستو، د ټول څخه زور د حسیب خبری راکړو چی ویی ویل " نه د چا خبره منم نه هم رد کوم " ماته د حسیب الفاظ د هغه د مور نه بلکي د هغه د زړه الفاظ معلوم شول! تراوسه مو فکر شوي کله ناکله زمور ملګری او دوستان خپل د زړه خبری په یو بل چا په نوم پسی تړی او خپل فکر او ذهنیت مور ته د بل چا په نوم او آدرس بیانې ویی! ما نن د حسیب په خبر همدغه احساس درلود.

احساس مي کوي يو عمر په اشتباه لاری روانه وم! بد احساس مي درلود او زړه مي هغه کس غوښتی کوم کس چی د همدی بد احساس سبب او دلیل وو، زړه می بیا هم حسیب غوښتی. باور مي نکیدو چي د څو ساعتو په موده کیدی زما ټول ژوند امیدونه، آرمانونه، او هیلې راته برباد شوی او خاوری شوی ویی؟! خپل په ځای کی گنګسه ناسته وم هوا کرار، کرار په روښانه کیدو وه د سهار آذنونه مي هم یو دوه دری داني تر غور شول. سترګي مي د حویلي په دروازه ولګیدی او د هغه شپي خبری او کارونه مي یاد ته راغله، هر څومره وقت چي تیریدو هغومره خپل په اشتباه او

غلطي مي باور کیدو، حسیب ملامت نه وو چی داسی خبری راته وکړی! ټوله ملامته زه وم ما نه باید ورته دروازه خلاصه کړی وای هغه شپه، ما نه باید ټوله شپه په ولاړو پښو د دروازی مخکي د هغه سره مجلس کړی وایی، ما نه باید د خدای پامانی په وقت هغه ته اجازه ورکړی وایی چی ما بنکل کړی؟! پدی فکر مي خپل شونډه کلکه وچپچل او بیا مي اوبنګو پر مخ خپل لاره ونیول، ما نه باید د هغه هر خبره

منلې وايي ما نه بايد هغه ته حق ورکړی وايي چې خپل د حد څخه واورې خو زړه مي وويل هغه حسيب وو؟ هغه خو ناشنا کس نه وو! هغه خو زما د يو، يو مشکلاتو او خبرو څخه خبردار وو؟ هغه خو زما هم راز او هم سفر وو؟ خپله هم نه پوهيدم چې څه چل راباندې شوی، ما د نيکمرغي او خپل د زړه د خوشحاله کيدو لپاره حسيب ته پناه وړی وه او نن هغه راته ټول اميدونه خاوری کړل .

پاسيدم اودس می وکړو او په لمانځه و دريدم ټول لمونځ مي په ژړا وکو او اخيره د سجدی په حالت مي خدای ته خپل د زړه گيلې وکړل تر څو هغه ماته لاره وښايی او هغه مي هدايت کړی چې بهترينه لاره خودونکي او هدايت کونکي ذات دی.

- سهار نه نور پوهنتون وو چې د هغه په بهانه حسيب ووينم او نه هم د هغه د ماښام په خبرو زړه مي کيدو چې موبایل راوخلم او وگورم چې څه یی راته ویلی؟ په خفه انداز پداسی حال کي چې د ډير اوبنکو له لاسه مي سترگي دری منه پرسيدلي وه د سبا ناری لپاره د ادی په ډير ټينگار دسترخوان ته ناسته وم، او په زوره مي يو څو گولي ډوډی وخورل همدا چې غوښتل مي لځايه پاسيرم بابا پداسی حال کي چې روښانه تلویزیون ته يي سترگي نيولی وه ماته وويل:

بابا- کينه ستا سره لږ خبری لرم.

د بابا پدی خبره مي ټول وجود لږزه واخيستو او د ادی خواته مي وکتل چې ادی هم ځان ناگمانه واچو او د آسپزخاني خواته ولاړه تر څو ما او بابا يواځی پريردی، د ادی په تلو نور هم وويريدم او په همغه ویری او وحشت بيرته خپل په ځای کينستلم چې بابا د تلویزیون څخه نظر واخيست او مخامخ يي ماته راوکتل.

بابا- تا پرون خپل مور ته څه ویلی وه؟

د بابا پدی خبره مي د ویری څخه لاړی تیری کړل او په کراره غږ می وويل: هغ.. هغه هيس.

بابا- هيس؟ خو ما نور خبری واوريدل؟

هيس جواب می ورنکو چې بابا بيا وويل: ما تراوسه ستا کوم خبره رد کړی؟ ستا کوم غوښتنه مي پوره کړی نده؟ ستاسره په حق کي مي کومه زياتي کړی؟ آیا ستا په نظر زه يو جاهل او سر زوری پلار ښکارم؟

د بابا پدی خبرو می اوبنکی په سترگو کی پندی شوی او د "نه" په توګه می سر ورته و خوځه ویی چی بابا بیا وویل: نو بیا ولی دی په ځان غم نیولی؟ خفه یی چی مور ولی پرون ستا فراغت ته رانغلو؟ پدی خاطر داسی پریشانه او غوسه یی؟

بیا ما هیس ونه ویل او یواځی می اوبنکی توی کرل چی بابا په مینه ناکه لهجه وویل: ته زما د سترگو تور یی ته زما د کور رنا یی ما ستا د فراغت لپاره ډالی لا اخیستی وه ادی دی خبره نه وه خو زه خبر وم در روان وم پوهنتون ته دی چی ناساپه په لاره کی خان صیب زنگ وکړو او ویی ویل چی مور ستا د کور مخکی یو راشه. بابا یو لوی نفس واخیستو او بیا یی په کراره وویل: دا چی زما او خپل د مور

څخه خفه اوسیری او جنگ زمور سره وکړی زه دی خبرو او کارو کی کوم مشکل نلرم، خو ته ماشالله خپله دومره لویه شوی یی چی پوه شی د میلمه مخکی داسی خبری او داسی رفتار ستا تر شخصیته ندی. تا به خپل خفگان غوسه په کراره یو بل وقت چی سوک نه وه زما او خپل د مور څخه باسلی وایی نه دا چی د میلنو هغه هم داسی میلمانه چی ستا غوښتونکی او زما قریب ملګری وه تا داسی خپل غږ پورته کړو، او زه دی ورته شرمنده کړم ستا څخه می هیس داسی تمه نه وه.

د بابا پدی خبرو می ژړا نور هم زیاته شوه، خدایه ما څنگه داسی کار وکړو؟ که بابا خبر شی زه په پوهنتون کی د یو هلک سره جوړه وم او هغه هلک ته می په نیمه شپه کی د کور دروازه خلاصه کړی او ورسره می ګپ شپ لګولی حتا هغه خبری چی بیان کولی اوس ماته شرم معلومیری خو ما د حسیب سره کړی وه! اوس می عقل سر ته راغلو او هغه د مینی او عاشقی پیری می د سر څخه والتو او دی خبرو ته می فکر شو چی زه هوسی محمدی ما چی ځانته خوبونه او آرمانونه درلود څنگه د حسیب پشان هلک په خبرو دومره ژر ختا وتم؟! او خپل ټول عزت او آبرو می د هغه په لاس ورکړه؟

زما په ژړا د بابا زړه راباندی وسوځیدو او زما د کرار کیدو کوښښ یی شروع کړو د بابا په نرمه او مینه ناکه لهجه نور می هم ژړا زیات شوه، زما بیچاره پلار چی فکر یی کوو زه د فراغت لپاره خفه یم او زما د دلداری کوښښ کوی ندی خبر ما څه کارونه چی ندی کړی؟! خپل په کارونو دومره پښیمانه وم چی مخامخ د بابا سترگو ته د کتلو جرئت می نه درلود. خو د بابا خبری یو دم هک حیرانه کړم او به خلاصه

خوله می ورته وکتل.

بابا- بس دی نور په ژړا دی ځان څخه څه جوړه کړی یوځل خپل حال ته وګوره؟ (بیایی په شیطننت وویل: دومیږه لویه خبره هم نه وه چې تا دومره غم پر ځان نیولی ستا د چغو غږ چې تر میلمه خاني راغلو خان صیب ویل لکه چې جنی ژر واده غواړی غږ یې پورته شو...)

بابا دا خبره وکړل او په خندا شو چې ما د شرم او حیرت څخه سترګی لاندی ونيول چې د بابا د خندا په غږ ادی د آسپزخاني څخه دهلیز ته راغله او په تروش تندی وویل: هو نو کله چې د یو پیغلي غږ د هغی د مرکه غوښتونکو په مخ کي پورته کیږی همدا به یې انجام وی. ماته هم بی بی حاجی ویل لکه چې لور دی خوبنه نده؟

بابا- د بنځو خبری پریږده هغوی هر څه وایی.

ادی- همدغه خبری او کارونه ورته سبا ورځ پیغور پاتی کیږی، ماشومه خو نده چې پدی خبرو پوهه نشی.

د شرم او خجالت څخه می سر بنکته اچولی وو او په زړه او احساساتو می یو خدای خبر وو چې پر ما به څه تیریدل.

بابا- اوس یو خبره وه یو ماشومتوب وو لاری تیر شو ته نور خبره مه کښوه بنځی. ادی په ژرغونی غږ وویل: کاش دا مرکه هم د نور پشان وایی چې ویلی می وایی پروا نکوی، دا خو د دی د ژوند مثله ده سبا ورځ که ورته پیغور ورکړی که ورته بی شرمه بی حیای وواي که ورته..

• ما په خلاصه خوله د ادی خبرو ته غور نیولی وو، او دا خبره می ذهن تاویده راتاویده "کاش دا مرکه هم د نور پشان وایی چې ویلی می وایی پروا نکوی" یعنی څه؟ یعنی دا مرکه د نور پشان نه وه؟ بابا د ادی خبره پری کړل او په غوسه ناکه لهجه یې وویل:

بابا- زه مړ یم چې زما لور ته سوک داسی پیغور ورکوی؟ یو خبره وه تیره شوه هر جنی داسی کار کولی شی خیر نور جنکیانی خپل په مرکي ژاری دی چیغی کړل.

بابا دا خبره وکړل او په خندا شو او ما هک حیران یو ځل ادی ته کتل بیا بابا ته د دوی د خبرو څخه ما یو مطلب اخیستو او هغه دا چي دوی پدی راغلی مرکي خوښ دی! پدی خبره مي سترگي د اوبنکو ډکی شوی او یو نوم مي زړه کی تاو شو
حسیب!

ادی په نیولی غږ وویل: سړیه هوسی د هغوی د کور نده!
بابا- پوی نشوم څنگه د هغوی د کور نده؟
ادی- ته خپل لور ته وگوره د دی نازو او فرمایشو او ژوند ته وگوره بیا د خان صیب هغه لوی کور کارونه او کلي خلکو ته وگوره.

بابا په خندا وویل: ته فکر کوی ما دی خبرو ته فکر ندی کړی؟ ما اول ورته شرطونه کیخودل ما ویل زما د لور لپاره باید د فرهاد پشان غږ وکینی کنه لور نه ورکوم

بابا او ادی خبری کول خندل یی شرطونه او د کور واده په اړه خبری کول او ما! یواځی هغوی ته کتل هیس می د ویلو لپاره نه درلود، زما فکر او ذهن کي یواځی حسیب وو! زه منم چی د حسیب سره زما کار او خبری اشتباه او غلطی وه خو ما دهغه سره د زړه څخه مینه درلودل او اوس هم حاضره یم د هغه په بڅبنی غوښتو هغه وبڅبنم! هیڅکله به می د هغه د پرون شپي خبری له ذهنه ونه وځی خو بیا هم حسیب سره زما د زړه اړیکه وه نه یو د نفری یا د څو وقتو لپاره ما د حسیب سره خپل راتلونکي پلان کړی وو خو اوس د بابا او ادی خبرو زه په دوه لارو د عشق او عزت کی بنده پاتی کړی وم.

بغیر د کوم خبری کولو لځایه پاسیدم او خپل کوتی ته مي پناه یوړل، دروازه مي بنده کړه او هملته سر په زنگانه و ژړا ته کینستلم. تر ډیره می لځان سره وژړل او فکرونه می وکړل خو حسیب می هیس شانتي خپل د مغزو څخه نشو ویستلی اخره د موبایل خواته ولاړم او روبشانه می کړو چی د زنگونو او مسجونو سیلاب راغلو اخری مسج د حسیب د څو دقو مخکی وو چی لیکلی وه .

د جهان په مخ به نه وي، هسي تا غوندي دلبره.
پری رویه، عنبر بویه، سنبل مویه، سمن بره.

گلغذاره، زلفې ماره، شهسواره، خوش رفتار ه.
 باده نوشه، می فروشه، قصب پوشه، مو کمره.

دلنوازه، سرفرازه، عشوه سازه، لعبت بازه.
 خود پسنده، سر بلنده، شکر خنده، لب شکره.

طربناکه، ګرېوان چاکه، تل بي باکه، تش تپاکه.
 خود ارایه، خود نمایه، خود ستایه، خوش هنره.

غزل خوانه، خوش الحانه، دُر دندان، لب خندان
 عنبر خاله، پُر خیاله، تل خوشحاله، د زړه غوره.

زما عمره زما نفسه زما ژونده زما ایمانه اغلی محمدی. زما هوسی بخښنه غواړم د
 پرون شپې لپاره عصبی وم ستا خبرو د کنترول څخه بهر کړم ای لیونی تخو پوهیری
 چی زه ستا سره څومره مینه لرم، او کله چی جواب رانکړی لیونی کیرم بیا هر
 اپلاتی چی می په خوله راشی وایم، وبخښنه زما هیس مطلب نه وو خپل د خبرو
 څخه، ته زما جیگر یی زما نفس یی زما بنځه یی زه ستا په اړه هیڅکله بد فکر نکوم
 ګرانی.

ر به داسی لیونی شوم
 په یو خیال باندی مئین شوم
 زه ډوبیرم سمندر کی
 په یو لعل باندی مئین.

حسیب- په یو هوسی مئین یم په لیونی مین یم.. زما اغلی محمدی راغلی مسج راته
 وکړه ګرانی شه وخت خدای پامان.

د حسیب د مسجو په لیدو می ژړا نور هم زیات شوه او طاقت می ونشو او ورپسی
 مسج می وکړو، مسج کی می یواځی "حسیب" لیکلی وو بس نور هیس اضافه خبره

مي نه وه كړی د مسج د تلو څخه شايد يو دقه لاتيره شوی نه وه چي حسيب مستقيم
زنگ راپسی ووهي خپل اوبنكي می پاک كړل او جواب می ورکو.

حسيب- جان حسيب بڼه يی؟ د ما بنام نه تر اوسه خو دی زه مړ كړم ولی دی زما
مسجو او زنگو ته جواب نه راکو؟

هيس می ونه ويل يواځی د هغه پدی دومره مينه ناکه غږ ژړا راغلی وه، زه د دی
غږ او د دی غږ د صاحب څخه بغير څنگه ژوند وکړم؟ پدی فکر می ژړا زیاته شوه
چی حسيب په تشويش وويل: ولی ژاری څه شوی خیرت دی؟ هوسی تاته وایم جواب
راکړه.

د حسيب د ټولو خبرو او نارو يواځی يو جواب می ورکو: حسيب بابا په راغلي
مرکي راضي دی يو کار وکړه.

حسيب- قربان دی له ویری شم زما نفس! ته هيس د دی موضوع په اړه فکر مه کوه،
زه لاتراوسه ژوندی يم اول خو پلار دی راضي کوم که ونشو تخته وم دی خو نه
پریردم د بل چا شي پوه شوی!؟

-د تيختي خبره ماته مه کوه ځکه حاضره يم مړه شم خو دا بدنمي خپل کورني ته
پریردم. (بيا می په خواهش منده لهجه وويل: حسيب خیر دی دواړه کورني راضي
کړه هم زما ده هم خپل ده.

• حسيب- قربان دی شم ته بی فکره اوسه، ما خپل د کورنی د راضي کولو چاره
زده، ته يواځی يو کار ماته وکړه؟
-څه کار؟

حسيب- يواځير ماته دوه ورځی فرصت راکړه او دا مرکه دی شاته که، ترڅو زه خپل
کورنی راضي کړم چی ستا د غوښتلو لپاره ستاسو کورته درشي.

-دوه ورځی؟ نه پوهيرم کولی شم کنه؟

حسيب- خپل ټول کوښښ دی وکړه هوسی! دا زمور د مینی او راتلونکی خبره ده نو
که زما په خاطر فکر نکوی د دی ميني او عاشقی په خاطر دوه ورځی ماته فرصت
راکړه .

-سمده خو کوبښن کوه حسیب زه بیحده وپیریم.
حسیب- حسیب دی ستا څخه قربان شی ولی وپیری؟ زه درسره یم او کله چی زه
ستا سره یم د هیس شی څخه مه وپریزه پوه شوی د هیس شی څخه
-اهوم.

په کوټه کی یواځی ناسته وم او د حسیب د زنگ او مسج په تمه وم، نن د هغه د ویل
شوی مودی دویمه او اخری ورځ وه، پدی دوه ورځو کی په سلهاو بهانو می د بابا او
ادی خبری د غورځخه تیری کړی وه، او هیس جواب می هغوی ته نه وو ورکړی،
نن هم خاله په گیلی راغلی وه البته په گیلو، گیلو کی دری منه طعنی هم راکړل او
ټول طعنی هم د یو کس په اړه وه، هغه هم داسی کس چی ما دا څو وخته تازه د هغه
په نم آشنا شوی وم! "جهان" دا نوم می څو ځله د ځان سره زمزمه کړو

دا نوم می په دی دوه ورځو کی بیحده زیات پدی کور کی اوریډلی وو، بیحده زیات
جهان خان سدوزی د فیروز خان سدوزی زوی یا په بل لقب د خان صیب ګران او
عزیز نازولی زوی! "ارباب" په زړه کی می په مسخره لځان سره وخنډل دا همغه
اطرافی وو چی ما ته یی ویلی وه ماشومه یی په موټر خط باسی؟ همغه اطرافی چی
په اول ځل لیدو یی ما ورڅخه بد راغلی وه! خو نن همغه اطرافی زما غوښتنی ته
راغلی وو! بغیر لدی چی خپل عمر او زما عمر ته وګوری؟ بغیر لدی چی خپل
فرهنگ او زما فرهنگ او اخلاق او خاصیتو ته وګوری!؟

لځان څخه می پوښتنه وکړل عمر یی څومره وو؟ ادی راته لږ معلومات راکړی وه،
د ادی د نن سهار خبری می یاد ته راغلل او ومی خنډل، نن ادی مثال راغلی وه
دواړه د لور او مور پشان د دی موضوع په اړه خبری وکو، ماته یی د هغه اطرافی
تعریف کو، ویل یی "بنه سړی دی ایمانداره مومن سړی دی، د سړیانو عمر چی
هرڅومره زیات وي هغومره بنه ده." اوس کاش ۸۷ کاله د عمر تفاوت وایی! زه د
۲۲ او هغه د ۳۲؟! پوره یو لسی د عمر تفاوت! دا خو هم خیر د ادی خبره د سړیانو
عمر زیات ویی شه خبره دا به هم ومنم، بیا د ده یو بنځه مړه شوی او یو دانه لس

کلن زوی هم لری؟!!

مطلب کونډ! د لوی عمر خاوند! بیا هم ادی او بابا دواړه ورباندی دومر خوښ دی چی په کالو کی نه خایدل؟! د هغه اطرافی په یاد راوړلو می حال خراب کړو او تندی می تروش څو خدایه ته زما سره کمک وکړه ته یو لاره چاره راته جوړه کړه او ما ددی مصیبت څخت وژغوره ته غفور رحیم ذات یی، ته ما خپل په حال مه پریرده ته راته هدایت وکړه او هر څه چی زما په خیر دی هغه راته نازل کړه په همدی دعاگانو کی وم چی د حسیب زنگ راغلو ژر می جواب ورکړو.

-الو حسیب!

حسیب- اممم آورم.

د حسیب پداسی لهجی ټول بدن می د ویری څخه ولرزیدی او په کراره غږ چی خپله می لا په زحمت آوریدی ومی ویل: څه وشو؟ خیرت خو دی؟
حسیب څو ثانویو لپاره چوپ وو بیایی په کراره غږ وویل: زما سره څومر مینه لری؟
هوسی؟ ته زما لپاره څه کولی شی؟
په لړزنده غږ می وویل: زه ستا سره بیحده او بی اندازه مینه لرم، زه ستا لپاره حاضره یم مرگ ته غاړه کیدم خو..
حسیب- خو څه؟

-هر کار کولی شم درته خو خبره که زما د کورنی عزت او آبرو ته راغله زه د هر څه څخه تیره یم.

حسیب- هر څه څخه؟ مطلب زما د مینی څخه هم؟

هیس می ونه ویل چی حسیب بیا وویل: ها؟ زما د مینی څخه هم تیره یی؟
په ژرا می ورته وویل: حسیب تا ماته قول راکړی وو چی هر څه سمه ویی نو دا خبری بیا څه معنا؟ ستا کورنی څه وویل؟

حسیب- زما کورنی اوس پریرده دا راته ووايه چی ته زما د مینی لپاره خپل کورنی پرېخودلو ته تیاره یی کنه؟

نه پوهیدم څه ورته ووايم یواځی می ژړل چی حسیب د لیونیانو پشان بیا وویل: تاته وایم مه ژاړه یواځی راته ووايه زما د مینی لپاره خپل کورنی پرېخودلو ته تیاره یی

کنه؟

په ژړا می ورته وویل: حسیب تاته نه رسیدل ماته مرگ دی، خو تاته رسیدل په بد لاری باندی ماته د مرگ څخه لابتړه دی، زه خپل غرور او عزت شاید ستا لپاره قربان کړم خو خپل د پلار غرور، عزت او شمله نشم خرابه کولی.. زه یو پښتنه پیغله یم زما څخه د داسی بد نامی امید مه ساته..

خبره می لا خلاصه شوی نه وه چي حسیب یو په بد الفاظ او انداز باندی وویل: ته ماته د عزت او شرافت خبری کوی؟ هاا داسی لگیا یی لکه چي زه دی نه پیژنم!؟ تا که عزت درلود تا به په نیمه شپه ماته دروازه نه خلاصه ول تا به د کوڅی مخکی زما سره خول...

• غرونه می نور د آوریډو توان نه درلود مغزو کي می بنگهاری وو، د حسیب خبری بار بار په غورو کي می تکراریدل "ته ماته د عزت او شرافت خبری کوی؟ هاا داسی لگیا یی لکه چي زه دی نه پیژنم!؟ تا که عزت درلود تا به په نیمه شپه ماته دروازه نه خلاصه ول تا به د کوڅی مخکی زما سره خول..." گنگس وم بار بار می موبایل صفحی ته کتل فکر می کو شاید د حسیب لځایه بل چا زنگ وهلی ویی؟ فکر می کوو شاید د هغه په نوم بل یو داسی کارونه کوی ترڅو زما زړه د حسیب څخه تور کړی؟

خو همغه د حسیب نمبر او د هغه غږ وو؟ خو زړه می نه منل چی دا دی زما هغه مهربانه حسیب ویی؟ چی یو "اوف" یی لا د خولی څخه نه ایستو چي هسی نه زه خفه شم! آیا دا همغه حسیب وو؟ د موبایل له شا څخه په نارو باندی پر خود شوم موبایل می غور ته نږدی کړو چی د حسیب غږ می واوریدو.

حسیب- گوره هوسی ته زما څخه بغیر د بل هیچا نشي کیدلی، پوه شوی کنه؟ که زما نشوی قسم خورم نه پریزدم د بل کس هم شي.. دا خبره دی مغزو کی وساته.

حسیب دا خبره وکړل او موبایل یی بند کړو، او زما اوبنکي وه چي د دریدو او بندیدو نوم یی نه اخیستو، ما سنگه په یو داسی انسان باور وکړو؟ خدایه دا مینه د کوم گناه عذاب وو چی تا زما په زړه کي واچول؟ د ویری وحشت او د دی څو ورځو استرس او غم د دی سبب شو چي فشار می یو دم صفر ته بنکته شي، او د دی کرکه

جني پلټي او دوه مخي نړی څخه د بی خبری نړی ته لار شم.

په سر درد باندی می سترګي خلاصی کړی چی د بیحده رنا له سببه می ژر بیرته بند کړل، دویم ځل می چي کوبنښ وکړو نو سترګي می د رنا د لګیدو سره عادت شوی وه. کوم ځای کي چي وم هغه ځای می نه پیژندو؟ لکه چي شفخانه کی وم؟ د یو آشنا غږ په ژړا می هغه خواته وکتل چي ادی می خپل کت ته نږدی په چوکي باندی د ژړا په حال ولیده! ادی چي زما خلاصی سترګی ولیده په تلوار د چوکي څخه پاسیده او زما سر یي کلک خپل په غیر کي ونیو او ژړا ته یي شروع ورکړل.

د ادی په ژړا ما هم ژړا ته شروع ورکړل چی د کوتی دروازه خلاصه شوه، زما سر د ادی په غیر کی پټ وو او متوجه نشوم چي سوک کوتی ته راداخل شو! ادی د څو شیبو ژړا وروسته زما څخه لږ جلا شوه او زما مخ یي څو، څو ځله بی واره بڼکل کړو او په ژړا یی راته وویل: په تا څه شوی قربان دی شم؟ ولی یو دم ناساپه خپل کوته کی غورځیدلی ویی؟

ژړا فرصت نه راکو چي ادی ته جواب ورکړم، بغیر له ژړا الفاظ می د بیان لپاره نه درلود څه می ورته ویلي وایی؟ چي ادی کوم کس باندی چي زه مئینه وم هغه راته گواښ کړی چی بدننامه کوم دی؟ پدی فکرو می ژړا نور هم زیاته شوه چی یو آشنا خو په عین حال کي ناشنا غږ می تر غوږ شو چی ادی ته یي وویل: بی بی حاجي مه یي پغذابه ویی ډاکټر ویل خفګان ورته شه ندی.

په حیرت می د غږ د صاحب پسی وکتل چی سترګي می په دوه تور سترګو کي بندی شوی، او مغزو می یو نوم راته تکرار کړو "اطرافی؟" زما په نظر باندی هغه خپل نظر بڼکته کړو او مخامخ ماته یي د کتلو څخه ډډه وکړل. او بداسی حال کي چي د خبرو مخاطب یي ادی وه ویی ویل: زه ډاکټر ته ناری کوم.

دا خبره یي وکړل او د کوتی څخه ووتی په حیرت می ادی ته وکتل چي ادی خپل نظر راڅخه واخیستو او په کراره یي وویل: بابا دی سهار خان صیب ته د هو جواب ورکو او نن دوی په لاره وه چي ستا دسمال ویسی چی ته داسی بی هوبنه کوته کی مو پیدا کړی، بابا دی توان نه درلود چي تر شفخانی دی راوری نو خدای دی جهان زوی ته خیر ورکړی ده راوری.

په خلاصه خوله د ادی خبرو ته می غور نیولی او نه پوهیدم چی څه چل وشو!؟
 ډاکتر راغلو معاینه یې وکړه یو څو خبری وکړل هغه اطرافي په تروش تندی ورته
 سر وخوځه وپی ادی راباندی حجاب واغوندو او د شفخانی څخه ووتلو، په یو داسی
 لوکس موټر کی کینستلم چي شاید د پخوا حال می وایی د حیرت او شوق څخه می
 پرواز کړی وایی! خو اوس لکه بی روحه جسم د دوی پسی کشیدم هر خوا چی ورم
 ورپسی روانه وم.

څنگه د شفخانی څخه کور ته ورسیدم پوه نشوم، حتا د هغه راغلو بنځو سره په
 ستړی مشی د آسما په ژړا په هیس پوه نشوم گنگسه ولاړه وم، نه پوهیدم دا مخ بڼکله
 ول ولی کیږی؟ دا خوږه، زرق، او گلونه ولی می غاړه کی اچول کیږی؟ یواځی د یو
 جني غږ چی بیجده د اطرافي په چهره وه وآوریدو چی په خندا او شیطنت یی وویل:
 لالا ویل زما شزه مریضه ده خپل په خبرو یی مه پغذابه ویی!

د هغی پدی خبرو ټولو وخنډل خو ما گنگس انداز باندی ورته کتل، چی د هغه ورځ
 راغلي د عمر پخي بڼخي چی اوس پوه شوی وم د اطرافي مور ده ادی ته یی وویل:
 ولاړسه ارام وکه سبا بل سبا ډیر کارونه لرو باید تکره و اوسیژی، د جهان خان
 سدوزی شزه باید چست او چلاکه ویی.

• د هغه بڼخی دیو خبری په معنا لا پوهه نشوم! خو بڼه وو خبرو یی فایده وکړل آسما د
 لاس څخه ونيولم او کوتی ته یی ویورم او دروازه یی بنده کړه، زه لکه بی ساه جسد
 پشان د کوتی مینځ کی ولاړه وم چی آسما راوگرځیده او غیر کی ونيولم او زړا ته
 یی شروع ورکړه، ما نور نه ژړل نور راسره اوبنکي نه وه پاتي چی توی کرم لکه
 بوت ورته ولاړه وم چي آسما راڅخه جلا شوه او په نالی کینولم زما له غاړی څخه
 یی گل واخیستو او زما له مخ څخه یی زرق پاک کړل، پداسی حال کي چی ژړل یی
 ویی ویل:

آسما: خوشبخته او بختوره شی خوری، بڼه کورنی ده بڼه هلک دی داسی به دی
 وساتي لکه گل، نور فکرونه مه کوه زړه دی ورسره ولگوه خدای به دی بختوره
 کړی.

آسما داخبری وکړل او بیا یې ژړا ته شروع ورکړل، خو ما یواځی یو لفظ ورته ووايي.

-ماشوم ته دی ژړا تاوان لری مه ژاړه.

زما پدی خبره د آسما ژړا نور هم زیاته شوه خو ما ځان ورڅخه لری کړو کمپل می خپل پر ځان راکش کړو او خپل بالښت می په غیر کی ونيو، د آسما خبری می مغزو کی تاویده" خوشبخته او بختوره شی خوری، ښه کورنی ده ښه هلک دی داسی به دی وساتي لکه گل "ګنګسه افکارو می ځان سره فکرونه کول، فکر می کوی دا ټول یو بد خوب دی چی اوس به ورڅخه راویننه شم او حسیب ته به کیسه وکړم! چی سنگه بد خوب می لیدلی وو چی سنگه چلونه راباندی وشول، هغه به راته دلداری راکړی خپل به مینه ناکه خبرو به می آرامه کړی، پدی فکرونو می ژړا زیات شول او په زوره زوره می ژړا ته شروع ورکړل چی د آسما د ژړا غږ می هم واوریدو او بیا دهغي لاس چی په مهربانی زما په سر راکش کړو او په کراره یی وویل:

آسما- داسی مه ژاړه هوسی دومره بد خلک ندی، منم چی هغه شانتي چی تا ورته امید او توقع وه ندی خو باور وکه د اجمل او د دغه چشمکی انجنیر اغا څخه سل چنده ارزی، مه ژاړه قربان دی شم.

آسما ماته دلداری راکول تر څو خپل په خراب نصیب او بد مرغي صبر وکړم، خو زما زړه کرار نه درلود، زما ټول مشکل زما زړه وو چی ای لعنت دي پدی زړه وبي چی تراوسه خپل په قاتل او مجرم باندی مئینه وه، آسما تر ډیره زما سر ته ناسته وه او خپل تجربی او نصیحتونه یی راته ویل، خو د ټولو څخه یی یو خبری پر ما زیات اثر وکړو هغه هم د جلیل خبره! چی آسما وویل څو میاشتي مخکی چی جلیل داسی لیونتوب کوو او د ماشوم د پیدا کیدو سره یی مشکل درلود، او ماشوم یی نه غوښت؟! هغه د دی له سببه وو چی یو چا ورته ویلی وه چی د خاله لور او د خاله زوی که واده وکړی نو ماشومان یی زیاتر وختونه معیوب او خراب راځی؟! نو ځکه جلیل داسی لیونی شوی وو ځکه هغه نه غوښتل چی آسما دی کوم معیوب ماشوم راوړی او سبا ورځ د خاله او د هغه د لورگانو پیغور او خبری ورباندی ویی! او جلیل پدی خبره هم ویریدی چی هسی نه مور او پلار یی دی مجبور کړی تر څو پر آسما باندی بله ښځه وکړی!؟

د آسما د خبرو وروسته ما دی خبرو ته فکر وکړو چی حسیب ماته کوم داسی کار کړی چی یواخی زما لپاره ویی بغیر د هغه د کوم منفعت څخه؟! هغه شپه چی د امتحان ورقي راوړل نو تر هغه وخته زمور د کور د دروازی مخ کی ولاړ وو او زاری کول ترڅو په نه زړه یی زه بسکل کړم او خپل هوس یی یو څه کینو بیا ولاړی، اوس چی سم و دی موضوع ته فکر کوم حسیب تل کوبنس کوی چی ماته په فیزیکی توگه را نړدی شی! تل به یی د مسج استولو لځایه ویل راسه ویډیو کال ته؟

اوس چی فکر کوم د حسیب کارونه ما ته د مینی څخه نه؟! بلکی د هوس څخه معلومیده! د آسما د تلو وروسته ځان سره می په یواخی ځان فکر وکړو او بنه می خپل لځان سره غور او فکر وکړو که حسیب د رشتیا زما سره مینه درلود نو هر شانتي که کیدو خپل کورنی راضی کول د مرکي لپاره، نه دا چی خپل مور ته کینی او زما د نیمه شپو ملاقات قیصه دی وورته وکړی..! ترڅو مور یی پر ما بد نومونه او تهمتونه وتړی! اوس چی بنه فکر کوم حسیب زما سره مینه نلری هغه یواخی خپل د مات شوی غرور غچ او بدله زما څخه اخلی؟! د هغه د نن غرمی خبری د هغه د دی ټولو خبرو تایید وو، زه هوسی محمدی یم هغه جني چی یو پوهنتون یی د یو نظر آمانجنه وه؟! ما ځانته پلانونه او اهداف درلودل ما غوښتل د پوهنتون خلاصیدو وروسته کار وکړم او ځانته یو سم آینده جوړه کړم، خو د حسیب سره په ملاقات کیدو زما دا ټول خبری له ذهنه ووتی..

نور نو ما خپل پرېکړه کړی وه چی هغه کارونو او خبرو ته به د عمل جامه وراغوندم چی ما فکر پرې کړی و، ما ویل زه به د حسیب سره سر د نن شپي خپل ټول اړیکي ورسره شلوم، زه مرگ منم، ځان وژنه منم خو دا نشم منلای چی حسیب دی هره ورځ ماته خپل په تینگار او غلط کړی کار پیغور او طعنه راکړی. زه د قهر او غوسی

• تر یوی داسی پراوه رسیدلی وم چی نور می ځان ته لا فکر نه کوو څه ورسیری حسیب ته. په همدی فکرونو لځایه پاسیدم د سهار د آذانو وقت وو د ځینی جوماتو څخه د آذان غږ راتلو چی ما حسیب ته زنگ ووهی! زنگ روان وو خو چا نه پورته کوو؟ زنگ بند شو چی بیا می ورپسی ووهی! دا ځل د څو دقو وروسته حسیب په خوبولي او قهرجنه لهجه جواب راکړو، چی ما زیات خبرو ته پرینخود او خبره می ورپری کړل او ورته ومی ویل :

-نن شپه بابا زه د بل چا په نوم کړم (زما پدی خبره حسیب په حیرت باندی چغی کړی چي ما خبرو ته پرینخود او ومی ویل: دا خبره ما د دی لپاره درکړو چي بیا ونه وایي ته بی وفا ویي او فلانکې ویي او بیستانکې ویي، تا زما څخه د دوه ورځو وقت غوښتي وو کنه؟ (حسیب هیس جواب رانکړو چي ما بیا ادامه ورکړه) دوه ورځی پوره شول بناغلي شاپوری.. د نن شپي وروسته زه د یو بل کس په نامه او بنځه یي یم (د بنځي لفظ مي په قصده کلک او اوږد ووايو چي زور ورکړی) نو که لږ هم شرافت او غیرت ولري، او ځان ته پښتون وایي نو نور به یو مسج زنگ خو لري خبره، یو مسج به راته نه کوی. ښه وخت ولری خدای پامان دیدار به قیامت برادر...

دا خبره مې وکړل او موبایل مې بند کړو، د دي خبرو وروسته احساس مې کوی ازاده شوی یم! فکر مې کوي هغه پخواني هوسی چي د هر چا جواب یي په لستونی کي درلود یو ځل بیا متولد شوی...

یوولس ورځی زما د ژوند د یو لوي بدلون څخه تیریدل! یوولس ورځی کیدل چي نور د حسیب په نوم کس مې خپل د ژوند څخه ډلپیت کړی وو، د نیلوفر په مرسته مې یو نوی سیمکارت واخیستو ځکه هغه بی شخصیت حسیب د زر شمارو څخه لازیاتو باندی راته مسجونه او زنگونه وهل، کله چي نیلوفر ته مې د حسیب د کارونو او خبرو په اړه وویل حسیب یي ښه بیاب کړی وو. او شکر نور مې هغه خیرن نه وو لیدلي. اوس د حسیب څخه یو بل غټ مشکل او ستونزه مې مخ کی وه په نوم د " اطرافي؟ "

دا یوولس ورځی کیدل چي بابا هغوی ته د " هو " جواب ورکړی وو، او د هغه ورځ د شفخاني څخه وروسته مې نه اطرافي لیدلي وو او نه هم د هغه کوم اشنا کس! ادی ویل چي اطرافي لږ مصروف دی او نه پوهیږم کوم ځای یي یاد کړو هلته تللي د بعضي کارونو په سلسله کی؟! په هر حال زما لپاره خو ښه خبر وو، ما نه غوښتل دومره زر دی د هغه سره مخامخ شم! زره کي د بابا او ادی څخه هم خفه وم. خو د

مجبوریت څخه مي څه نشو ویلي. په یو داسی وقت کي گیر ومه چي نه مخکي تلي شوم نه شاته !

د ډیر بیکاری او بیخایه فکر و څخه لیونی کیدلم چي نیلوفر راته پیشنهاده راکړو اوس چي فارغه شوی يم، د یو کار پسې وګرځم! د نیلوفر خبره راته بڼه معلوم شوه. نو ځکه مي بابا ته وویل خو د بابا جواب یو دم نامیده کړم.؟! بابا راته وویل چي زه درته اجازه نشم درکولي ځکه ستا اجازه اوس زما لاس کي نده! او ته ماته یواځی امانت یي ترڅو چي جهان زوی راځی او هغه ته دی سپارم.. د بابا دا خبری دومره زور راکړو چي یو ورځ مي پوره وژړل. خو دا ځل زما ژړا هیس فایده ونکړل او د بابا خبره بدل نشوه.

د ډیر قهر او غوسي څخه خپل په کوټه کي یواځی ناسته وم او ژړل مي. د هیچا سره مي خبری زړه نه غوښتل وکړم البته سوک هم نه وو د خبرو لپاره! پدی فکر مي ژړا نور هم زیات شوه او د خدای سره مي گیللي او شکایت شروع کړو: خدایه ما خو خپل د گناه څخه توبه وویستل بیا ولي تراوسه عذاب راکوی؟ ولی هر سوک چي زما ژوند ته راځی یو مصیبت راته راوړی او ځی؟ ما د چا په حق کي ظلم کړی چي داسی راڅخه بدله او مجازات اخیستل کیری؟ ها خدایه؟ زړه مي غوښتو هغه وقت یو معجزه وشي او ماته زما د پوښتنو جواب راورسیری خو بغیر د ژړا او بیا هم په ژړا باندی د خوب څخه بغیر هیس شی می لاس ته رانغلو..

د لمر مخامخ رنا چي زما په سترگو لگیده د خوب څخه پاسه ولم، خپل سترگي مي خپل په لاسونو وموښل او چهار طرف مي وکتو خپل کوټه کی وم خو یو کمپل راباندی اچول شوی وو چي زما یاد ته نه راتلو چي ما دی د ویده کیدو مخکي په ځان اچولي ویی؟ نه پوهیدم ساعت څو دی؟ زه ماښکر ویده شوی وم یعنی اوس سهار شوی؟ نو ولي چا زه راویننه نکړم؟ د ماښام پودی ته یا هم د سهار لمانځه ته؟ یعنی زما شتون او نشتون دوی ته دومره بی ارزښت دی؟ پدی فکر مي خوله ژړا ته جوړه کړی وه چي د کوټی دروازه خلاصه شوه او آسما پداسی حال کي چي تندی تروش وو کوټی ته راداخله شوه او دروازه یي د ځان پسې وتړل.

د آسما په لیدو مي په گیله مند لهجه ور ناری کړل چي هغي به همغه غوسه ناکه

لهجه او تروش تندى وويل: بلا
د آسما پدى خبره مي خوله د حيرت څخه خلاصه پاتى شوه چي آسما په غوسه وويل:
زه نه پوهيرم ته په كوم بد نصيب ورځ پيدا شوى يي چي نه خپله كرار لرى نه مور
كرار ته پريږدى.

- د آسما دا خبرو دومره زور راکړو چي بى واره مي څو اوبشکي د سترگو څخه توى
شول او په ژرغوني غږ مى ورته وويل: ما نو پر تاڅو څه کړى؟ يو گوله ډوډى
راکوى او يو دوه متره کوټه مو د اوسيدو لپاره راکړى د دغه منت زما په سر باره
ويى؟

آسما- ډيره بيغقله او ساده يي هوسى، تا خپل ځان ته يوځل کتلى؟ دا څه کارونه دى
چي ته يي کوى؟ زه هم جني يم ما هم خواهشات او آرمانونه درلود منم چي جليل زما
خپل انتخاب وو خو باور وکړه که بابا" نه "ويلي وايي يوه خبره مي لا د بابا د خبرو
په وړاندې نکول، د دى لپاره نه چي يو گوله ډوډى راکوى او يو دوه متره کوټه يي د
اوسيدو لپاره راکړى، د دى لپاره مي د بابا په خبرې خبره نکول ځکه پلار مي دى!
پوهيرى پلار څه ته وايى؟

په ډکو سترگو د ژړا مى ورته کتل چي آسما يو لوى نفس واخيستو او لکه چي پر ما
يي زړه وسوځيدو ويي ويل: پوهيرى د پرون شپى څخه نيولى تراوسه په بابا او ادى
څه تير شوى؟

په حيرت مى وويل: ما هيس کار ندى کړى باور وکړه.
آسما په افسوس خپل سر راته وخوځه ويي او ويى ويل: تا هيس کار ندى کړى؟ تا
چي د پرون ماښکر څخه د کوټى دروازه پر ځان بنده کړى وه تر ماښامه چي ادى
ستا کوټى ته راتلل ته بى هوبنه ويى.

په حيرت مى وويل: زه بى هوبنه وم؟
آسما- يو مرگ دى پر بابا ادى او هغه بيچاره باندې تير کړو.
په گنگس انداز مى وويل: په کوم بيچاره؟
آسما- يو بيچاره دى چي ستا له لاسه پدى څو ورځو کي پوزى ته راغلي.
په خلاصه خوله د حيرت څخه مى وويل: اطرافى؟
آسما- بلا خاوند د دى صحيح ده چي نکاح مو نده تړل شوي خو د هغه په نامه يي.

-سل کاله نور هم تیر شي هغه ماته همغه اطرافي دی او وی به.
 آسما- ته څه غواړی؟ ستا مشکل څه دی؟ دا خاوند دی په زړه ندی؟ بل چا سره کوم
 اسما خپل خبره کرار کړل چی ما ورته په تروش تندی وویل: بل هیڅوک نشته او نه
 هم داسی خبره شته، یواځی مشکل دا دی چی ما دا اطرافي نه خوبیری څنگه درته
 ووایم آسما کله چی نوم یی سوک راته اخلي زما بدی راځی څه ورسیری چی زما
 خاوند شي.

آسما لهجه نرمه شوه ماته رانږدی شوه او زه یی په غیر کی ونيولم او په کراره یی
 وویل: په پښتنو کي کومي جنی خپل په خوبنه خاوند کړی چی ته یی دویمي
 اوسیری؟ کومي جنی کار کړی او ځانته یی خپل په پیسو کوم شي اخیستی چی ته
 داسی آرمانونه لری؟ ځمکه او آسمان دی یو کړو چی پوهنتون وایم اخیره بابا زړه
 درباندی وسوځیدو او اجازه یی درکړه، خو اوس نور خبره د بابا څخه تیره ده ته که
 هر کار هم وکړی بیا هم هیس نه بدلیری نو د دی لځایه چی وژاری او فشار دی
 صفر کړی بی هوبنه پریځوی او ادی او بابا تر مرگه ورسه ویی،
 لږ هوبنیاره اوسیره او خپل ژوند سم کړه.

په ژړا می وویل: کوم ژوند؟ کوم امید په کوم هیلی؟ تاسو زما ټول امیدونه او هیلی
 را ووژلی زه به کوم زړه و دی دنیا ته خوشحاله شم؟
 آسما- داسی مه وایه زه دی درک کوم ستا حالت اوس ډیر نازک دی فکر کوی ټول
 لاری چاری آرمانونه دی خاوری شوی، خو زه درته په ضمانت وایم دا حال دی ډیر
 دوام نکوی! یو ځل خپل خاوند وویني یو دوه خبری ورسره وکړی یو دوه د میني
 الفاظ ورڅخه واورى دا ټول د اوس خبری درته ریشخند بنکاری.

-زه ستا پشان نه یم شاید ته په دوه جان او قربان ختا وځی خو زما زړه داسی ندی.
 آسما- داسی مه وایه مور ټول انجونی یو شانتي یو شاید ځینی خبری او رفتار مو
 بدل ویی خو زړه مو یو شانتي دی مور د احساساتو طاقت نلرو دبنمن مو هم دوه
 ورځی پرلپسی راته جان او قربان ووايي ورباندی مئینه کیرو، دا هغه لطافت دی چی
 خدای زموږ زړونو کي اچولي.

د اسما د یو خبری سره لا موافقه نه وم، خو هیس می ورته ونه ویل چی هغی په

کراره او مهربانه لهجه وویل: خور دی درنه قربان شي که د خان په غم کي نه يي د بابا نوم او نشان عزت او احترام ته وګوره.

په غوسه می ورته وویل: ته ولي هي ماته د بابا نوم او نشان عزت او احترام وايي؟ ما که د بابا عزت او احترام ته نه وايي کتلي نو ډير کارونه او خبری می کول خو افسوس د بابا لباره چوبه شوم او دی اطرافي ته مي د" هو "جواب ورکړو.

اسما په مهربانی وویل: افرین د دی څخه وروسته هم همداسی وکړه، مه په خان غم نیسی مه هم په بابا او ادی، (بیایي په کراره وویل: نن خان صیب او دهغوی کورني راغلي چي ستاسو نکاح وتړی.

د اسما پدی خبره په ویری باندی ورڅخه جلا شوم او په تلوار می وویل: کله راغلی؟ آسما- تا چی د کوم وقت څخه ژړا ته ملا تړلی وه چي غواړم کار وکړم، بابا خان صیب ته ویلی وه چي راشی یو نکاح وتړو ترڅو دا خوانان خپل مشکلات او خبری یو ډبل سره شریک کړی.

په خلاصه خوله می وویل: زما مشکلاتو باندی د هغه اطرافي څه کار دی؟ آسما- ځکه هغه اطرافي اوس ستا خاوند دی. او بابا هم راغوبنتلی چی ته خپل مشکل هغه ته ووايه.

-زه د هغه اطرافي سره نه خبره لرم او نه هم کوم کار..

آسما- که هوبنیار اوسیری او عقل ولری نو دغه اطرافي خان سره سم کړه تر څو درته اجازه درکړی، او که بیعقله يي نو کینه او ټول عمر ژاره.

• هیس می ونه ویل چي آسما لځایه پاسیده او د تلو څخه مخکي وویل: ډوډی راوړم ويخوره بیا خان لږ جوړه کړه څهره دی د گور څخه د راوتي مړو پشان ده خلک درڅخه وحشت کوی، یو حمام هم وکړه نن گرمی خواته بابا ویل چي نکاح تړو.

آسما دا خبری وکړل او د کوتی څخه ووتل، خو زه هک حیرانه خپل په ځای ناسته وم، اوس څه وکړم؟ بابا دوه لاسه ما تسلیمه ویی هغه اطرافي ته! تر گرمي د کوتی څخه و نه وتلم اسما راته کوته کی ډوډی راوړل، د حمام لپاره يي راته اوبه تیاری کړل حتا زما مخ او وریخی راته نخ کړل خو زه گنگس او ویردلی ناسته وم، د گرمي ډوډی خوړلو وروسته د سړیانو غږ راتلو چي مسجد ته روان وه، اسما تللی

وه چي د سر برس راوړی ترڅو زما وینستیا ږمنځ کړی، نه پوهیږم ولی خ بی ارادی د کړکی خواته ولاړم او د کړکي پرده مي لږ کش کړه او د باندی حویلی ته مي وکتل.

بابا د یو چهار شانه بوډا سړی سره د حویلي څخه وتي د هغه بوډا څهره بیحده د اطرافي پشان وه، نو گمان می وکړو چي دا به همغه خان صیب ويي د اطرافي پلار! د هغه شاته یو څو نور سړیان او هلکان هم وه چي نور ما ونه پیژندل سوک دی؟ یو یو نفر د کور څخه د باندی وت، او ما ورپسی کتل نه پوهیږم ولی خو زړه مي غوښتو هغه اطرافي یو ځل وویښم؟!

اخری نفر چي د میلمه خاني څخه ووتي اطرافي وو! د هغه په لیدو مي د زړه درزا زیات شوه د میلمه خاني مخکي ولاړ و او خپل بوتونه يي به پښو کول! سبب جوړه کالي اغوستي وه او یو تور خولي په سر وه، واسکت يي نه وو اغوستي! شاید پوی شوی ويی واسکت بوډاگان اچوی نه ځوانان؟! په ځیر، ځیر می ورته کتل څهره يي د همدی لری څخه لا بیحده ماته ډارونکي ښکاریده؟! بوتونه يي په پښو کړل او د

حویلي د دروازی خواته روان شو چی یو لس کلن ماشوم يي مخه ونيول؟! او یو شیئ ورته وویل چی اطرافي په خندا د هغه په سر لاس تیر کړو او خپل جیب څخه پیسی راوویستي! د ماشوم څهره بیحده د اطرافي پشان وه؟ یعنی دا يي زوی دی؟ پدی فکر نه پوهیږم ولی خو بیحده زور يي راکړو، پرده مي په غوسه باندی ختا کړه او شاته وگرځیدم.

چي آسما ږمنځ په لاس کوتی ته راداخله شوه، زما په لیدو چي د کړکي خواته ولاړه يم یو خاص مسکا يي وکړل چي ما ځان ورڅخه ناگمان واچوی، پریږده هر فکر چي کوی زما خو هسی هم ژوند برباد دی، آسما زه د هینداری مخ ته کینولم او زما د وینستیانو د ږمنځ کولو په حال کي خبری او نصیحتونه هم شروع کړل، ناسته خپل په کوته کي د هینداری مخ کي د آسما د لاس لاندی خپل د وینستیانو د ږمنځ کولو په حال کي وم، خو روحاً نه پدی کوته کي وم او نه هم پدی کور کي!؟

روحاً د پوهنتون حویلي کي د هغه غټ درختي لاندي د دوه شنو سترگو په تماشا وم! هغه دوه سترگي چی ما يي ويل:

ستا ځما له مینې هر سوک خبر دار دی.
دا خبری کوراکور په هر دیار دی.

چه فلانا فلانا سړی سره دوستدار دی.
اوس به بیرته جار واته و ما ته عار دی.
چه رسوا شوم تر عربه و تر عجمه.

دا د حسیب اولي بیتونه وه چې د هغه درختي لاندی ماته وویل! پدی فکر و می بی
ارادی څو اوبنګي له سترگو توی شول چې آسما په حیرت وویل: بیا پر تا څه شوی
چې اوبنګي تویه ویی؟ د نکاح په ورځ څوک نه ژاری بڼه ندی.

هیس می آسما ته ونه ویل او خپل اوبنګي می پاکي کړل، د ځان سره می وویل
حسیب د دی ارزښت نلری چې زه دی د هغه په اړه فکر وکړم، پدی خبرو می ځانته
دلاری ورکول چې د کوتی دروازه خلاصه شوه او همغه جنی چې هغه شپه یو خبره
یې کړی وه او ټولو خندلي وه او ماته د اطرافي خور معلومیده راداخل شوه او زموږ
دواړو په لیدو یې په خوشحالی وویل: اجازه سته زه راسم؟

د هغې پدی خبره آسما په خندا ورته وویل: نه اجازه نسته موږ خپل ناوی چاته نه
بڼایو.

د آسما پدی خبری هغه جنی په خوش اخلاقی او شیطننت وخنډل او ویی ویل: امم
څو غواړی شیرنی چې دا شایسته ناوی موژ ته وشه یی؟
آسما- اممم جیب دی باید ډک وی.

هغه جنی په خندا وویل: جیب خو می ډک دی توی چشی غواړی ډالر که کلداری؟
د هغه جنی پدی خبره آسما په دروغجنی غوسه وویل: اوووو ډالر که نه ویی موږ
په کلدارو د هوسی بوت لا نه درکو هوسی خو لری.

هغوی دواړو خندل او خبری کول خو زما هیس حوصله نه وه چې د دوی پدی
بیخایه مجلس او خبرو کي اشتراک وکړم، زه کوم جنس یا مال نه وم چې دوی پر ما
بیه پری کول! که هغه د ټوکو لا ویی! هغه جنی ماته مخامخ و دریدل چې مجبور

نظر مي د هینداری څخه واخیستو او هغې ته مي وکتل هغې په خوشحالي خپل لاس زما خواته ونيو او ویی ویل: ستړی مسی ورینداری زه دی یو دانه ناز دانه د میره خور یم نوم مبارک مي هم روقیه ده.

د هغې و دی شیطنت او خوش اخلاقي ته مي وکتل د هغې په شیطنت کي ما خپل د پخوا څهره لیده چي د هیچا د پروا بغیر همیشه به همداسی خندا په خوله وم، نه پوهیږم څه دلیل وو خو دا جنی مي په همدی اول ملاقات په زړه بڼه ولگیده، بیخي نه معلومیده چي د هغه اطرافي خور ویی؟! لاس می ورکړو او په کراره می ورته وویل:

• -خوشحاله شوم د آشنای څخه دی زه هم هوسی یم.

روقیه په خوشحالی زما لاس پورته بڼکته کړو او په همغه شیطنت یي وویل: ای جااارر تخو ژبه لری او گونگي نه یی.

د هغې پدی خبره ما ورته په حیرت وکتل چی هغی وخنډل او ویی ویل: خفه نسی خو بیخي ستا ژغ می نه وو اوریدلی فکر مي کوی چي خدای نکرده گونگي یي.؟!!

د هغې پدی خبره د مودو وروسته مي په وچو شونډو خندا خپره شوه، زما په خندا آسما هم خوشحاله شوه او مجلس یي گرم کړو یو خبره به آسما کول او په مقابل کي به لس خبری روقیه کول بیحده شوخه او خوش اخلاقه جنی وه،

زما د جوړه ولو وروسته روقیه په زوره د بانډی دهلیز ته ویوړم او هلته د راغلو بڼخو سره مي ستړی مشی وکړل زما په راتگ ادی د خوشحالی په ځان نه پوهیده به وار وار به یي زما مخ بڼکوله و او نازونه به یي راکول، زه بغیر د کوم احساس څخه هلته ناسته وم نور تسلیم شوی وم خپل بخت او طالع ته شاید همدغه می قسمت وو؟ چي د هغه کس سره نکاح وترم کوم چي نوم اخیستل یي لا ما ځانته بڼه نه بلل؟!!

د سړیانو د مسجد راتلو وروسته په زړه کي مي بی کراری خبره شوه، یعنی اوس زما نکاح د دی اطرافي سره تری؟ پدی فکر و بدن می لړزی اخیستی وو او د ویری حخه لړزیدم چي آسما زما خواته راغله او په کراره یي زما د غور انډی ته ویل:

آسما- یو څه جرعت ناکه اوسیره رنگ دی د گچ پشان تک سپین شوی.

په ویری می آسما ته وکتل چي د دهلیز دروازه یو چا وټکول او دهغه څخه وروسته یو مرادنه غږ چی ویی ویل: یا الله حجاب وکړی مور غواړو د ناوی څخه د " هو " جواب و آورو ترڅو د نکاح شاهیدان شو.

پدی خبره د اطرافي خپلوانو او کورني خپل لوی، لوی ټیکران په سر کش کړل ادی زما په سر هم یو لوی ټیکری واچوی، اسما غوښتل زما د اندی څخه لارشي چي په ویری می لاس ورڅخه کلک ونيو د ویری او وحشت څخه مي نفس نشو اخیستی اوبسکی مي د سترگو څخه په تویدو وه، د زړه درزا مي خپله آوریدل! فکر مي کو چي د مرگ ثانيه او لحظه مي رارسیدلي آسما چي زما بد حال ولیدو زما اندی ته کینستل او کرار کرار يي زما اوری موبنل.

څلور سریان چي ټولو لوی، لوی گیری ویی د د هلیز دروازی مخکي و دریدل او په خبرو لگیا شول یو خبره می د هغوی وانه وریدل دومره گنگس وم چي پوه نشوم هغوی څه ویل؟ څه ونه ویل؟ یواځی د آسما به غږ پرخود شوم چي زما د غور اندی ته يي ویل: ته و خدای بدنامي مه جوړه وه " هو " ووايه

د هغي پدی خبره مي په د هلیز کي موجود ټول خلکو ته وکتل بیا مي ادی او آسما ته چي په ویری ماته راکتل نظر په نظر شوم، یعنی دوی ویریری چي زه به د بابا نوم خراب کړم؟! پدی فکر مي یو بل اوبسکه هم د سترگو توی شول او په کراره می وویل " هو زما قبول دی " هغه شاهیدانو دری خله زما د " هو " جواب واخیست او د هغه څخه وروسته يي د مبارک ویلو په الفاظو ولاړه. د هغوي په تلو نوره پوه نشوم چی چا په غیر کي نیولم او چا می مخ بسکوله وو؟ چا مبارکي راکول، ما یواځی دی خبری ته فکر کو چی زه اوس د هغه اطرافي بنځه شوم؟! او زما ټول همدلته خلاص شو؟! !

د ما بنام دودی وروسته روقیه یو بد حال جوړ کړو او پدی خبرو چي د ورور کوژده مي ده ټول يي به نڅا کړل د بنه نڅیدو وروسته چی دا ستړی شوه نو دایره يي خپل مور ته ورکړل ترڅو هغه ټپی او بدلی ووايي؟! د حق څخه تیره نشم د اطرافي د مور غږ ډیر بنایسته وو یو ټپی او بدلی يي وویل چی ما ټول عمر کي نه وو آوریدلی؟! دا مجلس او نڅا گانی د شپی تر دولس بجو وکړل دومره شوقی خلک؟! ما آوریدلي وه چي کندهاریان شوقی خلک دی خو باور می نه کیدو؟ خو نن شپه بنه

سم باور می وشو.

د هغه وروسته د اطرافي راغلي وريندارګيانو خپل ماشومان ويده كيدل بهانه كړل او د ادی بابا کوتی ته ولاړه د اطرافي مور هم د سفر ستړی كيدل وويل او هغه هم ورپسې شول اسما پسې لا جليل راغلو او په نه زړه ولاړه د ټول د تلو وروسته ما هم غوښتل خپل کوتی خواته لاړشم چې روقیه به شیطنت وويل:

روقیه- يو څه صبر ورينداری ولی دونی تلوار لری؟
په ګنگس انداز می وروکتل د هغی په خبری پوه نشوم، خو ادی په تلوار وويل روقیه جاني لوری ته ورځه زه ورسره خبری كوم.

روقیه په شیطنت صحیح ده وويل او د دهلیز څخه د باندی حویلي خواته ووتل؟! په حیرت می د هغی تلو ته كتل چې ادی به تلوار زما خواته رانبردی شوه او زه یی دلاس څخه ونیولم پداسی حال کي چې زه یی د آشپزخاني خواته ځان سره كشه ولم ویی وويل: راشه یو دوه پیالی چای دركړم درته د یو څه خوری سره.

په ګنگسه لهجی می وويل: زه چای نڅكم.
ادی پداسی حال کي چی زر، زر چای او پیالی پتتوس کي ایخودل ویی وويل: تا ته یی نه تیاره وم.

د ادی پدی خبره می په حیرت وويل: نو چاته یی پدی نیمه شپه تیاره ویی میلمانه خو لاړه ويده شوه؟

ادی په کراره غږ وويل: جهان زوی ته یی تیاره وم .

د هغه اطرافي د نوم په اوریدو می ټول بدن ولرزیده او په تروش تندی می وويل: تاسو خو میلمه خاني ته چای استولی وه هغه خلاصي شوی چی دی نور غواړی؟

• ادی په حیرت خپل شونډه وچيچل او په غوسه یی وويل: وی "دی" نو څه معنا بی شرمی دا نو څنگه خبره ده چې ته یی خپل میره په اړه کوی؟

د ادی پدی خبره نه پوهیدم وخاندم که وژاړم؟ لاجوابه ورته ولاړه وم چې ادی پتتوس چای هغه هم زما بنسینه یی چينکه؟! کي دم کړی چای زما په لاس راكړل او زه یی خپل د کوتی طرف ته ټیل وهلم چې په حیرت می وويل: تاسو ويل چې هغه

چای غواری نو ولی ماته راکوی؟ خو د یو چا په لاس یې واستوی میلمه خانی ته؟

ادی پداسی حال کي چي خپل شونډه چیچل او خپل غږ یې بنسکته کو ویی ویل: هغه ستا کوټه کیدی ورځه دا چای ورته ویسه..

په خلاصه خوله مي ادي ته وکنل او ومی ویل: چیرته دی؟
ادی په کراره غږ وویل: چیغی مه وه ټول دی راوینس کرل و دی نه لیده خور یې
ولاره ترڅو راپوری ستا کوټی ته؟!
په حیرت او ګنگسه لهجه می وویل: د څه لپاره؟
ادی په شرم وویل: ورځه چای ورته ویسه څه انکیر منکیر پوښتنی زما څخه کوی؟

په ویره او ډار باندی په تلوار بیرته آښپزخانی ته ننوتلم چي ادي هم زما پسی راغله
او په غوسه یی وویل: زه درته وایم لارښه کوټي ته رایی آښپزخانی ته؟

-زه هلته نه ځم.

ادی خپل لاس په بل ووهی او په غوسه یې وویل: وی.. دا نو څه معنا چی زه هغه
کوټی ته نه ځم؟ میره دی درته منتظر دی ورځه د خدای او رسول څخه لږ شرم
وکره ما او بابا دی و دی خلکو ته نور مه شرمه وه.

-پخدای که زه هغه کوټی ته لارشم ادی.

ادی خپل شونډه د حیرت او وحشت څخه و چیچل او په غوسه ناکه لهجه یې وویل: دا
نو څه معنا چي زه کوټی ته نه ځم؟ خاوند دی درته په تمه دی. خلک به څه وایی؟
پداسی حال کي چي سترګي مي د اوبنکو ډکي شوی وه په ژرغوني غږ وویل: خلک
چي هرڅه وایی و دی وایی زه هغه کوټی ته نه ځم.

ما او ادي لا د تلو او نه تلو په سر جنگ وو چي روقیه آښپزخاني ته راننوتل، زما
او د ادي په لیدو یې په احتیاط باندی وویل: کمه خبره ده؟
ادی په تلوار وویل: نه څه خبره به وایی؟ چای یو څه د دم څخه ولیدلي وه هوسی
لورکي غواری بیرته د سره یې دم کړی.

د ادی پدی خبره ما یواځی ورته وکتل چې مقابل کي ادی راته بد، بد راوکتل چې په معنا "ستا د لاسه می دروغ وویل" په نامیده نظر می سر بنسکته کړو چې روقیه په خدا او شیطننت وویل: خاله جاني موژ به ولاړسو باره دوی به سره پریژدو چې خپل په خوشه ورته چای دمه وی، که پوډی وری که هر کار چی کوی د دوی خوشه.

د روقیه پدی خبره می سر راپورته کړو او ادی خواته می وکتل چې ادی په مصنوعي او دروغو خدا چې یواځی د حالت د نرمال کولو کوبنس یی کو ویی ویل: همدا کار به وکو ته ورځه لورکي زه لږ د هوسی سره کار لرم بیا راحم.

روقیه په شیطننت وویل: صحیح دی توی هم خپل خبری سره وکی خو پکر مو ویی زما لالا هغلته کوتی کی یواځی ناست دی، نو لژ جر کوی.

روقیه دا خبره وکړل او پداسی حال کي چی ما ته یی سترګه وهل له اشپزخانه څخه ووتل! د هغی په تلو ادی زما لاس خپل په لاس کی ونیو او دا ځل د مهرباني له لاری غوښتل ما راضي کړی ترڅو کوتی ته لاړشم! ادی په کراره لهجه وویل: قربا دی شم ته ولي مور دی راغلو خلکو ته شرمه ویی؟

په نیولی غږ می وویل: ما نو څه کړی چی تاسو ماته دا خبره کوی؟ ادی- ستا په نظر دا هسی خبره ده چی خاوند دی درته کوته کی انتظار ویی او ته نه ځی؟ که مور وپلار یا وریندارګیاني خبر شی څه خبری به وکړی؟ څه کارونه به پر مور وکړی؟ نو د خدای روی درته نیسم لوری مه کوه، خپل د پلار نوم اونشان ته وګوره او دا ضد دی پریزده چای واخله او خپل د خاوند څنگ ته ورشه.

ادی لا نور خبری هم غوښتل وکړی خو د روقیه په پیرو نارو مجبوره شوه ما یواځی پریزدی، روقیه ادی ځان سره کوتی ته داخله کړه او د کوتی د دروازی بنده ولو حال کی بیا ماته سترګه ووهل!

په ویری او وحشت یواځی ځان په هغه نیمه شپه کي اشپزخانه کی لکه بلاو پشان ناسته وم، نه پوهیدم چی څه کار وکړم؟ عقل می ویل د ادی خبره ومنه خو زړه او احساس می دا اجازه نه راکول چی د هغه کوتی طرف ته لا وګورم تلل خو لری، د

بخ له لاسه مي پښی لاسونه کار پریخودی وو د ډیر یوځای کینستلو له سببه ملا مي درد کول، خو بیا هم زه لکه یو مجسمي پشان هملته ناسته وم او خپل شاوخوا ته مي هیس فکر نه وو چي ناساپه د یو مرادنه غږ باندی د ویری څخه مي اوری وپړیدی، په وحشت مي د غږ خواته وکتل چي اطرافي مي د اشپزخاني دروازی سره ولیدو!؟

پداسي حال کي چي خپل اوره يي د اشپزخاني په دروازی لگولي وه دوه سترګي ماته چي د اشپزخاني په مینځ کي ناسته وم نیولي وه! خپله پوه شوم چي د ویری څخه مي رنگ وپړیدو! په وحشت مي ورته کتل نه پوهیرم زما په څهره کي هغه څه ولیدل چي په کراره غږ یی وویل: یو پیاله وبه که راکي بی زحمت.

• د هغه پدی خبره په لرزانده وجود د ځمکي څخه پورته شوم چي د ملا او پښو درد مي تندی را تروش کړو، خو بغیر لدی چي خپل درد ته توجه وکړم په همغه لرزانده وجود مي یو پیاله راوخیستل تر څو ورته اوبه ورکړم خو د لاسونو غیر نرمال لرزیدل مي نه پریخوډم اوبه ورکړم هرڅونه کوبښس مي چي وکړو اخیره کي نیمه پیاله اوبه مي توي کړی وه او یواځی نیمه پیاله اوبه په پیاله کی وه! خپل پدی حالت مي ژړا راغله..

نه پوهیدم څه وکړم پیاله په لاس د اشپزخاني مینځ کي مي اوبنکي په بهیدو شول، د لاس څخه مي د پیالو په اخیستو پر خود شوم، اطرافي زما د لاس څخه نیمه پیاله اوبه واخیستل او یو نفس يي په سر پورته کړل بیا پداسی حال کي چي زما د اوبنکو ډکو سترګو او لرزانده وجود ته يي په ځیر، ځیر کتل په کراره غږ يي وویل: زه اودس کوم اوس کرار، کرار د سهار آذنونه شروع کیژی ته ورځه کوتی ته.

اطرافي دا خبره وکړل او خپل د لاس پیاله يي د میز په سر کیخوډل او د اشپزخاني څخه د دهلیز دروازی خوا ته روان شو، د هغه تلو ته مي په خلاصه سترګو کتل! څه مطلب چی زه اودس کوم ته لارښه کوتی ته؟ یعنی ته لارښه زه هم درځم؟ یا ته لارښه زه نه درځم؟ په گنګسه انداز څو دقي ولاړه وم، چي د ادی د کوتی څخه د ماشوم د ژړا په اوریدو نور مي اشپزخانه کي اوسیدل مناسب ونه بلل، او په تلوار خپل کوتی ننوتلم.

کوټی په داخلیدو سترګې مي د ډیر حیرت او شرم څخه خلاصې پاتې شول! دا نو چا کړی؟ دا ځایونه چا اچولی؟ زما د یو نالي لځایه کوټه کي یو غټه دوه نفره نالي اچول شوی وه! او د اطرافي پکول چي د یو بالښت په سر ایخودل شوی وو، د دی خبری گواهي ورکول چي هغه هلته پروت وو! ساعت ته مي وکتل سهار ته لاوقت ډیر پاتې وو!؟ ټول کوټه منظم پاکه شوی وه! دا کار ماته د روقیه معلومیری ځکه هغي ماته داسی اشاری او خبری کول..!؟

زه لا د حیرت څخه نه وم وتلي چي د کوټی دروازه خلاصه شوه او اطرافي پداسی حال کي چي خپل لستونی ښکته کول او د گیری څخه يي اوبه څڅیدل کوټی ته راننوتی، زما په لیدو يي یو اوږد نظر راته وکړو خو بغیر لدی چي څه ووايي د کوټی دروازه يي کرار ځان پسی بنده کړه، د هغه پدی کار سترګي مي د اوبنکو ډکي شوي او په ویری څو گامه شاته شوم، چي هغه هم څو گامه را مخکي شو، دومره زه شاته ولاړم او هغه رامخکی شو تر څو هغه آوار شوی نالي ته ورسیدو، نالي ته په رسیدو مي د سترگو څخه بی اختیاره څو اوبنکي توی شول، زما د اوبنکو په تویه ولو د اطرافي تندی تروش شو. دومره رانږدی شوی وو چي د هغه گرم نفس مي خپل پر مخ احساس کو سترګي مي پتی کړی وه.

ځان سره مي ویل نور خبره خلاصه شوه، هغه د خدایه غوښتل چي تا داسی یواځی راگیره کړی، پدی فکرو مي ژړا نور هم زیاته شوه چي خپل د ټیکری په کش کیدو خپل مرگ ته منتظره وم خو د اطرافي په خبره مي سترگی خلاصې شوی. (ملګرو مکالمه کي به د جهان نوم کاره وو خو همغه اطرافي دی)

جهان- زما پتو رانه په میلمه خاني کي د یاده ووتې ستا په پورني (ټکری) خپل مخ وچ کم؟

په حیران نظر مي ورته کتل او هیس مي ورته ونه ویل چي هغه په خندا وویل: امم زموږ د سپین ژيرو خبره "سکوت علامت رضایت است" یعنی مخ وچ کم؟

ما بیا هم هیس ونه ویل چي هغه زما په ټکری باندی خپل مخ پاک کړو او اخیره کي پداسي حال کي چي زما سترگو ته يي په ځیر، ځیر کتل ویی ویل زما خولي..

په ګنګس انداز مي ورته وکتل چي هغه د سترګو په اشاره زما شاته اشاره وکړل او بيا يی وويل: زما خولي راکه زه يو دوه رکعته مونځ وکم..

د هغه پدی خبره مي خپل شاته وکتل او تازه مي فکر د هغه خولي ته شو چي زما شاته ه، په لږزنده لاسونو مي خولي راواخيسته او د هغه خواته مي ونيول، هغه ما ته په کتو خولي زما د لاس څخه واخيستل داسي چي لاس يي زما په لاس ولګيدو چي ما زر خپل لاس ورڅخه کش کړو، څو ثاني همغسی ناست ماته يي وکتل، او اخيره کي د يو غټ نفس په اخيستو لځايه پاسیدی او د الماری له سره يي جای نماز راوخيستو او په لمانځه و دریدی..

ما د سترګو د کونچ څخه ورته کتل چي هغه په ډير کراره او آرامش باندي خپل مونځ کوه، دوه که څلور رکعته مونځ يي وکړو او هملته د دعا په حال په جای نماز کينستو، ما پداسی حال کي چي کوبنبن کو زما د نظر متوجه نشي ورپسی کتل د لمانځه خلاصیدو وروسته جای نماز يي سم صحیح منظم کات کړو او پخواني ځای کی کيخود کله چي زما خواته راوگرځيدو او زه يي همغه حال کي ولیدم نو يو نری مسکا يي وکړل او پداسی حال کي چي خپل په گیره کي لاس وهي ويي ويل:

جهان- شه يي؟

په ویری می ورته کتل او هيس جواب مي ورنکو چي د هغه مسکا نور هم زیاته شوه او پداسی حال کي چي د نالي په هغه بل سر کينستي په خدا وويل: که ژغ مي درنه نه وايي اوریدلی پکر مي کوی چي ګونګي يي؟

ما بيا هم هيس جواب ورنکړو چي هغه کمپل پورته کړو او پداسی حال کي چي زما څخه سم صحیح په فاصله کي کرار درلود ویي ويل: شپه باره تيره سوه کراره بيده څه کم کار درسره نلرم.

- د هغه پدی خبره زما سترګي د حيرت څخه خلاصي شوی "يعنی څه چی کوم کار نلرم؟" لکه چي زما په حيرت باندي پوی شوی اوسیری چي په خدا يي وويل: مطلب وایم شپه تيره ده زه هم ستړی يم بيده به سو!؟

د شرم څخه تکه سره شوم او په تلوار مي ورته سر وخوځه ويي، چي هغه په خدا

باندی خپل پکول د سره لری کړو او خپل د بالښت په سر یې کیخود او بیا پداسی حال کي چي کمپل یې پرځان کښه ویي لځان سره یې کرار وویل: هی خدایه شکر دی. مخامخ پر ملا پریوت او خپل راسته لاس یې خپل په سترگو کیخود او په حساب باندی شاید پنځه دقي لا تیری شوی نه وه چي منظم ساه اخیستل یې زه حیرانه کړم!

یعنی دومره زر ویده شو؟ په حیرت مي ورته کتل خو هغه لکه چي د رښتیا ستړی وو چی دومره زر ویده شو؟ څو دقي می ورته وکتل خو هغه د رښتیا ویده وو! کله چي د هغه په ویده کیدو پوره ډاډمنه شوم د نالي اخیری خوا ته مي ځان کش کړو او د اطرافی څخه په کامل فاصله کي پداسی حال چي خپل بالښت مي د دواړو مینځ کي کیخودو پر ځای پریوتم د کوتی برق می خاموشه نکړو! او سترگي مي پتی کړی ویده شوم!

نه پوهیږم څومره وقت به زما د ویده کیدو څخه تیر شوی وه چي په یو آرامه غږ باندی مي خوب وپریدی او سترگي مي خلاصی کړی! کوته کي توره شپه وه یواځی لږ، لږ رڼا د حویلی لخوا راتلل، لکه چي سهار شوی وو؟ په حیرت باندی مي په هغه تیاره کي سترگی وارول او اطرافي مي د لمانځه په حال ولیدو!؟ د سهار مونځ یې کوی بی ارادی می ورته سترگی ونيول په یو خاص انداز یې مونځ کو داسی چي زړه دی غوښتي کینی او ورته وگوری!

په ځیر، ځیر مي ورته کتل چي د لمانځه سلام یې وگرځه ویي چي ما په تلوار خپل سترگي پتی کړل ترڅو پوی نشي چی وینه وم او ورته مي کتل، سترگي مي پتی وه او کوبنس مي کوی چي نرمال اوسیرم ترڅو پوی نشي، څو ثاني کراره کراری وه خو ناساپه د هغه لاس مي خپل په وینښتیانو باندی احساس کړو!؟ پداسی حال کي چي زما وینښتیان یې اړول په کراره لهجه چي ما په زوره واوریدل ویی ویل: هی لیونی د چا نه بی...

او یو څو نور الفاظ یې هم وویل خو ما یواځی همدغه لیونی واوریدو او ورباندی پوه شوم بڼه شبیه زما ځنگ ته ناست وو او زما په وینښتیانو کي لاس وهی بیا

ولار شو پداسی حال کی چی کمپل یی پر ما سم کو زما تندی ښکل کړو او د کوتی د دروازی غږ چی د هغه د تلو خبر یی راکو...

د خاله کورته د څو میاشتو وروسته راغلي وم هغه هم د آسما او د هغه د پیدا شوی ماشوم لپاره یی، د ماشوم په یاد راوړلو باندی ټول وجود می د خوښی څخه ډک شو، دومره وړه، وړه لاسونه یی وه دومره کوچني پښی! ما په غیر کي نشو نیولی ویریدلم چي هسی نه رانه وغورځیری یا هم نفس یی قید شی؟! بیخی ماشوم وو! نوم یی یوسف وو! ما ورته وویل نوم یی فردوس کیږدی خو زما خبری ته چا توجه ونکړل، البته توجه څه کوی چي ټولو وخنډل چی فردوس خو د انجونو نوم دی نه د هلکانو!

په هر حال خوشحاله وم چي خاله شوی وم! ادی د ډیر خوشحالي له لاسه نه پوهیده څه وکړی؟! حق می ورکو دا ماشوم نه یواځی د خاله کورته رحمت او رڼا راوړی وه بلکي زموږ کور یی هم خپل په راتگ باندی روښانه کړی وو، ښه وو د کوژدی وروسته اجمل دومره زما شاوخوا نه تاویدو خو د خورگانو خولي همغسی او دهغه څخه لابتره خلاصی شوی وه، او یو داسی پوښتنی کول چي زه د شرم د لاسه ورته هک حیرانه پاتي کیدلم.

جمیله- تاته یی طلا نده راوړی؟

د جمیلي په خبره می خپل لاس ته چي یو دانه ساده حلقه د طلا چي د اطرافي مور زما په گوته کړی وه وکتل او د" نه "پشان می ورته سر وخوځه ویی، چي هغي په پسڅند او طعني وویل: وی.. کندهاریانو رواج دی خپل نوی ناوی په طلاو وزن کوی، خو ته لکه چي ورباندی نه یی گرانه چی طلا یی درته نده راوړی.

د جمیلي پدی خبره د مرسل او فرشتي وخنډل خو ما په خفه انداز ورنه نظر واخیستو او هیس می ونه ویل، خپل شخصیت می دومره کم نه حسابه وو چي د دوی سره دی خوله په خوله شم دوی چي د ښځی قیمت او اربنت په طلا او جواهرو کي وینی.. ما ویل شاید زما په خاموشه کیدو باندی دوی چوپ شی خو لکه چي دوی نن کلکه اراده کړی وه چي زما پر عصابو باندی به مندی وهي.

فرشته- طلا خیر شاید د واده څخه وروسته یی ورته اخلی، دا ووايه چي پیسی درته دراستوی موبایل یی درته اخیستی چی ورسره خبری وکړی؟

د فرشتي په خبره مي خپل مات، مات موبایل ته وکتل او بیا مي دپته فکر وکړو چي څومره وقت کيږي چي هغه اطرافي مي ندی ليدلی؟ او مغزو می يواځی راته هغه سهار په یاد کړو چي زما څنگ ته ناست وو او خبری کول بیا د هغه کراره بڼکله ول او د هغه څخه وروسته د دروازی ټک چي د هغه د تلو خبر يي راکو بیا تر نن ورځی چي دوه هفتي کيږي نه مي ليدلی او نه مي هم خبری ورسره کړی؟!

• زما په خاموشي باندي جميلي په ريشخندي خدا وويل: وی مور خو فکر کو دا خانان خلک دی خو ته ګوره فرشتی یو موبایل یي لا زما د خاله لور ته ندی اخیستي دومره لوچک خلک توبه توبه..

د هغوی په خبرو ژړا ته نږدی شوی وم چي موبایل ته مي زنگ راغلو، ناشناس شماره وه نه مي پيژندل؟ اول مي فکر وکو چي شاید حسيب وی؟ خو بیا مي ځان سره وويل چي حسيب خو زما نوی شماره نلری نو بیا څوک دی؟ زه لا په فکر کي وم چي زنگ بند شو او یو مسج راغلو.

-جهان يم

پدی دوه لفظ مسج مي ټول بدن ولږزیدو او په تلوار د جميلي او فرشتي د پوښتنو د ډک نظر څخه د حویلی خواته راونه شوم، چي بیا زنگ راغلو او ما په لږزانده لاسونو جواب ورکو چي د هغه خوا څخه ډډ مرادنه غږ می تر غوږ شو چي ویی ویل:

جهان- السلام علیکم شه یی؟

غږ مي د ستوني څخه ورته نه ووت چي وغواړم جواب ورکړم، چوپه پاتی وم چي هغه بیا وويل: زنگ مي ووهي چي هم مبارکي درکم د دی دپاره چي خاله سوې او هم درته ووايم چي در روان يم کابل ته پخیر.

نه پوهیږم ولې خو ناساپه مي زړه د فیل پشان غټ شو او هغه اطرافي ته مي وويل: نو زه څه وکړم چي کابل ته راځی؟ مخکي دی درته سري قاليني فرش کړم چي خبر راکوی؟

دا خبره مې چې وکړل تازه پوه شوم څومره بد الفاظ مې ويلي؟ په وحشت باندې مې لاس په خوله کيخودو او د حيرت څخه مې وې... کړل چې د هغه خوا د اطرافي د قهقهه غږ چې د زړه له تله يي خندل د ډير شرم څخه په ځمکه ننويستم. هغه په خند وويل:

جهان- زه د خدای عاجز بنده! سرې غالي نغوړم د شه راغلاست لپاره، خو که.. (چوپ شو داسې لکه چې خپل خبره يي پورته بسکته کول چې سم دی کنه؟ ترڅو ماته ووايي؟ د بنه شيبې خاموشي وروسته يي په کراره وويل) که د سرو غالي د ځايه يو سور لب شيرين ووهي..

د هغه پدی خبره زه د شرم څخه تکه سره شوم او د زړه درزا مې خپله اوريدل چې ثابته کې سل ځل درزیده، ماته يي وويل؟ ماته يي وويل چې سور رنگ لب ستيک (لب شيرين) ووهم؟ زه لا د هغه د دی خبری د کما څخه نه وم وتلي چې هغه بيا وويل:

جهان- او خپل په سترگو لږ رانجه هم کش که، او لږ دنداسه که ووهي بيخي نو هی هی.

د هغه په دی خبرو نه پوهيدم د ډير شرم څخه مړه شم يا د ډير غوسي له لاسه ورباندې چغی ووهم! دومره فرامایشات؟ دومره پر ما امر کول؟ ما عمر کې د چا امر پر ځان نشو منلي اوس دا اطرافي پر ما امرونه کوی؟ اخيره مې صبر تمام شو او په غوسه مې ورته وويل:

-ته رانجه او دنداسه غواړی پدی و ویریره چې هلته به کوته کې یواځی ناست وی او زه در نشم.

جهان په خدا وويل: هغه وار مې مراعات وکې نه مې غوشتو د نکاح په اول شپه خدای نکرده د ویری له لاسه مړه سي.

نه پوهيرم ولی د خولي کشک مې خلاص شو او بغير لدی چې خپل خبرو ته پام وکړم و مې ويل: ستاسو خبرو کې شک نشته هسي شجرنامه د بنځو د وژولو هم

لری..

دا خبره مې چې وکړل تازه پوه شوم چې سومره بد مثال مې ورکړو! په وحشت باندې مې خپل لاس په خوله کيخودو، وای خدایه نن دا زما خوله ولي داسې بی سوره ده د دی اطرافې ومخ ته؟

د هغه په کت کت خدا چې بیخي نشو کنترول کولي خپل شونډه مې وچپل چې هغه په خدا وویل: پخدای قسم که هغه دی په کوتی کې زما په کم کار مړه سوی یی..

د شرم څخه مې غوښتل اوبه شم او ځمکې کې ننوځم، د ډیر خجالت له لاسه نه پوهیدم څه وکړم چې هغه په خدا وویل: نو پدی ویریدی هغه شپه؟ فکر دی کوی دسی نه (خبره یې پوره نشو کړی او قهقهه د خدا غږ یې پورته شو نور مې د شرم څخه د هغه خبری نشو اوریدلی موبایل مې ورباندې بند کړو، خدایه زه ولې دوی بیعقله یم؟ دا نو څنگه خبره وه چې ما هغه ته وویل چې تا خپل بنځه د هغه *** کار وقت کې مړه کړل؟

وای وای زه سومره بیعقل یم، ځان مې د دی بیخایه خبری لپاره رتی چې موبایل ته مې مسج راغلو خلاص مې چې کړو اطرافې وو لیکې وه: دوی وحشي هم نه یم خیال دی راحت ستا سره بیا خاص مراعات هم کوم. (او یو د خدا سټیکر چې زما فشار یې پورته ښکته کړو موبایل مې بند کړو او دومره هلته کیناستم تر دی چې ادی راغله راپسی او زما د رنگ په لیدو یې راته لږ بوره راکړل ترڅو فشار مې سم شي، خو ما هغه کړی او اوریدلی خبری نشو هیره ولې مغزو کې مې پورته ښکته کیدل..

د آسما له کوره راغلو کورته خو بیا هم زما حال همغه وو، کوته کې پرته وم او خپل په افکارو کې غرقه وم نه پوهیږم څومره به خپل افکارو کې غرقه وم چې خوب راباندې غالب شوی وو او ویده شوی وم، نه پوهیږم څومره وقت به ویده شوی وم چې د خوب حالت کې مې احساس کړو یو سوک مې په مخ لاس وهي؟

په ډار او وحشت باندې غوښتل مې چغې کړم چې یو چا مې په خوله لاس کيخودو او په کراره یې زما د غور اندی ته وویل: کرار کرار زه یم..

• پدی خبره مې په وحشت باندې سترګې خلاصې کړې چې سترګې مې په دوه تک تور سترګو کې چې په نیم سانت فاصله کې زما د مخ پرقیدې بندې پاتې شوی! د ډیر ویرې او وحشت څخه مې ژبه بنده شوی وه او خبرې مې نشو کولې بدن مې رپ، رپ ریزیدو زما پدی حالت باندې د اطرافي سترګې له حیرت خلاصې پاتې شو او په همغه حیرت یې وویل:

جهان- ای ای تاته وایم ماته وګوره زه یم ولې دسی بیریدلې یې؟
هر سومره کوبنښ مې چې وکړو خو یو خبره مې ونشو ویلې او اوبنګې وه چې تویده، زما پدی حالت اطرافي زر پاسیدو او په کړکې د ایښی چګ څخه یې یو پیاله اوبه ډک کړل او زما خولې ته یې ونيول او په ورختای وویل:

جهان- بسم الله که یو غرپ وبه وچیشه، (بیا پداسی حال کې چې پیاله اوبه یې زما خولې ته نیږدی کول په کراره یې وویل: خدای خپل خیر که دسی نه دلته پدی کوتې کی مړه سی؟ زما نوم خو هم بدنام دی چې شزی په کوتې کې مړی کوی..

دوه غرپ اوبه مې څکلی وه چې د هغه پدی خبره هغه مې په سری غاړی ولاړه او په توخ شوم. چې اطرافي په تلوار څو کراره ټک په ملا راکړو، چې یو څه ښه شوم زما د توخ په بند کیدو اطرافي زما د څنگ څخه پاسیدو او د کوتې برق یې روښانه کړو، د برق په روښانه کیدو او د هغه په کامل لیدو ټول وجود مې د ویرې څخه ولرزیدي.

جهان- که خبر وایې چې ته دوني بیرندوکه یې نو دسی مې نه بیره ولې..
هیس جواب مې ورنکړو او د اوبنګو په ډک سترګو مې ورته وکتل، چې زما خوا ته راغلو او پداسی حال کې چې تندې تروش نیولی وو ویل: مه ژاړه بد مې راځی ستا اوشکې وګورم.

بیا مې هم د جواب ورکولو لځایه اوبنګې توی کړل چې دا ځل بی کراره شو، زه یې کامل خپل خواته کش کړم او اوس زه د هغه غیر کې وم! چې زما اوبنګې پاک کړل او پداسی حال کې چې زما وینښیان یې د غور شاته راته وهل په کراره کراره او په بیحده صبر یې راته خبرې شروع کړل.

جهان- ولې دم په دقیقه ستا شایسته سترګې د اوشکو ډکې دی امم؟ زما سره کم مشکل لری؟ زما څخه دی بد راځی؟ زما کالی یا رفتار دی نه خوشیژی؟ زما خبری درباندي بد لریژی؟ راته ووايه، ماته ووايه چې پوی سم مشکل مي چیری دی چې ځان سم کم. ماته ووايه زما کم کار تا په عذابه وي چې زه هغه سم کم.

نه پوهیږم د هغه د نرم لهجي اثر وو یا د نرمي غیری چې په خبرو شوم ورته او ومي ویل: د اجبار او زور څخه مي بد راځی، دا چې د بابا او ادی او د خلکو د خبرو له لاسه مجبور سوم تاته هو ووايم بد مي راځی، زه اوس نغوړم واده وکم. زه غوړم کار وکړم، خپل ټاکلي اهدافو ته ورسیرم خپل آرمانونه پوره کړم، زه اوس نغوړم واده وکم زره مي غوړی ماشومتوب وکړم شیطنت وکړم. ما یواځی پریردی.

په آخیری لفظ مي اوبسکي د سترگو څخه په بهیدو شول، چې د اطرافي نرمة خندا راغله پداسي حال کي چې زما وینستیانو کي لاس وهي وي ویل: اوس چا پرتا جبر او ظلم کړی چې ته ژاری؟

نه پوهیږم ناساپه دومره جرعت مي د کوم ځای کړو چې د هغه لاس مي خپل د وینستیانو څخه لری کړو او د غیری څخه يي لری شوم، او په غوسه ناکه لهجه مي ورته وویل: ما ستا څخه بد راځی دا چې ستا سره باید واده وکړم بد مي راځی دا چې مجبوره ستا سره یو ځای ژوند وکړم بد مي راځی نه يي غوړم.

زه يي خپل خواته کش کړم چې په سینه يي وولیدم، د حیرت څخه يي وریځی پورته واچول او ویی ویل: یعنی تا زه نه يم خوش؟ او اوس پدی خفه يي چې ولې زما کوژدن يي؟

-خوشي مي کړه. څه کلکه دی نیولي يم؟ هو زه په همدی خفه يم زه تا نغوړم. جهان- مشکل دی په چیشي حل کیژی؟ دسی احساس کوم چې د کوچنیانو پشان ضد کوی زما سره او دا خبری کوی .

-زه ضد نکوم هغه چې ضد کوی ته او زما کورني ده چې په زوره يي زه تاته درکړی يم، زه غوړم آزاد اوسیرم.

زما په مخ يي لاس تير کړو او کله چې ما ورڅخه غوښتل خپل مخ وګرځه وم نو زما زنه يي کلک ونيول، او د مخ اړول څخه يي منع کړم. او په يو خاص انداز چې غږ يي بېحده تاثيرناکه و وويل: ته اوس هم آزاده يي چې هر کار کوی ويي کی، هر شیطنت او کوچني والې چې کوی ويی که، زه هم درسره يم (په شيطان خدا يي ويل: زما عمر ته مه ګوره د سړيانو شوق او ځواني د ۳۰ کالو څخه بعد زياتيږي کميږي نه.

غواړی چکر ووهي زه دی ورم، غواړی لیونتوب وکړی زه ستا څخه هم لیونی يم، ایله بهاني مه راوړه هغه هم پدسی حال کې چې زما خوشيږي زما شزه شوخ او شیطانه ويي نه ګرن دوکه.

د هغه په کراره، کراره، خبرو او د لاس په ناز کولو چې زما په وینستیانو کې تیره و، قهر او غوسه مې خلاصه شوی وه، چې هغه په ناساپه حرکت کې زه په نالي خوشي کړم او خپل زما د پاسه راغلو، داسې چې ټول بدن مې د هغه د مرادنه بدن لاندی قید پاتی شو او حرکت مې نشو کولې، احساس مې کوي د ډیر ویری او وحشت څخه مې زړه د خولي څخه را وځی.

• مخ يي زما مخ ته رانږدی کړو او خپل د پوزی سر يي زما په پوزه ووهي، او په کراره باندي خپل ساه زما په مخ باندي خوشي کړه او همغه حالت کې وويل: غواړم درڅخه یو پوښتنه وکړم او بغير د "هو" څخه بل جواب نغواړم واورم درنه.

په ډار شوی نظر مې ورته کتل چې زما په کتو باندي په خدا شو او په همغه کلکه لهجه يي وويل: صحیح دی؟

په ویری باندي مې سر و خوځه ويي چې په نرم لهجه يي وويل: ته زما بنځه يي زما ناموس يي، زه پر تا ظلم نکوم ستا خواهشاتو او آرمانو ته هم ګورم او کوشش کوم پوره يي کړم خو ستا ځيني خواهشات زما د اخلاقو سره نه وايي، نو ته باید څه وکړی؟

په ګنگس انداز مې ورته وکتل چې هغه بیا په خدا باندي خپل پوزه زما پر پوزی

ووهل! زما په نظر دا کار یې خوښیدو؟ لکه مور چې د ماشومانو په پوزی خپل پوزه و هو! ده هم همداسی کول.

جهان- نو ته باید دسی وخت کې خپل د میره خبره ومني او ووايه " صحیح ده "په سترگو...

د هغه دا خبره بیحده زور راکړو او په غوسه مي ورته وویل: نه یې منم زور لری؟ زما پدی خبره هغه په شیطنت وخنډل او ویی ویل: زور خو ډیر لرم خو مناسب نه بلم د یو کوچني سره یې معلوم کم.. البته په بل رکم زور معلوم کولو کی مشکل نسته خوشحالیږم هم) دا خبره یې وکړل او په خندا شو چې زه د شرم څخه تکه سره شوم او پداسی حال کې چې زور مي وهي چی هغه خپل د ځان څخه لری کړم په غوسه می وویل:

-ته به څه یې ستا خبره به څه یې؟ زه ستا د کلي نفر نه یم چې ته ورته خپل ځان ارباب، ارباب کړی او زه وډاره شم! زه هوسی محمدی یم نو خپل حد کې اوسیره.

دا خبره می وکړل او غوښتل مي د کوتی څخه ووځم چی زما لاس یې کلک ونيو دومره کلک چې لاس مي په درد شو او اخ می له خولی ووت، خو هغه بغیر لدی چی زما درد ته کومه توجه وکړی زه یې بیرته خپل پر ځای کینولم او په داسی حال کې چې کوبښن یې کو آواز یې بشکته اوسیری ویی ویل:

جهان- ستا حافظه به کمزوری ویی خو زما ده نده، یو هفته مخکي دلی په همدی کور کې د ټولو په مخ کی زموږ نکاح وتړل سوه! او ته رسماً شرعاً او قانون زما (خپل غږ یې پورته کړو او پداسی حال کې چې خپل په سینه یې لاس وهو وویل: د جهان خان سدوزی شزه سوی. که اطرافي یم که شه یم که بد! هر شی چې یم اوس ستا میره یم. او ستا په نفس اخیستو لا اوس زه حق لرم نور خبری او کارونه خو لری.

دهغه پداسی لهجه او خبرو مي بیا سترګي د اوبښکو ډکي شوی او بیا مي ټول بدن د هغه او دهغه د خبرو څخه په ډار باندی ولاړزیده، چې کرار باندی زه خپل څنگ ته

کینولم او پداسی حال کي چي زما د لاس بند ته چي د هغه په کلک نیولو باندی تک سور شوی وو کتو په کراره غږ یی وویل:

جهان- وګوره داسی کارونه کوی بیخی نه یی غټه سوی اغه کوچنی جړندوکه انجلی یی، د دی لځایه چي یو دوه سم خبر وکی زما سټریا لږ لري کي خپل په خبرو او کارونو باندی ما په غوسه کوی چي اخیر وګوره (زما لاس ته یی اشاره وکړل او بیا یی وویل) دسي تاوان یی هم تاته رسیږی.

هیس جواب مي ورنکو چي هغه په خاص لهجه وویل: ته خبر یی ما تاته چشی راوری؟

بیا می هم ورته جواب ورنکړو او مخ مي ورنه وګرځه وبي چي هغه په خدا باندی زما مخ خپل خواته را تاو کړو او ویی ویل: ګوره هر کار چي کوی زه درته هیس شی نه وایم هر ناز او نخری چي کوی زه دی ټول نازونه او نخری وړم خو زما د غیرت سره به لوبی نکوی، زه په دغه لفظ نفس باسم او ژوند کوم، او اوس ته زما ناموس او غیرت یی زه ستا په نوم مړ کولو او مړ کیدو ته تیار یم، نو هر کار کوی وکه یواځی دغه خبره مه کوه چي ته څه کار لری؟ او په تایی څه؟

زه ستا میره یم او تر هغه وقت چي ژوندی یم وبه اوسیږم. پوه سوی؟

هیس جواب مي ورنکړو چي هغه رانږدی شو او پداسی حال کي چي زما لاس یی خپل لاس کي نیو ویی ویل: تاته می موبایل اخیستی.

پدی خبره د سترگو د کونچ څخه می ورته وکتل چي هغه خپل جیب ته لاس کړو او زما د کنجکاو او حیرت ډک نظر لاندی یی یو ساده نوکیا موبایل زما لاس کي کیخود! د نوکیا موبایل په لیدو می نږدی وو د غوسی، حیرت، تعجب او شوک، څخه وژاړم بل هیس نه ژرا می غوښتل، چي هغه په شوخه لهجه او خدا وویل:

جهان- اممم خوش دی سو؟ شایسته دی او ه؟

هیس جواب مي ورنکړو او یواځی ورته و می کتل چي هغه پداسی حال کي چي کوښښ کو خپل خدا کنترول کړی ویی ویل: اممم و دي نه ویل؟ خوش دی سو کنه؟

د هغه پدی بار، بار تکرار کولو زړه مې غوښتل د ډیر غوسې څخه چیغې ووهم، خو ځان مې په زوره کنټرول کړو او کرار مې وویل: بنایسته دی مننه خو زه یې نغوالم زه موبایل لرم.

جهان- امممم دا خو شه خبره نده، خپل موبایل ایله کوه باره دغه سم دی دغه واخله.

- سر پورته کوم او ورته گورم، د همغه شپې پشان یې یو جوړه سپین کالی اغوستي خو پدی تفاوت چې د پورته دوه تڼي ورڅخه خلاصې کړي، او صاف مستقیم کربنه د سینی معلومېری، د سینی ویښتیا یې بیحده زیات معلومیده، یو ځای مې اوریدلی وه چې د کوم سریانو د سینی ویښتیا چې هر څومره زیات وي هغومره د هغوي د شجاعت او دلاورتیا ثبوت ورکوی! توره بېر گیره چې څو تاره سپین ویښته چې د نردی څخه معلومیده. نظر مې پورته ولاړو او د هغه په تور د توري شپې پشان نظرو کي بند پاتې شوي چې اوس د شیطنت او خدا څخه یې سترګې پرقیدي.

جهان- امممم خوش دی سوم؟

د هغه پدی خبره مې په گنگس انداز ورته وکتل چې هغه په خدا وویل: درې ساعته زېر او زیر دی کړم وایم خوش دی سوم کنه؟

د هغه پدی خبره د شرم څخه مې شونډه وچپل خو د نوکیا موبایل په لیدو مې غوسه تازه شوه او ومې ویل: دومره د یوزراسیف بنایست هم نلری چې درته وگورم. زما پدی خبره هغه په لوړ غږ وخنډل او پداسې حال کي چې زما د څنگ څخه یې بالښت راخیستو او خپل تکیه یې ورباندی وهل ویی ویل: یعنی خوش دی نسوم نو؟

په نارحته انداز مې هغه نوکیا موبایل د هغه څنگ ته وغورځه ویی او ومې ویل: زما خوښ کیدل یا نه خوښ کیدل څه فایده لری؟

زما پدی خبره هغه لږ خپل سر کور کړو او په ځیر، ځیر یې راوکتل بیا یې وویل: زما د کوم عادت یا خبری څخه دی بد راځی؟ راته ووايه زه یې باره نکوم!

هیس مې ورته ونه ویل او سر مې بنکته واچوي، زړه مې هسې ډک و او ژړا مې زړه غوښتل چې هغه خپل په لاس زما سر پورته کړو بیا یې وویل: امممم؟ کوم یو؟ (بیا خپل څنگ ته هغه ساده نوکیا موبایل ته اشاره وکړل او ویی ویل: که پدی خفه

شوی نو ټوکې مې درسره کول دا زما دویم د کار موبایل دی، ستا موبایل خو سبا یوځای بازار ته ځو او ستا په خوشه یې اخلو، ما وانخیستی ما ویل زما انتخاب به دی خوش نسي.

هیس مې ورته ونه ویل چې هغه بیا وویل: ولاړسه خپل لاس او مخ باندي یو څه وبه تیرې که پوډی هم ځانته راواخله مور دی ویل د غواي غوشه(غوبنه) دی نه خوشیږی ما درته هغه ستوی د شهریانو خوراک چشی نوم دی؟! اممم پیتزا هغه مې درته راوړل ته بیده وپې، ورځه نو یو پیاله چای هم ماته دم که چې دا سر مې دي درد کوی چې مه وایه، خپل پوډی هم راواخله راسه اله نو...

د هغه پدی خبرو لځایه پاسیدم او د کوتې د دروازی خواته ولاړم چې د کوتې څخه د وتلو مخکې یې راپسې نارې کړل: بیا ولاړنسي د هغه شپي رګم آشپزخانې کې ماته شینې(کینې) پوی سوي؟

راوګرځیدم خو جواب مې ورنکړو چې هغه وویل: اممم وامي نه وریدې ستا جواب؟ د سمه ده پشان مې ورته سر و خوځه وپې چې هغه په نری مسکا وویل: دا دوني غټ سر شوره ولو د ځایه دوه متری ژبه دی وشوره وه.

جواب مې ورنکړو او د کوتې څخه ووتلم، اول مې خپل لاس او مخ ومینځو او بیا مې د خدای د وچ زوره هغه اطرافي ته چای دم کړو، یخچال مې چې خلاص کړو نو د اطرافي راوړی پیتزا مې ولیده او خولې څخه مې ورته اوبه راغله، زه د پیتزا معتاده وم او نن دا دومره لویه پیتزا یواځی زما وه؟ پدی فکر د خوشحالي څخه مې خوله په خندا خلاصه شوه.

چای ته ولاړه وم ترڅو دم شي او دی خبری ته فکر وړی وم چې تر کله به زه اطرافي لځان څخه لری ساتې شم؟ هغه شپه یې انسانیت وکړو او څه یې ونه ویل خو نن شپه به څه وکړم؟ زړه مې ویل لاړشم د ادی کوته کې ویده شم! ځکه اطرافي هلته نشي راتلي خو بیا مې چې ادی او بابا ته فکر کو خپل فکر اته اشتباه معلومیدو.

له قصده مې هر کار دومره په ځنډ کوي چې اطرافي ویده شي؟! پوډی مې هلته آشپزخانې کې وخوړل او الحق چې خوندوره پیتزا وه خو اطرافي ته په فکر کولو

اشتها مي خرابه شوه، شايد يو ساعت مي ځان اخوا ديخوا كړو او بيا د كوتي خوا ته پدې اميد روانه شوم چې شايد اطرافي ويده شوی ويې؟

دروازه مي كرار خلاصه كړه او چاي پنتوس په لاس كوتي ته ننوتلم، چې اطرافي مي خپل په نالي پداسي حال كې چې د هغه شپي پشان يې خپل يو لاس خپل په سترگو ايخودلي و پروت وليدو! كرار مي دروازه بند كړه او كوتي ته ننوتلم هغه هيس شور ونخورو او ما به خوله يو لويه مسكا راغله ويده دی؟! !

پدې فكر بيحده خوشحاله شوم او په كراره مي غوښتل پنتوس چاي بيرته آسپزخاني ته يوسم چې د اطرافي غږ پداسي حال كې چې همغسي پروت وو او لاس يې په سترگو ايخودلي و تر غور شو.

جهان خان- كرار، كرار ستا د راتلو څخه ناميده كيدلم.
د هغه په غږ مخ مي ور واړه ويې چې هغه خپل لاس د سترگو څخه لرې كړو او د سترگو په اشاره يې خپل څنگه ته اشاره وكړل او ويې ويل: رايه چاي راوړه وگورم دا څه ركم چاي دی چې تا ورباندې لس ساعت تير كړل!

په لرزنده قدمو ورنږدې شوم او پنتوس مي د هغه مخ ته كيخود چې هغه لځايه پاسيدو او بالښت يې خپل شاته كيخود او پداسي حال كې چې دوه سترگي ماته نيولي وه وويل: ما درته وويل خپل ږوډی دلته راوړه او ويخوره.

• د پياله چاي ډكه ولو حال كې مي په كراره وويل: كه تاسو وړی ياست زه درته راوړم

جهان خان- ما درته وويل چې زه وژي(وړی) يم؟
-نه خو د ږوډی پوښتنه مو وكړل نو ځكه مي وويل.
جهان خان- امممم زه وژي نه يم يواځي غوښتل مي ته دلته ږوډی وخورې نه هلته آسپزخاني كې.

ناساپه مي د خولي څخه وپريدل: يواځي راحت وم.
دا خبره مي چې وكړه خپل شونده مي وچيچل او كرار مي سر پورته كړو چې هغه په ځير، ځير، راكل، كله چې زما نظر يې وليدو ويې ويل:

جهان خان- موژ پستانه یو متل لرو وایو " ژبه هم کلا ده هم بلا ده " نو پکر دې ساته. جواب مې ورنکړو چې هغه ډک شوی پیاله د چای زما د لاس څخه واخیستل او ویی ویل: ولې دی هغه شیشه یې چاینک کې چای دم نکړه؟

په حیرت مې وروکتل ده زما شیشه یې چاینکه چیرته لیدلې وه؟ لکه چې پوی شو زه حیرانه شوم چې ویی ویل: هغه شپه آشپزخانې کې په پتنوس کې مې ولیده.

د هغه پدی خبره دپته فکر ویی ورم چې دومره حافظ لری یعنی؟ هغه شپه زه دومره گنگس وم چې ځانته مې لا فکر نه وو هغه وقت ده هغه شیشه یې چینه لایاد ده!

جهان خان- امم و دې نه ویل ولې دی هغه کې چای رانورل؟ ور ومې کتل او د ځان سره مې وویل که ورته ووايم هغه یواځې زما چاینک ده او نه غواړم تاته پکې چای راوړم! هسی جنگ کیری هغه هم د کوم یادآوری چې څو ثاني مخکې وکړل په همدی خاطر ورته و مې ویل: هغه خیرنه وه.

زما پدی خبره اطرافي خپل وریځې پورته واچول او یو نری مسکا یې په خوله راغله او ویی ویل: خیرن وه که ندی غوشتل خپل چاینک کې ماته چای راوړی؟ په تلوار مې وویل: نه.. نه هغه د رښتیا خیرن وه.

جهان خان خپل سر وخوځه ویی او پداسې حال کې چې خپل د چای پیالی څخه یې یو غرپ چای ځکه ویی ویل: اممم صحیح دی.. (بیا بیرناساپه وویل: خو فکر ساته زه دروغجن انسان په دوه لفظه پیژنم پوهیژی ولې؟

په ویری مې ورته سر وخوځه ویی چې هغه په کراره غر وویل: ځکه چې زه جهان خان یم) په ویری او وحشت مې ورته کتل چې ویی ویل: زه دا خبری پرېژده ځایونه واچوه چې شپه تیره سوه او زه هم سخت ستړی یم.

د هغه پدی خبره لاس او پښې مې د ویری څخه ولرزیده او د مخ رنگ مې وپریډي چې هغه راوکتل او په داسې حال کې چې خپل سر یې لږ کور کړو ویی ویل: اممم

بیا څه وسو؟

جواب مې ورنکړو او یواځې مې ورته وکتل چې هغه په کراره وویل: زړه خو دي
نغواړی درسته شپه دي شینو مجلس وکو؟ ستا دپاره وایم ملا دی په درد کيژی
ځایونه واچوه کرار گرم ځای کې مجلس هم خوند کوی (دا خبره یې چې وکړل کرار
یې وخنډل)

په لږزنده غږ مې ورته وویل: هغ.. هغه تاسو چاې څکې ځایونه نه اچول کیری.
زما پدی خبره هغه خپل د لاس پیالی چاې په یو نفس په سر پورته کړل او بیا پداسی
حال کې چې پیاله ترموز یې په پتنوس کې کيخود خپله پاسیدی او پتنوس یې په کرکې
کيخود او ویی ویل: صحیح سو؟ بل مشکل خو نسته؟

بی جوابه مې وروکتل چې هغه هم په خندا راوکتل داسی لکه چې غوښتل یې د
سترگو په خبره راته و وایي "نن شپه دی زه یو بهانه لا نه منم" پدی فکر سترگی مې
د اوښکو پکې شوه خو ناچاره پورته شوم او نالی مې راوخیسته چې د هغه غږ مې
واوریدی چې ویی ویل:

جهان خان- هغه دغه والا نالی راواخله.. هغه څه ورته وایي؟ امم دوه نفره!

د هغه پدی خبره مې ټول وجود ولږزیده خو ځانته مې په سل مذهبو دلداری ورکول
چې هیس خبره نده، او نالی مې واچول کمپل بالنبت مې چې کيخود، بی هدفه ورته
ولاره وم چې اطرافي زما لاس ونيو او په نالی کینولم په ځیر، ځیر راکتل داسی لکه
چې اول ځل یې ویې ما وینې زما د زړه درزا ما خپل اوریدل داسی په کلک باندی
درب درب یې وو چې زه ویریدم هسی نه د سینی څخه مې راووځي!

د اطرافي لاس چې زما د تکرې خواته لاړو او هغه یې زما د وینتیانو څخه لری
کړو سترگی مې پتی شول چې هغه په یو بیحده مینه ناک نرم غږ و ویل: اول وار
مې ته په همدغه ستوی د کور کوڅې کې ولیدی لکه کوچنیانو ولاړه وي په شوق
باندی دی زما موټر ته کتل، کله چې زما پر ژغ زما خواته راتاو سوی هلته هغه دقي
کې (زما په مخ یې لاس کيخود داسی چې مجبوره شوم سترگی خلاصی کړم او هغه
زما سترگو ته په کتو وویل: هغه دقي کې زړه مې درب وهل.

دسې چې خپله پوی سوم چې د جهان خان سدوزی نور ټول پاتې ژوند د دغه دوه خرماي سترگو باندې تمام دی، خو (زما په مخ راغلي وینتیان یې دغور شاته کړل او وپي ويل: خو ستا سترگو کې ما هغه دغه کې خائته بی احترامی ولیده! تا داسی راوکتل لکه یو بی فایدي شی او زه په غوسه سوم ستا هغه کتو ته نو حُکه مې درته هغه خبری وکړل، بیا چې تا وویل د معلم صیب لور یې، بیا نو بیخی می ستا د وصال او یوځای کیدو فکر د ذهن وباسی

ما ویل زه چیری د معلم صیب لور چیری، خپل عمر ستا عمر خپل کورنی ستا کورنی ټول ته مې فکر وکي او ومط ویل چې دا مینه نه مینه.

- دهغه پدی خبرو مې په حیرت باندې ورته کتل چې هغه په یو نری مسکا راوکتل او وپي ويل: ما هغه شپه اراده وکړل چې باره به دسی فکر کوم چې بیخی می سوک لیدلی نده او دغې خاموش به حُم خو تا پرینژدم.

د هغه پدی خبره سترگی می د حیرت څخه خلاصی پاتی شوی ما نو کله ده ته ویلی وه چې مه خه؟ او ما مه پریژده؟ هغه چې زما گنگس انداز ولیدو په خندا یې زه خپل غیر خواته کش کړم او پداسی حال کې چې خپل زنه یې زما په سر کیخودل زه یې کامل خپل غیر کې خای کړم او کمپل یې راباندی راکش کړو.

جهان خان- امممم تا ونه ویل چې مه زه! خو ستا یو کار زه د تلو او ستا د لیاذه باسو څخه منع کړم، هغه شپه چې خپل زړه مې په څلور مذهبه مجرم او گنهکار ثابت کړو، او ستا لیاذه باسلو لپاره مې ورته خدای او رسول شافی کړو د همغې شپې په سهار ستا) خبره یې پری کړل زما وینتیان یې لاس کې ونيول او غټ نفس یې

واخیستو داسی چې زما د وینتیانو بوی خپل سینه ته کش کړی او هلته یې د تل لپاره ځان سره وساتي!) خو ستا دا پریشان زلفو د هغه مولا په آذان ستا د مینې په زنخیر کې وټرلم، ولاره وپي او لکه یو آزاد مرغه پشان دی لاسونه خلاص کړی وه او د سهار هوا دی استشمام کول، او خبره نه وپي یو لیونی ستا د څو قدمې فاصله کې ولار دی او ستا په دیدن نه مریژی.

د هغه پدی خبرو یو دم حیرانه شوم، هغه سهار می یاد دی خو ما ولی اطرافي هغه ورځ ونه لیدو؟ ولی فکر می ورته نشو؟ زه لا په دی فکر وکړی و می چې هغه بیا وویل: خدای په سر شاهد دي چې ډیر کوشش می وکړی درته ونگورم، ډیر می خپل لیونی زړه ته وویل: چې دا د معلم صیب لور ده، او ته د هغه کور کی میلمه یی! د هغه ږوږی دی خورلی! دا بی ناموسی نو څه ده چې ته دې دهغه د لور پسی وگوری! خو باور وکه زما نظر اول وار وو چې زما په کنترول کی نه وو.

اطرافي بیا یو لوی نفس واخیستو او زما د سر ویستیان یی بسکل کړ، چې د هغه پدی کار ټول بدن می ولرزیده چې هغه په یو کرار غږ وویل: زه په کلی کی پیدا سوی او غټ سوی یم، زموږ خواته دا خبری نسته چې د یو چا د لور او خور پسی دی وگورو، دا موږ ته د مرگ او ذلت په معنا ده چې د بل چا د ناموس پسی دی سترگی وباسو او د کوچ او کنار څخه ورپسی نظر واچو، خو هغه ورځ ما بی اختیاره ستا پسی وکتل!

نو ځانته ستا پلار ته خپل وجدان ته شرمنده وم، چې د یو نامحرم جنی پسی می کتلی، همغه ورځ د تلو څخه مخکی می معلم صیب ته وویل (د اطرافي پدی خبرو د حیرت څخه هک حیرانه شوم! بابا ته یی ویلی؟ څه یی ویلی؟ غوښتل می د هغه د غیری څخه جلا شم او دا پوښتنه ورڅخه وکړم خو هغه کلک خپل په سینی پوری ونيولم او د لری کیدو اجازه یی رانکړل او په کراره غږ یی وویل:

جهان خان- معلم صیب ته می وویل ستا په لور مټین سوم!
(د هغه پدی خبره خوله می د حیرت څخه خلاصه پاتی شوه، دا نو څنگه انسان دی؟ د هغه د سینی په کرار پورته ښکته کیدو پوه شوم چې خاندی، او بیا د هغه د خدا څخه نیولی غږ چې ویی ویل: معلم صیب هم دغسی هک حیران سو، خو ما ورته وویل زما نخوشیږی خبره کش راکش کم دغی چل دی ستاسو څه خوشه ده؟

په بیخه تندي او هیجان منتظره وم چې واورم بابا ورته څه ویلی؟ چې دا ځل هغه لږ په لور غږ وخنډل او ویی ویل: ستا بابا هم ناخوانی ونکړل هغه دقه یی رد کړم!.

د هغه پدی خبره می خدا راغله، هغه په یو خاص انداز دا خبری ویل، زما په خدا

هغه په کراره وویل: جار د خندا څخه دی.

د هغه پدی مینه ناکه لهجه خپل شونډه می وچپل او منتظر پاتې شوم چې هغه خپل خبره پوره کړی چې څنگه یې بیا بابا راضي کړی چې د انکار وروسته ورته " هو " ووايي؟ خو هغه په کرار، کرار زما په وینتیاو کې لاس و هو او خاموش وو چې مجبور په بی طاقتو توګه می پوښتنه وکړل: بیا څنگه مو زما پلار راضي کړو؟

زما پدی خبره هغه یو څه خاموش څو بیا یې وویل: بس نو ما ته هم جهان خان وایي داسې می ستا په پلار تعویذونه وکړل چې راضي سو (دا خبره یې وکړل او په خندا شو د هغه پدی خبره زما خندا هم راغله او کرار می وخنډل چې هغه په یو خمار لهجه وویل: اوس مهم دا نده چې ستا پلار څنگه راضي سو؟ مهم دا خبره ده چې ته څنگه راضي کړی؟ اممم؟

د هغه پدی خبره خپل شونډه می وچپل او په کراره می وویل: د پلار او کورني په خبری کومی جنی انکار کړی چې زه یې دویمې اوسیرم؟ جهان خان- اممم خو ماته ستا رضایت مهم دی، زه تازه اتلس کلن بی تاب ځوان نه یم چې بیخي صبر ونلرم، خو باور وکه اول وار دی زه داسی بی تابه او خمار یم، خو تر هغه وخت چې ستا رضایت او خوشه نه ویي زه به په سل مذهبو او خبرو ځان کنترول کړم او تاته به وعده درکړم چې ستا د خوشي او رضایت بغیر هیس کار به نکوم، خو راته ووايه سنگه راضي کړی؟ سوني وخت کي؟ چې زه خپل دی ناکراره زړه ته تسلي ورکړم؟ اممم؟

• د هغه په خبرو د شرم څخه تکه سره شوم، او د نیلوفر خبری می یاد ته راغله چې راته ویلي وه " پیر سم سړی دی چې دومره درته صبر یې کړی، اوس وقت هلکان پردیو جنکیانو ته د صبریدو ندی، هغه وخت ده خپل قانوني او شرعي بنځي ته څه ندی ویلي! نو یواځی د یو خبری بنکارندویه ده! هغه دا چې ته ورته ګرانه یی او درته احترام لری ". د نیلوفر خبري او اوس بیا د ده خبری زه و دی خبری ته یقتي کړم چې شاید زه ورباندی مئینه وه نه اوسیرم، شاید زړه می ورسره رضا نه ویي،

خو د دی ټول خبرو با وجود همدغه اطرافي زما خاوند دی، او د عمر تر پایه به همدی اوسیری که زه وغواړم او کنه؟ پدی فکرونو خپل د مقابلي د سنگر څخه

رابنکته شوم او خپل ځان مې د هغه اطرافي خواهش او غوښتنې ته تسليم کړو....

جهان خان- څه سوی؟ ولی نه ویده کیژی؟

د هغه په خبره مې ورکټل او د "نه" پشان مې ورته سر و خوځه وېي او پداسې حال کې چې کوبنښ مې کوي د هغه سترگو ته د شرم او حیا له لاسه ونګورم په کراره مې وویل: هیس ندی شوي که کار مو شوې وېي نو پریږدی زه لاړشم.

زما پدی خبره یو دم د هغه د لاس حرکت زما پر ملا و دریدو، او څو ثاني هیس خبره یې ونکړل خو ناساپه زه یې په زوره خپل خواته کش کړم داسې چې پوره د هغه په سيني راغلم او د هغه قهرجنې سترګې مې ولیده پداسې حال کې چې غابونونه یې یو پر بل کلک موبنل په قهرجنه لهجه وویل: شکر وباسه چې حال مې شه دی او ستا دا خبره نا اوریدلې نیسم، کنې خدای په سر شاهد یو غاش مې درته خوله کې نه پاتې کوی.

د هغه پدی خبره زما سترګې د اوبنکو ډکې شوي چې هغه د ځایه پاسیدو او زه یې د ځان څخه لری کړم، پداسې حال کې چې خپل د کالو پورته خوشې شوي تني تړل په غوسه یې زما خواته مخ کړو او وېي ویل: دوني بیعقله یې چې خپل د خبرو په معنا لا نه پوهیژی، ته کومه د مندی بازار فاحه(خبره یې پوره نکړل او دهغه لځایه په کلک یې یو استغفرالله وویل او خپل د سر وینستیان یې په موبت کې راکش کړل او وېي ویل: ته کومه بیګانه جنی یا زما د خواهشاتو د رفع کولو لپاره زما نفری او یاره نه یې چې زما د خواهش سریدو وروسته زه دی ایله کم..

ته زما شزه یې شزه(دا لفظ یې دومره په کلکه وویل چې زه وویریدم هسې نه غبر یې د ادی او بابا کوتې ته تللي وېي! د ډیر قهر او غوسې څخه یې د مغزی او سر رګونه راوتې وه غټ، غټ نفس یې اخیستو او ما یواځې کمپل په ځان راکش کړی و او پداسې حال کې چې دوه سترګې مې د کمپل څخه معلوم وه په زار، زار مې ژړل

په غوسه باندي زما څخه مخ اړولې لری ناست وو، نه ما کومه خبره کول نه هغه، خپل په کړی خبری پښیمانه وم او اوس تازه پوه شوم چې څومره غلظه خبره مې ورته کړی وه، هغه حق درلود چې په غوسه شي نه پوهیدم څه ورته ووايم چې یوڅه

آرام شي؟ نه مي غوښتل داسې بد حال کې وګورم په همدې خاطر لږ د هغه خواته نږدې شوم او پداسې حال کې چې خپل زړه څخه مي د فيل زړه جوړه ويې د هغه په لاس مي لاس کيځود.

زما پدې کار هغه لږ خپل سر زما خواته راکوږ کړو چې ما د اوبنکو څخه په ډک سترګو او ژرغوني لهجه وويل: بخښنه غواړم. زما مطلب هغه نه و ما.. ما.. يواځې غوښتل لږ ستاسو څخه لرې شم نه پوهيږم ولې بد احساس مي دهغه کار څخه وروسته درلود.

دا خبرې مي په يو سل زحمتو وکړل او ژړا ته مي شروع ورکړل چې هغه زما خواته راوګرځيدو او پداسې حال کې چې زه يې خپل غير خواته رابللم په خفه لهجه يې وويل: نو څه درته ووايم؟ کوچني يې کله ناکله داسې خبرې کوي چې انسان هک حيران سي چې دانو څه دي؟

د هغه په خبرو مي ژړا نور هم زيات شوه ځان راته يو ختا کار ماشومه ښکارېده، چې د يو غلط کار وروسته يې اوس پلار رتې او دا ورته ژاړې، ښه شيبه مي دهغه غيږې کې وژړل او هغه راته په مينه باندې خبرې وکړل تر دې چې آرامه شوم کله چې ژړا مي ختمه شوه، هغه زما سر خپل د سيني څخه پورته کړو او په کراره يې وويل:

جهان خان: زحمت هم درکوم خو نيم ساعت د سهار آذانو ته پاتې لږ وبه به ماته رانورې چې زه يو حمام وکړم؟

د هغه پدې خبره په شرم او خجالت مي سر ښکته واچوي او په کراره مي سمده وويل چې هغه په بيحده ميني زما تندې ښکل کړو او ويې ويل: شابه نو زه منتظر يم درته.

لځايه پورته شوم او د کوټې دروازي خواته تلم چې هغه راباندې غږ کړو: پورني (ټکري) دي په سر که او.. (خاموشه شو چې ما تازه خپل ځان ته پام شو او په شرم مي خپل کالي سم کړه او ټکري مي په سر راکش کړو او په تلوار د کوټې څخه ووتلم نن شپه د پير شرم له لاسه ما لس کيلو وزن کم کړو پدې فکر مي شونډه وچيچل او

ولارم ترڅو جهان ته د حمام کولو لپاره اوبه تیارې کړم.

د هیندارې مخکې ولاړه وم او ځانته مې کتل ټول ستونې مې ټپې، ټپې او شین وو؟ په غوسه مې خپل ټکری ورباندې را تاو کړو، دا ټول د هغه وحشي اطرافي له لاسه پروږن ماښام یې داسې کړو! نن ټوله ورځ د ادی او د بابا د نظرونو څخه داسې لري لري ګرځم د ډیر شرم څخه، او یو دقه مې لا ټکري د سر او ستونې څخه لري نکړو!

• په غوسه مې د ژبې لاندې هغه ته بد رد ویل چې د کوتې دروازه خلاصه شوه او ادی نارې کړل راته.

ادی- جهان زوی حویلي کې درته په تمه دی زر کوه بیچاره دی په پښو ستړی کړو.
-سمه ده در غلم.

ادی په افسوس سر راته و خوځه و یې او دروازه یې بنده کړه، په تلوار مې خپل حجاب واغوستو، د اطرافي سره تلم بازار ته ترڅو هغه راته موبایل واخلي پدی فکر بیچده په خوشحالي مې ځان تیار کړو او زر د حویلي خواته ولاړم او د کور څخه د وتو مخکې مې ادی ته چې په آشپزخانه کې لگیا وه وویل: ادی زه لارم

ادی- ورځه خو زر راشي بیا.

-سمده.

په خوشحالي د کور څخه ووتلم چې اطرافي مې د هغه د لوکس موټر څنگ کې د موبایل سر د خبرو په حال ولیدو د خبرو په حال یې ماته فکر شو او د پښو د نوک څخه یې د سر تر وینتیاو چک کړم او تندې تروش شو! پداسې حال کې چې زما خواته راروان و موبایل شا کس ته یې یو څه وویل او موبایل یې جیب کې کیخود.

جهان خان- دا نو څنگه حجاب دی؟

په حیرت مې خپل حجاب ته وکتل یو دم صحیح وو په ګنګسه لهجه مې وویل: سم دی خو؟!!

زما په خبری د هغه تندی تروش شو او په غوسه یې وویل: دا سم دی؟ وګوره حجاب دی سومره تنګ دی ټول بدن غری دی جلا، جلا ورڅخه بښکاری!
په خلاصو سترګو د حیرت مې یو ځل بیا خپل حجاب ته وکتو او کوم مشکل راته پکې معلوم نشو؟ چې هغه دا ځل په بیجده غوسه وویل: دست کشي دی کومه دی؟

د هغه پدی خبره په حیرت مې وویل: دست کشي څه وګرم لوبښي خو نه مینځم چې لاس کې ګرم؟

جهان خان د ډیر غوسې او غضب څخه یې خپل به ګیره لاس تیر کړو او څو ځله یې استغفرالله وویل بیا پداسې حال کې چې زما لاس یې لاس کې نیو ویې ویل: د لاس هغه خانه خراب تور دست کشي درته یادوم چې د حجاب سره بښي لاس کې کوی.

د هغه پدی خبره تازه د هغه د خبرو په معنا پوه شوم او په غوسه و طعنه مې وویل: څنگه خوبه دی ده یو تور چشمکې هم په سترګو ګرم چې سوک مې سترګې ونه ویني؟

جهان خان- رشتیا وايي؟ دا رکم چشمکې لري؟

د هغه پدی خبره د غوسې څخه په انفجار شوم او په غوسه مې وویل: څنگه خوبه دی ده چادری (بورقه) به په سر ګرم؟
جهان خان - اخ جار دی سم، دغه کار که وکې نو د زړه توتې یې.

د هغه پدی خبره بیرته د کور خوا ته روان شوم چې هغه نارې کړل.

جهان خان- چیری چیری؟

په غوسه مې ورته وویل: زه ستا سره هیڅ ځای نه ځم.

دروازی ته رسیدلې وم چې هغه د شالخوا و نیولم او په کراره یې وویل: صحیح دی زه نور شی نه وایم خو دغه حجاب دی...

په غوسه مې ورته وویل: پخدای قسم یو ځل بیا زما د حجاب په اړه خبره وکړی نو نه ځم درسره.

زما پدی خبره جهان په بي حوصلګي خپل ګیره کي لاس تیر کړو او ويې ويل: زه صحیح دی نور چشي نه وایم رازه موټر کي شینه(کینه) خلک تیريژی را تیريژی بده ده.

په نه زړه او خفه انداز موټر ته پورته شوم، چي جهان هم کیناستو او موټر يي روښانه کړو خو د هغه تندي هم تروش وو؟! د هغه په خفه اندازه يو حل بيا مي خپل کالو ته وکتل خو دومره چي ده ويل هغومره مي حجاب خراب نه وو؟ بيا نه پوهيرم ولي دی دومره په غوسه شو؟ په هغه لوکس موټر کي يو سندره لا نه وه چالانده کړی؟ اطرافي دي نو څه ووايم!!؟

دوه دري ځاي موټر به يي و دره ويي خو بيا به يي په تروش تندي سر وخوځه ويي او روان به شو اخير مجبوره پوښتنه مي وکړل: کوم ځاي څخه چي تير شوی هغه د کابل غټ ترينه مال دی د موبایلو؟
زما په خبری هغه مخ راواړه وو او ويې ويل: پوهيژم خو هغلته بيخي ډير پتلوني هلکان وه خوش مي نسو.

د هغه پدی خبره هم خدا راغله او هم زور يي راکړو په طعنه مي وويل: فساد په پتلونيانو کي ندي په لنگوتيانو کيدی .
زما پدی خبره هغه په لور غږ په خدا شو او پداسي حال کي چي يو نيم نظر يي ماته کو ويي ويل: لنگوتيانو په تا څه کړی چي داسي بد يي وايي؟
-پتلونيانو په تا څه کړی چي بد يي وايي؟

زما پدی حاضر جوابي باندي د هغه په خوله مسکا راغله او کرار يي وويل: ژبه نده نو دري متره ده کم رانسي يو وخت.

جواب مي ورنکړو چي د دومره تلو وروسته اطرافي صيب يو دوکان خپل د تلو لايق وبلو او موټر يي و دره ويي د موټر دره ولو سره ما غوښتل ښکته شم خو هغه منع کړم او ويي ويل: ته لږ صبر سه.

دا يي وويل او خپل د موټر څخه ښکته شو د موټر څخه راتاو شو او زما دخوا دروازه يي خلاصه کړه! د هغه پدی کار ما داسي فکر وکو چي کوم هندي فلم کي يم!

هندي فلمو کي سپريان بنځو ته د موټر دروازه خلاصه ويې او څوکي ورته سمه وي!
ماته همغسي جنټلمين معلوم شو او په نهايت خوشحالي د موټر څخه بنکته شوم چې د
اطرافي په کار خوشحالي مي وپريده!

زما د را بنکته کيدو سره سم هغه خپل په ځان تاو کړی غټ پټو پر ما وپيچي او زما
د غور څنگ ته يې وويل: که د خاشي اندازه هم ماته احترام لری نو دغه پټو د ځان
څخه مه لري کوه.

• د هغه پدی خبره او کار هک حيرانه شوم او په دوه لارو کی بنده وم! چې هغه زما
لاس خپل لاس کي ونيو او د دوکان خواته په حرکت شو، کله چې دوکان ته ننوتو يو
د عمر پوخ سړی زموږ د بڼه راغلاست لپاره راغو او د جهان سزه د ستري مشي
وروسته د موبایل خصوصيات وپوښتل چې سنگه موبایل يې پکار دی؟ دهغه په
پوښتنې اطرافي خپل ځان زما خواته رانږدی کړو او په کراره يې وويل: کوم کمپني
موبایل دی خوشيږی؟ د هغه پدی خبره بغير د کوم فکر کولو مي وويل: آيفون!..

زما پدی خبره هغه د خندا څخه قهقهه ووهل، چې ما په شرم خپل شونډه وچيچل، او
لځان سره مي وويل خاوری دی په سر شه اوس وايي د موبایلو وړی آيفون غواړی
نادیده! ما خپل ځان ته خپل په کړی الفاظو بد رد ويل چې د هغه غږ مي واوریدو.

جهان خان- امممم آيفون خو شه دی! خو سيستم يې ډير سخته دی چلوي سي؟
خپل د څو دقو مخکي اشتباه د جبران لپاره مي وويل: هر موبایل چې ستاسو خوښه
وي همغه واخلي.

جهان خان- يانـو تا اول وار دی پر ما يو ناز وکي او زه يې پوره نکړم؟ نه
کيږی نو.

بيا يې دوکاندار ته غږ کړل او ورته د موبایل فرمايش يې ورکړو، د خلکو خبره زړه
کي مي گوډی ماته ول خو ظاهره کي بی تفاوته ولاړه وم، چې دوکاندار يو آيفون
راوړو د آيفون په ليدو چې آخريڼ مايل د هغه وقت وو سترگي مي د خوشحالي څخه
و پرقيدي او که د خلکو او هغه اطرافي څخه شرم نه واي لکه ماشومانو پشان

هلته دوکان کي د خوشحالي څخه پورته بنکته غورځيدم! خو ځان مي کنترول کړو،

او ځانته مي وويل: هوسي كله چې يواځي شوې خپل د زړه براس وباسه اوس كراره اوسيره. اطرافي د جيب څخه داسې نوې پيسې هغه دوكاندار ته وركړل چې زما زړه لا درد وكو! چې دا پيسې ولې وركړه؟ هغه موبایل زما خواته ونيو او په خدا يې وويل: واخله مبارك دی څه پخیر يې زور كې.

په خوشحالي مي موبایل ورڅخه واخيستو او په خلاصه خوله د خدا مي وويل: سلامت اوسي مننه.

زما پدی خبره هغه وخنډل او زما لاس يې ونيو او د دوكان څخه د وتلو په حال كې وويل: مننه څوك د يو بيگانه كس څخه كوي نه خپل د ميره څخه.

د موبایل په ليدو دوني خوشحاله وم چې د هغه خبرو ته مي يو تر ميان جواب وركو موټر كې چې كينستو هغه د موټر روښانه كولو حال كې وويل: امممم زه اوس يو سم دسی بازار د كم ځای كم چې پتلونيان (بيا لږ وخنډل او كرار يې وويل: او لنگوتيانې نه وي پكشي؟) پكې)

ما د هغه د خبری جواب ورنكړو او په خوشحالي مي د ځان سره پلانونه جوړه ول چې سنگه دا آيفون د جمیلې او فرشتې، مخكې پورته بنكته كړم چې د ډير زور له لاسه اور واخلي! ماته يې طعني راکول چې په خاوند دې گرانه نه يې او قيصه كيدی ندی؟ صبر داسې كار وكم چې سترگي مو د ډير حسادت څخه راووځي، په همدي فکرونو كې وم چې د اطرافي په پوښتنې متوجه شوم ورته.

جهان خان- چشي ته دسي پكر وری يې؟

نه پوهيرم ولې خو ورته مي وويل: دی خبری ته فكر كوم چې سنگه خپل مو بايل خپل د خاله لورگانو او اينگور ته يې شكاره كړم چې د حسادت له لاسه زاری وچوي؟

زما د خبري په خلاصيدو د اطرافي قهقهه پورته شوه چې ما تازه فكر شو چې بيا زما مبارکې خولې كشك شكيدلې او اپلاتي مي ويلې! اطرافي ښه ډير وخنډل او بيا د خدا په حال كې وويل: ولې غواړي د هغوي زاری وچوي كمه خبرې درته كړی؟ چې تا ورنه كينه ساتلي زړه كې؟

د اطرافي په خبره په مظلوميت مي سر و خوځه ويې، چط دهغه تندي تروش شو او ويې ويل: چشي درته ويې؟
جواب مي ورنکړو چې هغه موټر د سرک يو کونچ ته پارک کړو او زما خواته را وگرځيدو او په کلکه لهجه يې وويل: کله چې يو شئ درنه پوشتنه کوم نو چوپيژه مه!
جواب راکه، چشي درته ويې؟

د هغه پدی خبرو سترګې مي د اوبسکو ډکې شوي او نه پوهيرم ولي خو د گيلې په توګه مي ورته وويل: هغوی ويل ته په خاوند دی ګرانه نه يې.
زما پدی خبری هغه په حيرت وويل: پرما ګرانه نه يې؟ خپل شزی سره د مينې اظهار زه بايد لادسپيکر واخلم او اعلان وکم چې دوي پوي سي؟

په خفه لهجه مي وويل: نه هغوی ويل کندهاريانو باندی چې بنځه ګرانه وي هغي ته طلا اخلي موبایل اخلي(نور څه مي ونه ويل چې هغه په شيطنت وويل: امممم کالي اخلي کاکو اخلي او ه؟

د هغه پداسي شيطان لهجه مي نور هيس مي ونه ويل چې هغه خدا په خوله موټر روښانه کړو، نه پوهيدم چيرته روان دي خبری نکول يواځی يوڅه په فکر کي معلوميد د موټر په دريدو د موټر د بنينې څخه مي دباندی وکتل چې غټه لوحی باندی مي سترګي ولکيده چې ليکلي وه.

"د حاجي وردک خان طلا فروشي ته ښه راغلاست"

د هغه لوحی په ليدو په حيرت د جهان خواته مي وکتل چې هغه په کراره وويل: د مينی دا رکم په پيسو اظهاره ول خو بيحده آسانه ده، راځه زه تاته نن ثابته کړم.
• هر سومره چې ومي ويل نه ضرورت نشته هغه زما يو خبره لا وانه وريده او په زوره يې لځان سره طلا فروشي ته ننويستم، ډير غټ دوکانو وو سر او بر يې نه معلوميدو جهان لکه چې د دوکان مالک پيژندو چې د دوکان شاگرد په زغاستو د دوکان څخه ووت او څو دقي وروسته يو د عمر پوخ سړی چې سپين جوړه جامي اغستوي وه او يو لاس کي تسبيح وه دوکان ته رانوت او د جهان سره يې په صميمي انداز ستړی مشي وکړل.

هغه سړی چې زما خواته وکتل نو جهان په دوه لفظو کې زه ورته معرفي کړم " شزه مې ده " او تمام هغه سړی چې نوم یې حاجي نسیم وو ډیر محترمانه الفاظو باندی زما سره ستړی مشي وکړل او خپله شخصاً د راغلي تازه طلاو ډیزاینونه مور ته ښکاره کړل، د هغه طلاو په لیدو زه پوه شوم چې د دی قیمت بیحده زیلت دی نو ځکه د انتخاب کولو څخه مې ډډ وکړل خو جهان انتخاب ډیر ښایسته وو! یو جوړه غوږ والې (ګوش واره) یو نرې غاړه ګي او یو ښایسته ګوتمې راته انتخاب او واخیستل.

پیسو په حساب زه پوه نشوم جهان د جیب راوویستې خو حاجي نسیم ورته وویل: د دی قیمت په هغه معامله کې حساب کړه او جهان یواځې وخنډل او مننه وپي کړل او زما لاس نیولې د دوکان څخه را ووتلو! د تلو په حال جهان وویل:

جهان خان- زړه مې غواړی هوټل ته دی یوسم او شه داسې زبردست ږوډی درباندي وخورم، خو دا د کابل هوټلو ته چې گورم نر او شزی یو ځای شیني او ږوډی خوری، وایم بهتره به وپي ږوډی واخلو کور کې یواځې ستا کوټه کې وخورو، سنگه؟ هم به دیدن وکړو او هم به ږوډی په کراره وخورو؟

د هغه جواب کې یواځې ستا چې هر څنگه خوښه وپي وویل او موټر کې کیناستم، جهان د یو هوټل څنگ ته موټر و دره وپي او څو خوراکه کباب او قابلې واخیسته او د کور خوا ته روان شو، ما چې خپل موبایل ته کتل بیا مې خپل طلاو ته کتل د خوشحالي پوه نشوم څنگه تر کوره ورسیدم، همدا چې موټر و دریدو په تلوار بغیر لدی چې د جهان خواته وگورم پوښتنه وکړم یا کورته یې دغوت کړم د کور خواته ولاړم.

ادی آسپزخانه کې موبنتي وه زما په لیدو چې داسې خوشحاله یم بغیر د کوم شی د یلو او خودلو هغه هم خوشحاله شوه او خنډل یې، کله چې ورته موبایل او طلا و خودل خوشحاله شوه خو وپي ویل: خدای دی خوشحاله لره همیشه، خو لورکی مینه او خوشحالي پدی څیزونو کې نده نو دومره ورته شوق مه کوه، اصلي خوشحالي د میره په محبت او مینه کې وپي، د ادی خبره مې دومره په غوږ ونه نیول او به خوشحاله باندي خپل پر موبایل لیگا شوم، چې د ادی غږ راتلو په دهلیز کې د جهان

سره

خبری کول او ورته ویل یې ولي دی ځان په زحمت کړو؟ ما پودی تیاره کړی وه، او د جهان غږ چې ویل یې: کومه خبره نده بی بی حاجي څه زحمت. د هغوی خبرو ته مې توجه ونکړل او خپل پر موبایل لګیا شوم چې ادی بیا آسپزخاني ته راغله دا ځل د جهان د اخیستل شوي خوراكي څیزونو سره هغه یې قابونه کې اچول او ماته یې خبری کول ترڅو لارشم خپل حجاب وباسم او وګورم جهان خو کوم شي نغواری؟ دومره یې ویل چې په نه زړه مې خپل د موبایل څخه زړه و شکو او د کوتې خواته روانه شوم.

دروازه مې چې خلاصه کړه جهان مې خپل د آريشي څیزونو سره د هینداری څنگ ته ولیدو، د هغه په لاس کې.. د هغه په لاس کې.. چې کوم څیز وو د هغه په لیدو رنگ مې یو دم وپریږدي او ټول انرژي مې صفر شوه احساس مې کوی چې نور خپل په پښو نشم دریدلي جهان زما خواته راوکتل او په تروش تندی وویل: دا پایزیب ستا دی؟ تا خپله ځانته اخیستي؟

د هغه پدی خبری نه پوهیږم څنگه مې خپل ځان راټول کړو او په لږزانده غږ مې وویل: ه...و...هو.. زم..ا زما. دی ما خپله ځانته اخیستي. زما پدی رکم لهجه د حیرت څخه د جهان وریخي پورته شوي او په مشکوکه انداز یې وویل: ولي داسې رنگ دی پریږدلي شه خو یې؟

په تلوار مې وویل: هو هو بڼه یم هغه ستړی شوم ځکه داسې رنگ مې پریږدلي. زما پدی خبری جهان هغه لعنتي منحوس د حسیب راوړی پایزیب بیرته هملته کیخود او زما خواته راغې زما لاس یې ونيو او پداسې حال کې چې نالي باندي کینولم و یې وپل: رشتیا وایې ته نو کله پدی دونې تګ او ګرځیدو عادت یې زما فکر نسو ستړی مې کړی.

د هغه پدی دومره مهربانه او مینه ناکه لهجه ځانته شرمنده شوم چې دروغ مې ورته وویل خو بله چاره نه وه که یواځې لږ شک یې کړی وایې چې دا پایزیب ماته کوم هلك راوړی زاره یې چودل، پدی څو ورځو کې مې پیژندلي وو چې سومره پدی خبرو حساس دی او کرکه لري د دی الفاظو څخه. جهان پداسې حال کې چې زما د

سر څخه ټيکری لری کو کرار یې وویل:

جهان خان- که خپه کیژی نه نو هغه پایزیب وغورځه وه.
د هغه پدی خبره بیحده وویریدلم خو کرار می وویل: ولی؟
جهان خان- نه پوهیژم د هغه په لیدو بد احساس می پیدا کی، دا رکم دیزاین پایزیب زیاتره هغه دم انجونې په پینو کوی، زه ستا لپاره یو دانه ساده راوړم صحیح دی؟
په کراره می سمه ده وویل چې جهان په خوشحالی زما تندی بنکل کرو، او ویی وویل:

• جهان خان- اپرین هوشیار انجلی همیشه دغسی زما خبره منه، زه ستا بد هیڅکله نغوړم پوه سوی؟
د سر په خوځه ولو می ورته" هو" وویل تراوسه می لاس او پینې د زیات ویریې څخه لرزیده او جهان فکر کو زما فشار بنکته شوی د ستریا له لاسه؟!!

ډوډی وقت کی ما غوښتل د باندی دهلېز ته لاړشم خو ادی په زوره ډوډی په لاس راکړل چې خپل د خاوند سره یې کوټه کی وخوره، زه هم مجبوره بیرته د هغه څنگ ته ولاړم، د ډوډی وقت کی جهان دومره زما په ډوډی خورو نیوکه وکړه دومره یې وویل چې ولی د ماشومانو پشان کوچنی گولې اخلې؟ ولی یوه دوه گولې اضافه نخوری او خلاصه دومره ډیر خبری وکړل چې هیس پوه نشوم څه می وخوړل؟

جهان خان- امم خوله خلاصه که دا آخری گوله زما لپاره وخوره باره بس.
د هغه دی خبرو ته می نوره ژړا راغلي وه په غوسه می وویل: دا شپږ شپینمه گوله ده چې ته وای آخری؟!
زما په خبری جهان په خندا شو او ویی وویل: یا دا آخری ده آخری آخری. آا خوله خلاصه که!

به مجبوری می خوله خلاصه کړه او هغه خپل په لاس آخری گوله هم راکړل، او بیا داسی خوشحال شو لکه چې دا ټول قاب ډوډی ده خوړلي وی؟

-تاسو ډوډی ونخوړل؟

جهان خان- اممم ستا ډوډی خوړل می ولیده مور سوم، خو که خپل په لاس یو گوله راکي نه ورته نه وایم.

د هغه پدی خبره خپل د کړی خبری څخه پښیمانه شوم، ماته چا ویل ورباندی د پوډی ست وکړه؟ خو بده وه هغه دومره په محبت ماته یو یو گوله پوډی راکړل او اوس دی زه یو گوله ورنکړم؟!

په نه زړه مې لږ وچ پوډی کې کباب وپیچو او د هغه د خولې خواته مې ویور چې هغه د گولي خورلو سره زما گوته د دی څخه مخکې چې زه کش کړم په غاښ کړه او زما په "وی" په قهقهه وخنډل..

پایزیب مې خپل مخ ته نیولې وو، او دی خبرې ته مې فکر کوي چې ما ولې هغه ورځ چې حسیب بلاک کړو ولې هغه شپه مې دهغه منحوس راستولې څیزونه لري ختا نکړل؟ جهان د ماډیگر لمونځ لپاره تللي و مسجد ته او زه کوته کې یواځې وم، په ځیر، ځیر مې هغه پایزیب ته کتل هغه شپه مې یاد ته راغله چې حسیب زموږ د کور مخکې د شپې په دوه بجو راغلي و او ماته یې د امتحان پوښتنې راوړی وه او قول یې راکړی و چې د بل شپه به راته پایزیب راوړی!

او خپل قول یې وفا هم کړی وه او ماته یې پر بله شپه پایزیب هم راوړو، اوس هم کله ناکله فکر کوم چې څنگه هغه حسیب چې ماته یې د آسمان څخه د ستور راوړو و عدی کول په ظرف ده یو ساعت کې بدل شو؟ څنگه هغه دومره بنایسته توگه باندی ماته چل راکړو؟ او څنگه زه دومره بیعقل شوم چې دهغه د ستور درته راوړم، او سپورمې درته نیمه وم په دروغجن الفاظو ختا وتم؟

داسې د هغه پایزیب په لیدو باندی د پخوا وقت ته تللي وم چې د کوتې د دروازي د خلاصیدو غږ او د جهان راتلو ته هیس بام مې نشو د هغه په ناسابې غو مې یو "وی" وویل او خپل په زړه مې د ویري لاس کیخودو چې هغه په مشکوکه انداز وویل: چشي ته دسی فکر وړی ویې چې زما په راتلو خبره نسوي؟

په بند بند لهجه مې وویل: ه.. هغه هیس.

جهان خان- هیس؟ اممم؟

کله چې د هغه مشکوک نظر زما د لاسو خواته راغلو په تلوار مې پایزیب خپل شاته

پټ کړو خو ډیر ناوخته وه ځکه د هغه فکر شو ورته او پداسې حال کې چې خپل یو وریځ یې پورته کول وېي ویل: عجب! دا تراوسه تا لري ندی ختا کړی؟
-ختا کوم یې همدغه مې راخیستی و چې ویسم یو ځای ختا کړم.
جهان خان- امممم ته ماته راکه.
-ته یې څه کوی؟

جهان خان- هیس ستا کار درباندي آسانه کوم سبا چې تلم د ځان سره یې وړم او د شهر زباله دانې کې درته ختا کوم.

غوبنټل مې ورته "نه" ووايم خو هغه خپل لاس راوړاندي کړو ترڅو پایزیپ ورکړم! زړه مې نغوښتل چې ور یې کړم خو که ورکړي مې نه وای هغه نور هم شکي کیدو چې ضرور کوم راز دي پدی پایزیپ کې؟! نو ځکه په نه زړه مې د هغه لاس کې کيخود چې هغه په لاس کې پورته ښکته کړو، او اخیره کې خپل جیب کې واچو او پداسې حال کې چې زه یې خپل غیری ته کښه ولم وېي ویل:

جهان خان- سبا روان یم ځم.

نه پوهیږم ولې خو د هغه پدی خبره مې زړه خفه شو او پوښتنه مې وکړل: چیرته؟
جهان خان- کورته دا دوه ورځې کیژی دیکخوا راغلي یم ټول کارونه دغسې بی نظم پاتې باید ولاړسم سم یې کړم.

یو اهوم مې وویل او نور کومه خبره مې ونکړه چې هغه پداسې حال کې چې په طاقچه کې کینستی زه یې خپل په پښو لکه یو ماشومي پشان کینولم او خپل سر یې زما پر اوږه کيخودو او په کراره لهجه یې وویل: پوښتنه نکوی بیا کله راځم کابل ته؟

د هغه پدی خبره مې وویل: اهوم نو ستا زړه دی خو.

جهان خان- زما زړه که وايي یا نه تلم یا که تللي وايي ته مې لځان سره وړی.
-ما د اطرافو څخه بد راځي زه د کابل څخه نه ځم.

جهان خان- امممم د اطرافو څخه دی بد راځي که د هغه د خلکو څخه؟
-و مې ویل کنه د اطراف! نه اطرافیان خلک.

جهان خان- امممم ولې دی بد راځي؟

-همداسې.

• جهان خان- دا خو نه درسره منم ځکه ضرور یو دلیل یا خبره لری دغسي وچ میدان
کي چا د چا څخه بد راځي؟
-بس نو زما بد راځي.

جهان خان- عجيبه ده.

څه مي ورته ونه ويل چې هغه پداسې حال کې چې خپل ګيره يې زما په مخ موبنل
ويي ويل: کوچنيان څنگه؟ څو کوچنيان دی خوشيږي؟
په دروغو مي ورته وويل: کوچنيان مي هم نه خوبسيږي.
جهان خان- نه نو، دا نو نکيږي زه کوچنيان غواړم.

د هغه پدی خبره مي په غوسه وويل: نور نو څه کوی یو دانه زوی لري خپل د
معشوقې څخه.

نه پوهيږم ولي مي دا خبری ورته وکړل، خو ناساپه يې زور راکړی وو، زما پدی
خبره هغه زما مخ خپل خواته وگرځه ويي او په حيرت يې وويل: معشوقه بيا له کوم
خوا شوه؟ ما هغه خدای بخښلي د واده په شبه وليده چې سنگه ده؟

په غوسه مي وويل- که پر هغي مئين نه واي نو د هغي د مړه کيدو وروسته دي واده
کو، نه دا چې اته نهه کال واده ونکړی او ځانته زجر ورکړی.

زما پدی خبرو هغه په لور غږ وخنډل او پداسې حال کې چې خپل تندي زما د تندي
سره لگوي او نفس يې زما په مخ لکيدو ويي ويل: د چا سره بخيلي کوی؟ ها؟
په غوسه مي وويل: زه د چا سره بخيلي نکوم يواځی حقيقت مي وويل.

هغه په خندا وويل: ته ووايه شدي توري دی موژ هم وايو په قسم چی توري دی!
هغه دا خبره وکړل او په خندا شو خو ما ورڅخه ځان لري کړو او د کوتي دروازی
خواته د تلو په حال مي ورته وويل: دا دوه ورځي کيږي چې راغلي ياست يو ځل لا
د بابا سره مو مجلس ندي کړی، هغه به څه وايي؟ بده ده.

جهان خان- څه به وايي؟ سړی د خسر کورته خپل د شزی لپاره شپه کوی نه د خسر
دپاره.

د شرم څخه مي سر بنکته واچوي او کرار مي وويل: بيا هم بنه خبره نده پر هغوی

هم یو پوښتنه کوی.

جهان خان- اممم نو صحیح دی ته چې وایې نو دغسې به وکم، کمه دی دا زما
خسر جان؟

هغه دا خبره وکړل او په خندا زما خواته راغې او د دی څخه مخکې چې د کوټې
څخه ووځي په شیطنت باندې زما وپښته لږ کش کړه، او کله چې زما د چغو آواز
پورته شو په خندا له کوټې څخه ووتې، د شپې تر نیمایې پوری جهان د بابا سره
ناست وو او مجلس یې کو، زما خوب راغلي وو نو ځکه کوټې ته ولاړم چې ویده شم
او همدا چې سر مې بالښت ته ورسیدې ویده شوې وم، سهار د جهان په غږ چې ماته
یې ناری وهل د خوب پاسیدم.

جهان خان- ولاړسه اودس او مونځ دی وکه زه هم روان یم ځم.

د هغه د تلو په خبره نه پوهیږم ولې زړه مې خپه شو خو څه مې ونه ویل، د هغه د
څهرې څخه داسې معلومیدل لکه چې هغه دي مونځ کړی ویې؟ نو ځکه مې پوښتنه
ورباندې ونکړل او اودس لپاره د باندې ووتلم، د اوس کولو وروسته چې بیرته کوټې
ته د لمانځه لپاره راغلم نو هغه مې همداسې ناست په ځای کې ولیدو، نو ځکه مې
ورڅخه پوښتنه وکړل:

جهان- همدا اوس روان یاست؟

زما په خبرې هغه راوکتل او په کراره یې وویل: هو ته دی مونځ وکه زه دی د
لمانځه په حال ووینم دغه آرمان مې پوره سي بیا نو ځم.

د هغه په خبرې د شرم څخه تکه سره شوم خو څه مې ونه ویل او پر لمانځه و
دریدم، نه پوهیږم لمونځ به مې صحیح کړی ویې که غلط د هغه د دروند نظر لاندې
مونځ کول راته بیجده مشکل وو، کله چې هغه غلط صحیح مونځ مې خلاص کړو او
سلام مې وگیرځه ویې جهان مې خپل په ننداری ولید چې په ځیر، ځیر یې راکتل د
دعا په حال کې راته وویل:

جهان خان- ما ته هم دعا وکه شه؟

سر مې د سمه ده پشان ورته وڅوځه ویې او دعا مې وکړل، د جای نماز قات کولو

په حال جهان خپل لځايه پاسيدو، خپل پکول يې په سر کړو او پداسې حال کې چې خپل پتو يې په ځان پيچي زما خواته راغې.

جهان خان- ستا د بالښت سر ته مې يو څه پيسې درته پاتې کړې چې کوم شي دی پکار وو ځانته واخلي، زه شايد يو مياشت پورې نور ديخوا رانشم، نو په ځان پام کوه صحيح دی؟

بيا مې هم د خبرو لځايه ورته سر و خوځه ويې چې هغه زما تندې ښکل کړو او ويې ويل: يواځې ځانته خيال ساته زنگ و هم جواب راکوه، پر ما باندې به بابای نکوی پوه شوی؟ هسې نه يو قدم لری شم بيا همغه اولې جنې شي؟

د هغه پدی خبره په غوسه مې وويل تا نو کله زنگ وهلی چې ما جواب ندی درکړی؟

جهان خان- امممم د کار د کيدو مخکې مې درته گواښ وکو چې فکر دي وساتي ما بيحده بد راځي چې يو سوک دی زما د زنگو او مسجو جواب رانکړی.

هغه شايد نيم ساعت خپل وصيتونه او نصيحتونه راته وکړل او هوا د روښانه کيدو حال کې وه چې روان شو، د هغه د تلو وروسته بيرته خپل ځای ته راغلم خو نور خوب ن راتلو نه پوهيرم ولی زړه مې تنگ وو او غوښتل مې وژاړم، د هغه خالي ځای بيخي راباندې بد لگيدو نو پاسيدم او ټول مې کړو، خو بيا هم وضعيت مې ښه نشو،

داسې احساس مې کوي چې د هغه د عطرو بوی زما ټول کوټه ډکه کړی، نفس مې نشو اخيستي مجور د کوټې څخه ووتلم او د باندې حويلې کې بې ارابي مې قدم وهل شروع کړه يو څه چې وگرځيدم يخ مې وشو او بيرته کوټې ته راغلم او خپل ځای کې پريوتم تر څو په زوره هم که کيدل ځان ویده کړم او د جهان د خالي ځای په اړه نور بيځايه فکرونه ونکړم.

*** •

کم او زيات يو مياشت زمور د کوژدی څخه تير شوی وه، او پدی يو مياشت کې زه ما دومره د جهان د اخلاقو، رفتارو او عادتو سره بلده شوی او عادت مې کړی وو

چې شپه مې د هغه سره د خبرو کولو بغير نه صباح کيدل او ورځ مې بيا نه شپه کيدل' د کوتې مينځ کې ناسته وم او د جهان سره مې خبرې کول موبایل کې چې د کور دروازه وټکیده، دروازی ټکيدو ته کې توجه ونکړل ما ويل ادی شته هغه به يې خلاصه کړی خو ادی ماته نارې کړل ترڅو زه دروازه خلاصه کړم.

په نه زړه او زر منه خبرو لځايه پاسيدم او موبایل غور سره نيولی د کور دروازی خواته ولاړم او خلاصه مې کړه، يو کوچنی ماشوم چې د ۸ کالو معلوميدی ماته په ځير، ځير راوکتل او بيا يې په کراره باندی يو کاغذ زما خواته ونيو او په منډه د د دروازی مخکې څخه لاړو، د هغه ماشوم پدی کار يو دم هک حيرانه شوم، خو خاص توجه مې ونکړل او دروازه مې بنده کړه جهان اخوا څخه لگيا وو خبرې کول

او ما پداسي حال کې چې هغه کاغذ خلاصه وو، يو تر میان د جهان جواب ورکو د خط په خلاصيدو او په هغه کې د ليکل شوی الفاظو په ليدو، د ډير وحشت او ويري څخه مې موبایل د لاس څخه لاندی پر ځمکه و غورځيدی خو ما بغير لدی چې هغه ته فکر وکړم ټول فکر او ذهن مې هغه کاغذ ليک کې وو چې ليکلي وه:

(لکه چې کوژدن دی په لاره کړی يې چې د باندی نور نه وځي؟ خو په هر حال مجبور دا ځل راووځي کنه زه درځم کورته دی، دا ځل ماشوم مې درواستوی خو بل ځل زه خپله درځم نو خپله د انسان د لور پشان راشه د دی څخه مخکې چې زه کوم ليونټوب وکړم ستا ليونې حسيب).

الفاظ مې په زرها وار په غورونو کې تاویده، داسې احساس مې کوي چې دا الفاظ هغه راته مخامخ ويلي نه دا چې ليکلي وي؟! نه پوهيرم څومره وقت بي ساه جسد پشان ولاړه وم چې د موبایل غبر پر خود کړم، سترگی مې وگرځول او موبایل مې لاندی پر ځمکه وليد په تلوار مې راوخيست دومره ويريدلې وم چې ومې نه کتو مات شوی کنه؟

هغه ثانيه د موبایل مات کيدل او نه مات کيدل راته د دنيا اخيری او بی ارزښت ترينه خبره بنکاریده، جهان و چې زنگ يې وهلي و لکه چې زما په ناساپه خاموش کيدو په تشويش سوی و، جواب مې ورکړو او دهغه پر لپسې پوښتني شروع شوي په

سل زحمتو مي پوی کړو چې موبایل مي دلاس څخه ختا شوی وو.

جهان خان- موبایل دی ستا بلا واخلې زه دی و بیرېه ولم چې خدای نکرده څه وسو
ناساپه؟!

په ژرغوني غږ مي جهان ته سل بهاني راوړل چې خدای پاماني وکړو، د هغه لیک وروسته زړه کې مي د خبرو طاقت نه وو، او بیچاره جهان چې فکر کو زه د موبایل په غورځیدو او مات کیدو خفه يم و عدی راکول چې یو بل نوي راته اخلې او زه دی غمژن و نه اوسیرم، د جهان په هر مینه ناک لفظ زه هغه ته شرمنده کیدلم چې دروغ ورته وایم. خو چاره نه وه زما سره د دروغو بغیر بل هیس لاره نه وه.

په داسې زحمت مي ځان خپل تر کوتې ورسه وپې چې فکر مي کوي د دنیا سختینه او مشکل ترینه کار مي کړی وپې، د ادی غږ راتلو چې پوښتنه یې کول چا دروازه ټکول؟ سوک وو؟ او ما ورته هیس جواب ورنکړو ټوله ورځ په همدی فکرونو کې مي تیره کړل چې اوس څه وکړم؟ څنگه حسیب خپل د دی تازه جوړ شوی دنیا څخه چې ما پکې خندل، او خوشحاله وم لری کړم؟ څنگه؟ څنگه؟ څنگه؟

یو هفته پدی څه وکړم؟ څه وکړم؟ کې تیره شوه داسې یو هفته چې د جهان د یو زنگ جواب مي ورنکړو د هغه راستول شوي مسجونه نا ویلي په موبایل کې پراته وه، موبایل؟ دا یو هفته مي ندی لیدلی چې چیرته دی؟ شاید د کوتې یو کوچ کې پروت وپې. یو هفته کې مي د دروازی په هر ټک د حسیب د راتلو گمان وکړو، یو هفته ما ژوند ونکړو بلکې زنکدن مي تیر کړو.

یو هفته کې داسې وزن مي ناساپه کم کړو او د ډیر کمزورتیا څخه را وولیدم چې بابا او ادی و ډار شول چې هسې نه کوم نا علاجه مرضتیا نیولي يم! او ډاکټر ته د تلو ټینګار یې کو، خو زما مرضتیا د ډاکټر نه وه! زما درد حسیب و، زما درد د جهان خبریدل وه د دی خبرو څخه، زما درد د بابا هغه عزت و چې د حسیب په راتلو د خاوری سره خاوری کیدی، زما درد د خلکو هغه خبری وه چې د حسیب د بدنمي وروسته زما کورنی ته کیدل...

زما درد په یو نامرده باندي د زړه بایلو وو، زما درد یو چاره درلود؟ داسې چاره

چې شاید زما په تاوان وه خو د ډیرو په فایده وه؟! زما مرگ؟ دا هغه خبره وه چې دا یو هفته کې مې لځان سره تکرار کړی وه، که زه ځان مړه کړم نه حسیب راضي چې بدنمې جوړه کړی، نه به هم جهان د خبرو څخه خبر شي او نه به هم زما د کورني عزت او ابرو ته کوم تاوان ورسیري!

کله چې ځان مرگ ته تسلیم کړی نو هغه وقت ټول غمونه درته ناچیزه معلومیري، ځان سره وايي زه خو روانه یم راځه دا پاتې څو ساعته خو د دی ناځوانه دنیا څخه خوند واخلم! زما زړه زما مرگ منلې او نور ویره مې نه درلود کله چې د دی دنیا څخه سترگي پټې کړم ډیر خلک به په آرام شي، د ډیرو زړونه به راباندی یخ شي، پدی فکرونو مې څو څاڅکي اوبنکي مې د سترگو

• څخه توي شول خو زر مې پاک کړل.

بس دی دومره مې وژړل دا آخری ساعتونه د عمر باید وځاندم نه ژړا؟! پدی فکر لځایه پاسیدم حمام مې وکړو ځان مې جوړه کړه خپل پریډلې رنگ مې د آرایش په سرخي کې پټه کړه په هینداره کې مې ځانته وکتل، نور د هغه هوسی څخه هیس نام او نشان نه و پاتې هغه هوسی چې د جهان په خبره درې متره ژبه درلود! جهان! د هغه د نوم په راوړلو اوبنکي مې بیا په بهیدو شول، ما مینه وکړل خو په غلظه ما

عاشقي وکړل خو هم د غلط انسان سره مې وکړل او هم په غلظه لاره مې وکړل، خو دویم کس خدای زما د هدایت کولو او د رښتیني مینې د درک کولو لپاره زما ژوند ته داخل کړو هغه هم په حلال لاره، خو زما کړی انتخاب د خدای راکړی نعمت راڅخه واخیستو، پدی فکر و ژړا مې نور هم زیاته وه، خدایه زه تا مقصر نه حسابم وم ما خپله په ځان دا حال راویستو، تا زما سره ظلم ونکړو ما خپل په انتخاب خپل پر

ځان ظلم وکړو، او هر شی چې مې په سر راحط حق مې دی، ته ظالم نه یې ظالم مور بندگان دی یو چې خپل پر ځان ظلم کو او بیا یې پر تا راچو او ځان ورڅخه خلاصه وو، اوبنکي مې پاکي کړه او د یو هفتي وروسته د کوتي څخه ووتلم، زما پر لیدو چې کوبښن مې کوي ځان خوشحاله ښکاره کړم د ادی اوبنکي توی شول، زما خواته راغله او زه یې کلکه په غیر کې ونيولم د ادی په غیر کې ژړا راغلي وه سم

صحيح خو کوبنښ مې وکړو په توکو او خندا خپل او د ادی حال بدل کړم نو ځکه مې وویل:

-اهومممم نه وم خبر چې دومره درباندي گرانه يم ادی چې په یو مرضتیا مې راته په ژرا شي.

زما پدی خبره ادی د غیر څخه جلا کړم خو ځله پرلپسې زما مخ بښکل کړو او د ژرا څخه په ډک غږ یې وویل: ته د مور په زړه هغه وخت خبریزې چې خبل مور شي او اولاد دي داسې کار درسره وکړی، هغه وخت زما پ زړه پوهیږی .

د ادی خبرو باندی مې خندا راغله، ادی ماته وايي چې مور شي؟ زه چې نن ماښام د دی دنیا څخه خپل بار بستره ټوله وم! ادی زه بیا غیر کې ونيولم او د ښه شیبې وروسته یې خپل د غیرې څخه جلا کړم او په ډکو سترگو د اوبښکو یې وویل: زم درته سپانده دود کوم، ستا دغه ټول مرضتیا د خلکو د ناپاکه او وړی سترگو دی، دا چې داسی کور او خاوند دي په نصیب شو خلکو نظر کړی، شاید تعویذ یې درباندي کړی وي؟!

او خپل پدی خبره یو وی وویل او زر لاره آشپزخانی خواته ترڅو سپانده ماته دود کړی، د ادی کارو ته مې په مینه کتل، دومره مې ورته وکتل چې ادی وویل: دسی راته مه گوره.

-څنگه؟

ادی په ژرغوني غږ وویل: ټول هغه او ه اته زامن مې چې مړه شول، ټولو د مرگ څخه مخکې هغه شپه به یې راته دوه سترگې نیولې وه او داسې به یې راته کتل؟!

د ادی پدی خبره نظر مې ورنه واخیستو او زړه کې مې وویل، مور ده مور! او یو مور خپل د اولاد احساس درک کولې شي هغې زما احساس درک کړی و خپل په مورني مینه باندی، د دی لپاره چې شک ونکړی و مې خندل او په توکو مې وویل: وی زه ډیر آرمانونه لرم ادی! د دی وروسته غواړم واده وکړم سپین جوړه د ناوی توب کالی واغوندم، آرایش گاه ته لاړشم، خپل په خسر گني ناز وکړم چې راته طلا واخلي، او ستاسو خبره تاسو ته یو څو ملسیان راوړم .

دا خبری می کول په ظاهره په توکو په ظاهر د ادی د خندولو لپاره، خو دا ټول زما آرمان وو دا ټول څیزونه ما د رښتیا غوښتل، خو افسوس چې دنیا زموږ په غوښتنو نده، تر ماښام لس یوولس بجو د بابا او ادی سره می مجلس وکړو په خبرو، خبرو کې می د هغوی څخه بڅښنه و غوښته د بابا لاس می ښکل کړو د ادی غیر کې څو دقي پاتې شوم، او هغوی فکر وکړو چې مرضتیا پر ما اثر کړی او داسې می زړه نری شوی.

خو خبر نه وه چې نن شپه د هغوی د لور د ژوند آخری شپه ده.

پدی فکر و یو ځل بیا می ادی بابا ته ښه په ځیر، ځیر وکتل او بیا خپل کوتی ته ننوتلم، اوریدلې می وه چې ځان وژنه په اسلام کې حرامه ده! او د هغه کس جنازه اسلام وایې مه کوي کوم کس چې ځان وژلې وي؟ یعنی زما جنازه به لا سوک ونکړی؟ پدی فکر می اوبښکې د سترگو څخه وبهیدل، هغه نیمه شپه کې هغه یواځې کوته کې زما او د خدای بغیر یو بل کس او موجود هم وو؟

په نوم د شیطان؟! هو ما د هغه حضور او شتون خپل شاوخوا احساس کو، پوهیدمه چې دا ټول زما منفي فکرونه د هغه وسوسه ده! خو د مقابلي توان راکې نه وو او شاید زه اولې کس اوسیرم چې د شیطان راچول شوي فکر باندی خوشحاله وم! ځان سره می ویل زما د مرگ وروسته شاید ادی او بابا خفه شي وژاری خو عزت یې خوندي پاتې کیږی، پدی فکرونو لځایه پاسیدم او هغه د مورگانو دوا چې نن غرمه

په سل زحمته او ستونزو می د ادی په پټه د آسپزخاني د الماري څخه راخیستی وه راوخیستل، د هغه په پاکټ می سترگې ولگیده د مورگانو حشراتو تصویرونه وه ورباندی! څومره وقت کې به کار وکړی؟ آیا درد هم لری؟ د نیلوفر خبره می یاد ته راغله چې ماته یې خپل د خاله د لور قیصه کړی وه چې، د خاله لور یې خپل د کوژدن سره جنگ کړی وو او د مورگانو دوا یې خوړلې وه، ویل یې دوه ساعته

- وروسته دوا اثر کړی و او تر کله چې شفخاني ته یې رسه ولې وه ډاکټرانو معده ورته مینځلې وه خو، دوا خپل اثر پریخودلې و او جنې مړه شوه! هغه ورځ په ظاهره ما نیلوفر کراره کړه او تسلي می ورکړل خو زړه کې می ویل څومره بیعقل جنې وه

چې ځان يې وژلې او يو څو ډيالوگ مې هم وپشتلې وه چې هيڅکله په هيس شرايطو کې انسان بايد خپل ځان ته تاوان ونه رسه ويې، خو اوس؟ اوس زه

هغه جنې درک کولې شم شايد دهغې دقصې او داستان څخه خبره و نه اوسيرم، خو پوهيرم ضرور داسې شرايطو او حالاتو ته رسيدلې وه چې هغې ته نور ژوندي پاتيدل مناسب کار نه معلوميدو. پاکت خوله مې خلاصه کړه چې هغه کې دننه موادو لږ بوی مې ترپوزی شو او په توخ يې کړم، زړه مې راته ويل يو ځل جهان ته زنگ ووهم؟ د اخيرين ځل لپاره يې غږ واورم! پدی فکرونو موبایل پسې مې گرځم او د کړکې خواته د بالبنست په سر باندې مې تر سترگو کيږی.

په لږزنده لاسونو مې راوخيستي روښانه مې کړو، د زنگونو او مسجونو د عدادو په ليدو مې اوبنکې په بهيدو شول، ۱۲۰۹ زنگونه راته وهل شوی وه د جهان لخوا!! او دومره مسجونه چې شمار يې د اعدادو څخه وتلې وه. لاسونه مې لږزيږی.... زړه مې درد کوی... زما پاکې مينې ... ما وبخښه... ما وبخښه چې داسې کوم خو باور وکه دا مرگ د هغه ژوند څخه ډير ارزى چې ته راته د يو ناپاکې جنې په نظر راوگوری.. زه دا مرگ په خلاص غيږه منم د هغه بد نامې څخه چې رانصيب کيږی..

نه پوهيرم څومره مې د هغه په نوم د زنگ وهلو لپاره فکر وکړو، خو زړه مې ويل دا د هغه په حق کې ظلم دی! که نن شپه خبری وکړم او سبا مې د مرگ خبری ورسيری ورته هغه به سنگه ژوند وکړی؟ هغه به د زيات فکرونو او سوچونو څخه لمينځه لارشي، پدی فکرونو موبایل مې لری ختا کړو ما تراوسه د هغه په حق کې دومره ظلم کړی چې د قيامت تر ورځې ورته شرمنده يم نور نشم اضافه کولې پکې..

هغه سپين رنگه پوډر چې ټول زهريات وه او زما د هغه دنيا ټيکيت لاس کې مې را وخيستل، که ووايم ويريدلې وم د مرگ څخه بده خبره ده؟ که ووايم لاسونه مې د مرگ په تصوير ولږزیده بده خبره ده؟ که ووايم زه ژوند غواړم خو هی افسوس پدی دومره خو ای لعنت پدی خو چې زما ټول ژوند يې برباد کړو په همدی فکرونو اوبنکې مې بهيدل چې ناساپه د کوتې دروازه خلاصه شوه!..

روح مې له بدن څخه جلا شوه، ټول نړی مې په سر خرابه شوه، جهان... جهان

..زما پاکه مینه! د کوټې دروازی مخکې ولاړ وو، سترگې ټکې سرې وېې ما ته یې راکتل نه بوهیږم د هغه حال خراب وو که زما ده؟ د دروازي لاستې ختا کړو او په کرار او سترې لهجه یې وویل:

جهان خان- پر ما دی یو مرگ تیر کي ..

سترگې مې د اوبنکو څخه ډکې کيږي او څو څاڅکې زما په مخ راځي، چې دهغه نظر زما د سترگو څخه زما د لاسونو خواته بښکته کيږي، د هغه نظر تعقیبوم او تازه مې خپل په لاسونو کې هغه منحوس د مورگانو دوا ته مې فکر کيږي، زړه مې ناساپه د درزیدو څخه دريږي، په تلوار هغه لعنتي مواد خپل شاته پټوم، هغه څو گامه رانږدی کيږي او ما اول ځل پدی دومره وقت کې د جهان په غږ کې لږزا او ویره ولیدل چې وېې پوښتل:

جهان خان - څه خبره ده؟

-ه...ی...هیس..

جهان خان- لا.. لاس کېدی چشي وو؟

په لږزانده غږ مې وویل: هیس پخداي چې هیس ندی.

جهان دروازه بنده کړه او په دوه غټ گامو کې زما خواته رانږدی شو نه باید ووايم زما خواته یې حمله وکړه لکه یو زمری چې خپل د ښکار پسي جمپ اچوی، زما د لاس څخه یې هغه منحوس مواد واخيستل او رنگ یې یو دم وپړیدی، شونډو رنگ یې تک سبب شو داسې لکه چې نفس اخیستلې نشي سترگو رنگ یې د پیر سور والو څخه د وینو په رنگ بدل شوی وه،

د هغه پدی شانتي لیدو و ویریدم زړه مې درزیدو څخه و دریدی، پدی فکر چې خبر شي څه به وکړی؟ ټول بدن مې د حرکت څخه وولیدو، د هغه لاس مې خپل لاس کې ونيو او غوښتل مې هغه لعنتي پاکټ ورڅخه واخلم چې زما لاس یې په کلک ونيو دومره کلک چې احساس مې کوی د لاس هډوکي مې د مات کیدو حال کیدی.

جهان خان- وایم دا چشي دی؟

-هغه ... هغه رکم چې ته فکر کوی نده.

زما پدی خبره به لومړی ځل جهان خپل غږ پورته کړو او په لوړ لهجه یې وویل: زه څه فکر کوم؟ ها؟ ته غواړی ما مړ کي هوسی!؟

د هغه پدی دردناکه لهجه می خپل لاسونه د هغه په مخ کیخودل چې زما لاسونه یې خپل د مخ څخه لرې کړل او دواړه یې خپل په لاسونو کې ونیول، لاسونه می دهغه په لاسو کې لړزیدل، زما مخ ته یې وکتل سم په ځیر، ځیر یې زما څهري ته وکتل او په همغه لړزنده غږ یط چې زما زړه یې په درد کو وپې ویل:

جهان خان- رشتیا راته ووايه څه خبره ده؟

-پخدای.. پخدای هغه .. هغه زما کوټه کې مورک پیدا شوی د هغه د مر کولو لپاره می راوړی وو..

زما په خبرو هغه په گواښ او تنده لهجه وویل: پخدای قسم ولاړیژم دا ټول کوټه دی په سر باندی خرابه وم ماته درواغ مه وایه، هغه لعنتی مواد سوک لاس کې نه راخلي په رومی یا بل مرگ اچوی تر څو موژک(مورک) یې وخورى او مړ سې، ستا رنگ د مړی غوندی دی، ستا سترگی ماته بله خبره کوی..

• خپل لاسونه د هغه د لاسونو څخه باسم او په ژرغونې غږ وایم: په قران که ما کوم کار کړی وپې.

زما پدی خبره هغه په غوسه او قهرجنه غږ وویل: قرآن دی تا ووه... (خپل لاس یې پورته کړو د وهلو لپاره خو ناساپه یې ځان ووهې او د هر لفظ په ویل یې یو وار خپل په ځان کوی) قرآن دی ما.. ما ووهی، قران دی ما بی غیرته ووهې چې شزه می غواړي ځان وژنه وکړی، قران دی ما ووهې.

د هغه د لاسونو د نیولو کوښښ می وکړو خو هغه زه شاته تیل وهلم او لکه لیونیانو یې ځان سره خبری شروع کړل، کله چې زما خاموشي ولیده ډاډمن شو خپل د کړی فکر څخه چې د رښتیا ما غوښتل ځان ووژنم، او ناساپه لیونی شو، خپل لاس یې پورته کړو او ما د ځان د دفاع لپاره هیس کار ونکړو اجازه می ورکړه زما پر وهلو خپل غوسه خالی کړی، خو هغه خپل موټ زما شاته په دیوال ووهی دومره کلک چې د هېوکو د مات کیدو غږ یې ما واوریدو!

په وحشت او ویرې می د هغه لاس ته کتل چې زما زنه یې کلک په لاس کې ونیول او په داسې لهجه چې زما پر وجود یې لړزه راوړل وپې ویل: ماته رشتیا ووايه کنې

قسم درته یادوم نن شپه به سا ستا جنازه د دی کوتی څخه وځي یا زما، (بیا یې په لور
غر او نارو وویل: خوله خلاصه که.. ولي؟ په څه دلیل؟ چشي خبره وه؟

هیس جواب می ورنکړو او اوبنکې وپي چې پر مخ می بهیدل، چې جهان دا ځل په
نرمة لهجه پداسې حال کې چې خپل خور لاس یې زما پر مخ تیره و وپي ویل: رشتیا
راته ووايه، رشتیا راته ووايه هوسی! خپل مشکل راته ووايه، که حل می نکړی سو،
نامرده د دوه عالم یم.. ته راته یو وار ووايه، ته راته ووايه جهان د آسمان څخه راته
ستوری راوړه! که ما رانوری زه دی بی غیرت او بی شرف د عالم اوسم، ته یواځي
ووايه ولي؟ په څه دلیل دی غوشتي ځان مړه کړی؟ ها؟

په دوه لارو کې بنده وم که جهان ته می خبره نه وایي کړی حسیب راتلو او هغه بد
نامې جوړه ول، هغه وقت جهان ولاکه راکتلي وایي خو اوس که د حسیب څخه
مخکې زه ورته ووايم شاید درک می کړی؟ زړه می ویل هغه درسره بیحده مینه لری
او د حسیب پشان ندی چې سخته وقت کیدی یواځي پریردی، خو عقل می ویل هغه
جهان خان سدوزی دی! هغه کس چې اوله شپه یې درته وویل: هر کار کوی ویکړه
خو زما د غیرت سره به لوبې نکوی! پدی فکر و می بیا اوبنکې پر بهیدو شول او
خوله می د یو لفظ لپاره لا خلاصه نشوه،

چې جهان په غوسه باندی خپل په وینتیانو کې لاس کش کړو او لځایه پاسیدی پداسې
حال کې چې په کوته کې تلو راتلو تر څو آرام شي ځان سره یې کرار کرار ویل:
خپرو خیرت و یو دم غضب نازل سو، موبایل یې بند کی او اوس...

خبره یې پریکړل او پداسې حال کې چې زما خواته راتلو په کراره یې وویل: ګوره
زه اوس یو دم آرام او کرار یم صحیح دی؟ نه په غوسه یم نه بل شی اصلاً فکر وکه
د یو میاشت پسته زه راغلي یم ستا دیدن ته او هیس شی می هم ندی لیدلي، ته می
خوشحاله، خوشحاله لیدلي یې صحیح سو؟ اوس راته خپل د زړه خبره وکه هغه چې
ویلي نسي؟ هغه چې خپل په هغه د میژي پشان مغزو کې پورته شته کوی، خو ما ته
نه وایي.

هغه خبره راته وکه او هم خپل ځان بیغمه که هم ما راحتته که، هر خبره چې وپي زه
یې د اوریډو لپاره تیار یم، او قسم درته خورم چې هیس کار او خبره نکوم ته راته

ووايه چې څه خبره ده؟ چې ته يې خپل پر مرگ راضي کړی يې خو ماته نه وايي؟

د جهان هغه خراب حال ته مي وکتل او دپته مي فکر وکړو، چې بله لاره نلرم د مرگ څخه مخکي يو وار به جهان ته د زړه راز ووايم دومره ورباندې ډاډمن وم او پوهي دمه چې زما عزت نه خرابه وي، او هر کار او خبره که وکړی ماته يې کوی او زما کورني ته ولاکه چونگ لا وباسي، پدی خبره مي يو زړه مي سل کړو او په آرامه غږ مي ورته وويل:

-پوهنتون کې يو.. يو هلک و نل زما پسې و تل يې ويل ستا سره (د خبرو پدی ځاي کې مي جهان خوا ته وکتل چې هغه کرار زما څنگ ته راغلو او زما اندی ته د کينستلو په حال يې سر و خوځه چې مطلب "بڼه آورم" او ما پداسي حال کې چې د هغه څخه سترگې پټه ولې ومط ويل: تل يط ويل ستا سره مينه لرم،) بيا مي وروکتل چې د هغه تندې تروش څو خو سه يې ونه ويل چې ما وويل: دومره ډير يې دا خبره وکړه تر دی چې..چې.

جهان هيس نه ويل يواځي راکتل داسې کتل چې به سترگو يې ويل "خير دی نور مه وایه راته" خو په خوله يې ويل ووايه، سر مي د شرم څخه بڼکته واچوي، او بغير لدی چې ورته وگورم ټول قيصه مي وکړل، د الف څخه نيولې تر يا تر همدا اوس چې گواښ يې راته کړی وو ټول مي په يو نفس او په ژړا مي ورته وکړل، کله چې خبری مي خلاص شوي خاموشه، خاموشي وه کرار مي سر راپورته کړو چې سترگي مي د جهان به دوه د وينو ډک سترگو کې بند پاتي شول،

- د سترگو په سپين کې د ډير غوسي څخه سره رگونه راوتي وه، لاسونه يې د ډير فشار له لاسه لږزیدل د هغه پدی حال لیدو په ويري باندي ورڅخه لري شوم چې هغه زما د څنگ څخه پاسیدی، او د آرایش د ميز خواته په حرکت شو او ناساپه يې ټول څيزونه ورڅخه په ځمکه ختا کړل غوسه يې د کنترول څخه وتلي وه، د سر او غاړی رگونه يې راوتلي وه او د ډير غوسي څخه تک سور شوی وو، اول ځل وو چې ما د جهان چيغې اوریدل په لور غږ يې کنځل کول او هر شی چې لاس ته راتلو مات کوي د بنیښی په مات کولو چې د لاس څخه يې وينه په بهیدو شوه لځايه پاسیدم او د هغه د نیولو په حال مي ورته زاری شروع کړل چې د کوتي دروازه خلاصه شوه او بابا و ادی په ويري باندي راداخل شوه.

د جهان غوسه او زما د کوتې حال هغوی هک حيران کړل، خو د دی څخه مخکې چې هغوی کومه خبره وکړې جهان په لور غږ د غوسې څخه وويل: د کوتې څخه ووځې زما او زما د شزی په معامله کې توی کار نلری ولاړسي دباندی.

د هغه په خبره زما ژړا نور هم زیات شوه، ادی غوښتل یو شی ووايي خو بابا وويل: د جهان زوی خبره صحیح ده دا د هغوی د مینځ خبره ده مور ته د خبرو حق پکی نسته راځه.

بابا دا خبره وکړل او ادی د لاس څخه نیولې د کوتې څخه ووتې او دروازه یې هم بنده کړه، په دی بد حال کې و دی خبری ته حیرانه شوم چې بابا حتا یو ځل دی خبری ته فکر لا ونکړو چې امکان لری جهان په غوسه کې ما ووهی؟ بیا می زړه وویل هغه تا ووهی؟ او ما وویل کاش و می ووهی خو ارام شی، بابا په جهان دومره باوردرلود او بوهیدس چې جهان پر ما لاس نه پورته کوی ځکه یې ورسره یواځې پریخوډم!.

د جهان خواته چې اوس لږ ارامه شوی وو ومې کتل، دلاس څخه یې تراوسه وینه راتلل په ډکو سترگو د ژړا ورنږدی شوم او لاس می ورنه په لاس کې ونیو چې هغه خپل لاس رانه کش کړو او په نیولې غږ یې وويل: ماته لاس مه وه.

د جهان پدی کار ژړا می زیاته شوه او په سلگیو می ورته وويل: پخدای قسم که هغه شانتي خبره ويې چې ته فکر کوی؟ پخدای د نکاح ترلو څخه مخکې هغه ورځ چې بابا تاسو ته دسمال درکړو ما هغه بلاک کړو او تراوسه می نه لیدلې او نه می هم خبری ورسره کړی قسم پخدای.

جهان خان- د هغه لپاره دی زه رد کولم او راڅخه تختیدلې؟ دهغه هر موني لپاره؟ په تلوار می وويل- نه.. نه پخدای د هغه لپاره نه وو.
زما پدی خبره ناساپه د هغه غوسه د کنترول څخه بهر شو، او په غوسه یې زما زنه ونيول او په گواښ کونکې لهجه یې وويل: دعا کوه چې همدا خبری چې دی کړی، همدوني غول دي خورلې ويې، قسم درته یادوم، قسم یادوم که خبر سوم د خبرو څخه بغير کم بل کار دی هم ورسره کړی و،

بیغرته به یم که دواړه مې خپل په لاسو مړه نکړی، چیری دی دا هر مونی، بی ناموس؟ چیری ژوند کوی؟

په لړزنده غږ مې وویل: د کور آدرس یې ندی راته معلوم.
زما پدی خبری د غوسې څخه یې زه شاته تیل و هلم او پاسیدی پداسې حال کې چې شاوخوا یې کتل په غوسه یې وویل: کومه دی موبایل دی؟ تاته وایم کوم دی هغه لعنتی موبایل دی؟

د هغه پداسې چغو په ژړا مې شروع ورکړل خو هغه په غوسې زما خواته راغی او ویې ویل: دا مظلوم نمای دی بل چاته وکه، وایم کمه دی موبایل دی؟
د هغه په غوسه ناکه او طعنه لرونکې لهجه سترګې مې د اوبنکو ډکې شوي او موبایل خواته چې د هغه څنگ ته وو خو هغه د پیر غوسې څخه ورته پام نه وو، ومې خودو چې په تلوار یې راوخیست کله چې روښانه یې کړو،

نو زما خواته یې ونیو او ویې ویل: قلف یې خلاص کړه د دی څخه مخکې چې مات یې کړم.

په لړزنده لاسونو مې قلف ورته خلاص کړو، د هغه د ګوتو په هر حرکت زما زړه خولې ته راتلو، د موبایل لخوا ډاډمنه وم ځکه پوهیدم چې حسیب سره زما دا شماره نشته او نشي کولې راته مسج وکړی، د هغه حالت ته په تشویش وم، مخ یې د غوسې څخه تک سور شوي وو، په تندې خوله له ورايه بنکاریده، بغیر لدی چې د موبایل څخه سر پورته کړی ویې ویل:

جهان خان- اخري نمبر ۱۸۹ د چا شماره ده؟ ولي ورته نوم ندی نوشته؟
د جهان پدی خبره مې یو دم رنگ وپړیدی اخره کې ۱۸۹ د حسیب اتصالات شماره وه؟ زما د جواب په نه آوریډو هغه خپل سر راپورته کړو او بیرته یې پام موبایل ته کو، او په کراره او ویره ونکې لهجه یې وویل:

جهان خان- امممم پدی څو ورځو کې اته نهه زنگ و هلي درته، خو تا جواب ندی ورکړی، لس مسج یه کړی(د هغه پدی خبره روح مه له تنه جلا شوه، ما حسیب پیژندو او پوهیدم چې سومره د غوسې وقت کې بی ادبه کیری او بیخایه خبری کوی،

د جهان د څهري رنگ د هر مسج پر ویلو، د غوسې څخه بدلیدي دومره یې هغه مسجونه پورته بنکته کړل،

چې اخیره کې د ډیر غوسې څخه موبایل د دیوال ووهي او په غوسې زما خواته راغي او په همغه غوسه ناکه لهجه یې وویل: دا هر موني چشي وايي ستا د چشي عکسونه لری چې اوس وايي نشر کوم یې که رانغلي؟؟ ها هغه بی ناموس سره ستا سرکم عکسونه دی؟ خوله خلاصه که د دی څخه مخکې چې درمات یې کړم.

• په ژړا مي وويل: پ... پخداي مه هيس دسي زما غلط عکس ورسره وي، هغه دروغجن دی دروغ وايي.

جهان خان- عکس نلری ستا؟ که تا دهغه بی شرف سره کوم غلط کار نه و کړی نو ولي دی ځان وژنه کول؟ ها؟ ماته درواغ مه وایه چې مړه کوم دی .
د هغه خبرو ته مي هيس پام ونکړو، او دی خبری ته فکر ویورم چې د حسیب سره زما کوم ډول عکس پاتي چې اوس ما ورباندی ویره ويې؟ ما هغه ته هیڅکله داسی غلط عکس نه وو استولي،

بیا د کوم عکسو خبری کول؟ حسیب اصلا زما نوی شماره له کوم ځای پیدا کړی وه؟ چې مسج یې کړی؟ زه پدی فکرونو کې وم چې ناساپه کامل لځایه اوچت شوم! په خلاص سترگو مي وکتل چې جهان ځان پسې پورته کړم او په غوسه یې وویل: رآه هله ماته د هغه بیشرف آدرس راکه که ما د هغه جنازه نه ويې درته پورته کړی بی غیرت به يم، هله رآه ماته ووايه چیری دی هغه؟

-ما ته د هغه آدرس ندی معلوم پخداي.

جهان خان- کوم پوهنځي کې دا هر موني غول خوړل، کوم بخش کي وو؟
په لړزنده غږ مي وويل: ...اقتصاد پوهنځي..

جهان خان- څو يم سمسټر؟
-آ..آخري.

پدی خبرو جهان زه شاته تیل وهلم او په غوسه ناکه لهجه یې وویل: د دی بی ناموس نوم چشي دی؟
-ح..حسیب..

جهان د حسیب نوم اوریډو وروسته د کوتې دروازی خواته روان شو چې په تلوار ورپسې شوم او ورته و می ویل: چیرته ځې پدی وقت؟
زما په خبری هغه راوگرځیدی او په یو داسې لهجه چې زما پر وجود یې لږزه راویسته ویې ویل: ځم چې دهغه بیشراف او بی ناموس سر د کابل د دروازی څخه درته وزړه وم.

د هغه پدی خبره په وحشت می وویل: څ..ه.. څه کار کوی؟
زما پدی شانتي ویریدلې لهجه هغه زما خواته راتاو شو او زما زنه یې دومره کلک و نیول چې د درد څخه یې یو "اخ" می له خولې ووت خو هغه بغیر لدی چې زما درد ته پام وکړی په غوسه ناکه لهجه وویل: ها څه وسو؟ د عاشق د مر کول خبره می درته وکړل رنگ دی وپریډي! لاس او پشی دی په لږزیډو سوه؟

امم د هغه د پاره دی ځان مکه نه مر کوی؟ خو زه دی کار آسانه کوم ولی تنها مرگ غواړی؟ ته دلته ځان مړه که زه به هغه خنزیر درته مر کم، بیا هغه دنیا کی لیلی مجنون داستان شروع کی، دی دنیا کی تر څو چې زه ژوندی یم (مخ یې دومره رانږدی کرو چې نفس یې زما پر مخ لگیدو زما سترگو ته یې وکتل او په کلکه لهجه یې وویل: تر څو چې زه ساه باسم زما دی د خدای په خدای قسم وی د هغه بی ناموس په آرمان دی پاته کوم..

ته فکر کوی زه به تا هغه بی ناموس ته ایله کم؟ خو سم په خلاص غوژونو یې واوره زه جهان خان سدوزی به نه یم بیغرت به یم که اول هغه بی ناموس مر نکم او بیا په تاا باندی داسې حال راوړم داسې چم درباندی وکم چې یو دنیا ته پانیات(پند نصیحت درس عبرت) سی او پوی سی ټول چې د جهان خان سدوزی په ناموس او په عزت که سوک گوته پورته کوی نو گوته یې ورماته وم او که خبره کوی نو ژبه یې ور پری کوم...

هغه دا خبری وکړل او په غوسه یې زه شاته ټیل وهلم او د کوتې دروازه یې په کله د ځان پسې بند کړه دومره په کلکه چې نږدی و لځایه ووځی، د هغه په ټیل وهلو زه په مات شوی بنیښی د هینداری وغورځیدم او لاس می ورباندی پری شو، خپل لاس ته می هیس پام نه و یواځی د جهان خبری می ذهن کی گرځیدل او ژړا می زیاتیده،

دومره هغه حالت کې ناسته وم او ژړلې مې وه او بلخوا د پری شوی لاس څخه مې دومره وینه تللې وه چې بی هوښه شوی وم، په سر درد مې سترګې خلاصې کړې خو د ډیر دروند والي له لاسه بیرته پټې شوه بیا مې کوبښښ وکړو او دا ځل لږ وه توانیدم چې سترګې خلاصې کړم، خپل کوټه کې وم! اول څو ثاني گنګسه وم خو کرار کرار مې ټول شیان یاد ته راغلل، او سترګې مې د اوبنکو ډکې شوي کوټه باکه شوی وه مات شوي بښینې نور نه ښکاریدې کوټه پاکه پاکیزه وه، خو ماته اوس هم همغسې تیت او پرک معلومیده او جهان مې پکې لیدو چې د ډیر درد او غوسې څخه چغې وهل پدی فکر و مې اوبنکې په مخ وبهیدې چې د یو چا نیولې ډډ غږ مې خپل انډی ته واوریدو!

په وحشت باندې خپل چپ طرف ته وکتل چې جهان خان مې د کړکې خواته په نالي باندې ناست ولیدو!

جهان خان- امم اوس د خوبو وقت ندی ولاړسه چې ډیر کار لرو. د هغه پدی خبره اوبنکې مې نور هم زیات شوه چې د هغه په ناساپه پاسیدو د ویری څخه خپل ځای کې لږ پاسیدم چې جهان بغیر لږې چې زما خواته راشي زما د کالو الماری خلاصه کړه او په گرځیدو شو، ما په حیرت ورته کتل چې هغه زما حجاب راوخیستو او زما خواته یې راختا کړو او په کلکه لتجه یې وویل:

جهان خان- جر (زر) کوه حجاب دی واغونده چې یوځای کار لرو باید ولاړسو. د هغه پدی خبره مې په گنګس انداز وروکتل چې زما په نظر هغه نور هم په غوسه شو پداسې حال کې چې زما خواته راتلې وې ویل: د خبرو حوصله نلرم حجاب دی د انسان د لور په رګم واغونده کني زه یې په زوره درباندې اغوندم،

- د هغه پدی خبرو ژړا مې زیاته شوه خو د ځایه پاسیدم ترڅو حجاب واغوندم، زه نباید د هغه څخه اوس د نرمې او جان قربان توقع او امید ولرم، ما ده هغه غرور او غیرت ته تکلیف رسه ولي، خو نه پوهیږم ولې زما زړه غوښتل همغه منربانه جهان وې چې زما ناز اخلي او زما خبرو ته غور نیسي، د لاس درد مې اجازه نه راکول چې د حجاب بل لستونې په لاس کړم چې هغه ځان را ورسه وې او به تروش تندې هغه زما په لاس کړو.

او خپله یې زما حجاب دوکمي بټني وتړل، د هغه د لاس وینه په لاس یې وچه شوی وه زخم یې زما زړه خرابه وو، خو زما لاس یې تړلي وو؟! پدی حالت کې هم زما په فکر کې وو، یعنی امید شته چې هغه اوس هم زما سره مینه ولری؟ زه یې د جور لاس څخه ونیولم او د کوتې د دروازی په خوا یې ځان پسې کش کړم، چې دهلیز کې ادی او بابا مې ولیدل، هغوی ته د کتلو څخه حیا راتلل فکر مې کوی جهان به ورته ویلي ویې ټول خبری خو.

د بابا په پوښتنې پوه شوم چې جهان جهان دی نه حسیب..

بابا- دا اوس څه خبره ده چې تاسو دا حال جور کړی؟ خیرت خو دی؟ مور ته هم ووايست.

جهان خان- خیرو خیرت دی معلم صیب بخشه کوه تاسو مې په عذاب کړې، هوسی تر یو ځای وړم لژ کار لرو، بیا که خدای غوشتل ډاکټر ته هم یو وار ځو.

د هغه پدی خبره د ادی او بابا په مخ باندی د آرامتیا څپې راغلي او ادی په خوشحالي وویل: خدای دی خیر درکړی زویه دا خو زموږ خبره نه مني دا یو هفته کیری حالت یې خراب دی خو ډاکټر د تلو څخه انکار کوی.

جهان خان- دا هم ستاسو ډیر نازو داسې کړی، په هر حال خدای به خیر کړی. هغه دا خبره وکړل او زه یې د ځان پسې حویلي خواه کش کړم، موټر یې کوڅه کې ولاړ وو، زه یې موټر ته پورته کړم، باید داسې ووايم چې زه یې موټر ته په زوره ټیله وهلم او خپله هم کینستو او موټر یې روښانه کړو.

نه پوهیدم چې چیرته ځو او د څه لپاره ځو؟! خو دومره پوهیدمه چې هر خبره که ویې د حسیب باندی اړه لری او هغه منحوس پدی موضوع کې شتون لری، فکر مې کو چې شاید د پوهنتون خواته لاړشو یا هم جهان به د هغه د کور آدرس پیدا کړی ویې او دهغه کور ته به لاړشو، خو کله چې یو ساعت موټرواني وروسته د د کابل د شهر څخه کرار، کرار، ووتلو زړه مې ویل ښه خبری مخکې ندی!

هیس می نه ویل دومره بی انرژي او گنگسه وم چي خپل مرگ ته تياره وم، د خان وژني لځايه د جهان پر لاسونو مرگ ډير شرافت لري، هغه هم پداسي حال کي چي ډاډمنه وم که مړه مي کړي د جنازي لمونځ که نور خلک نه ويي خپله يط راباندی ضرور کوي. په همدی فکرو باندی مخ مط د هغه خواته راوره وو، د اخير ځل لپاره مي ورته بڼه په ځير، ځير وروکتل...

په دا يو شپه کي لکه چي بوډا شوی ويي، څهره يي مات شوی بڼکاریده، سترگو سرخي همغسې د وينو پشان وه، د لاس وينه يي يو څه کالي هم په وينو کړی وه، خو هغه بغير د کوم خبری به تروش تندی موټر چله ويي، د داسي يو انسان په لاس مرگ هم زه ځانته شرافت حسابيه وم..

د موټر به دريدو هغه زما خواته په تروش تندی وکتل او په نيولي غږ يي وويل: تا څه (بنکته شه) بغير د څه ويلو يو نری مسکا باندی د موټر څخه بنکته شوم، د بنکته کيدو سره سم، يخ شمال مي په بدن ولکيدو او ديخ څخه ولرزيدم، سترگي مي خلاصي کړی او بڼه شاوخوا مي وکتل تر هغه ځای چي د سترگو نظر کار کو دښته وه او دښته، د لري، لري پوری يو کور او آبادی نه تر سترگو کيدل، آسما وريځ وو لکه چي هغه هم پر ما په غوسه وو چي داسي غرميدی..

جهان هم د موټر څخه بنکته شو او د موټر د شا ډالي خواته ولاړو، ا ما خان سره وييل ضرور غواړی په کوم وسله مي ووژني چي هغه خوا ولاړی خو د موټر د شا ډالي په خلاصيدو او د هغه شي هو شي موجود په ليدو سترگي مي تراخيره حده خلاصي شوي!..

دا په وينو لت پت چي خوله او لاسون يي تړل شوی آیا حسيب دی؟؟؟
جهان هغه په يو لاس نيولي وو او د هغه موټر تنگ ډالي څخه يي زما خواته راکش کړو او کله چي ماته رانږدی شو نو زما د پښو سره يي په ځمکه ختا کړو چي د هغه ضعيف "اخ" مي تر غوږ شو، لاتراوسه يعني ژوندی دی؟ مخ يي د ډير وهلو څخه ځای، ځای وينې وينې او تک شين شوی وو، اغوستلط کالو څخه يي وينه څڅيدل،

حسيب ځان لږ وښوره ويې او ځان يې پر مخي کړو او پر ملا و غځيډي، د سترگو د خلاصو کوبښښ يې وکړو خو دومره د وهلو له لاسه پرسيدلې وه چې نه خلاصيده، جهان په دوه گامو کې ځان تر حسيب را ورسه ويې او د سر ويښتياڼو څخه يې کش کړو او پداسې حال کې چې زه حسيب ته خودلم ويې ويل:

جهان خان- شه .. شه چشي دى ويل خنزيره د موبایل د شا څخه؟ ها؟؟
بيا پداسې حال کې چې د هغه ويښتياڼ يې نور هم کلک شاته کش کول او د حسيب اخ يې د درد څخه پورته کوى ويې ويل: ها جواب راکه هر موني، چشي دى ويل ..ويل دي هغه ميره به دى گورى او زه به دى ويسم؟! ها دغه دى ويلی وه او ه؟

• جهان د هر خبری په ادا کولو سره د حسيب ويښتياڼ شاته کش کول چې د هغه د درد څخه ډک چغې پورته کيدل، او عجيبه وه چې د حسيب هر درد څخه ډک چغو باندى زما زړه آرام کيدو، اوس که مړه هم شم نور آرمان په زړه کې نلرم، جهان حسيب په خوله داسې کلک بکوس ورکړو چې د حسيب غاښ ورسره د خولې وپريد او وينه و چې د هغه د خولې څخه په بهيدو سول..

او ما اول ځل د حسيب ژړا او زاری واوريدل چې ويل يط بد مي کړى غول مي خورلي نور هيڅکله به ماته مزاحمت نکوى، خو د هغه په هر زاری جهان يو لغته ورکول او کنځل به يې ورته کول، په پښو د دريدو توان مي نه درلود هملته په خاورو کيناستلم، او جهان ته مي کتل چې د يو زخمي زمري پشان حسيب را نيولي وو او وهې، دومره يې حسيب وهې تر دى چې هغه بى هوښه شو کله چې نرر د حسيب اه او ناله بنده شوه، يو اخري لغته بل يې هم ورکړل او زما خواته يې راوکتل

..

د يو زمي زمري نظر ډير ويرونکې ويې دومره چې ټول بدن مي د هغه د نظر څخه ولرزیده هغه په کراره زما خواته راغې، د هغه پداسې ليدو مي اوبنکي د سترگو څخه په بهيدو شوه، چې جهان په کرار او نيولي غږ وويل: زه اوس ستا سره څه وکړم؟

د هغه پدى دردناکه لهجه نور مي هم ژړا زور واخيست او په سلگي، سلگي مي وژړل چې هغه زما خواته رانږدى شو زما پشان په هغه خاورو کې کينستې او په

همغه دردناکه لهجه يې وويل: ته ماته لاره وشه يه، زه اوس ستا سره څه وکم؟

ما د هغه سړی مات نشوه ليدلې کوم چې په دی څو وقتو کې ماته يواځې خپل د غيرت او مينې مثال راکړی وو، ما د جهان خان سدوزی دا رکم د ژړا څخه ډک سترگې او درد ناکه لهجه نشوه ليدلې، ورنبردی شوم او په داسې حال کې چې د هغه مخ مې خپل په لړزانده لاسونو نيولو په سل زحمته مې ورته وويل:

-ماته وگوره جهان، هر کار ... هرکار چې تا آرام کوی او د دی حالت څخه دی باسې هغه وکه، زما په مړه کولو که زړه دی آرامیږی او سکون ته رسیږی، زما وينه دی تاته حلاله ويې زه خپل وينه تا بخنم ما مړه کړه، خو خیر دی دسې مه کوه ځان دسې مه پعدابه وه ..

زما په خبرو جهان حال نور هم خراب شو او په همغه لهجه يې وويل: ستا او ددغه هرموني مرگ ما نه آرامه ويې خو غرور او غيرت مې پر ځای کوی، خو زه هغه غرور او عزت څه وکم کله چې (خپل په زړه يې وار وکو او په همغه دردناکه لهجه يې وويل: کله چې دا.. دا نارمه او بی کراره دی کله چې(خپل سر ووهی او ويې ويل: کله چې دلته جنگ دی او زر فکړه دی، ستا مرگ يواځې د خلکو خوله به بنده کړی خو زما زړه به سوک ستا لعنتي څخه صبر کړی ها؟

د هغه پدی خبرو زما ژړا نور هم زیات شوه، خدايه ما څه وکړل خدايه ما ددی سړی په حق کې څومره بد وکړل څومره ظلم مې وکړو، خدايه ته ورته ارامش وکړه خیر دی دغه يو احسان پر ما وکړه او جهان آرامه کړه. د هغه دردمند سترگو ته مې دکتلو توان نه درلود د هغه سر مې خپل غیر کې ونيو او هغه هم کوم مقاومت ونکړو، او زما غیر کې سر کيخود او ما ورته وويل:

-ناپوه وم، جاهل وم نادانه وم بیعقله وم، نه پوهیدم دا چغالان مې نه پیژندل په دوه خبرو ختا وتم، خو خدای په سر شاهید دی، کله چې ته راغلي تازه ما مينه درک کړه او پر تا مينه شوم.. (زما پدی لفظ هغه په حیرت خپل سر زما د غیر څخه پورته کړی او ويې ويل: يعن.. يعنی ته پدی (حسیب ته چې بغیر د حرکت په خاور او وینو کې لت پت پروت وو اشاره وکړل او يې ويل: يعنی ته په هغه مينه نه يې؟

د نه پشان مي ورته سر و خوځه ويې او ومې ويل: ما درته وويل چې د بابا د " هو " د جواب سره ما دی بلاک کړو او نور مي ورته هيس فکر لا ونکړو.

زما پدی خبره جهان لځايه پاسيدو او ما ورپسې وکتل چې هغه د عادت مطابق د فکر کولو لپاره کرار کرار په قدم وهلو شو، لږ اخوا ديخوا وکرځيدو او بيا د حسيب خواته ولاړی يو لغته يې ووې او ورته ويې ويل: اووو رزيله ولاړسه

خو حسيب بی هوبنه و او هيس حرکت يط ونکړو چې جهان بيا زما خواته راغلو، او پداسې حال کې چې زما مخکې خپل گندي په ځمکه وهل او کينستي ويې ويل: ما درته ويلې وه چې زه ژوندی يم او سه اخلم خپل د غيرت او غرور په سر که نن زه تا ژوندی پريژدم، نو په کم خبری چې ما ژوند کوی او ساه مي اخيستل هغه لمينځه ځي او مات کيژی، خو... خو که تا نن مړه کړم نو يواځي ستا جنازه نده بلکې زما د روح او مينې جنازه هم پورته کيژی..

ما يواځي ورته غور نيولې و دا دهغه پريکړه وه، د هغه تصميم وو او زه د هغه په هر پريکړی باندی راضي وم، که هغه مرگ وو او که ژوند. جهان خپل به ويښتيانو کې لاس تير کړو او ناساپه يې زه د لاس څخه کش کړم او د موټر خواته يې کش کړم؟

او پداسې حال کې چې حرکت يې کو اخير نظر يې حسيب ته چې په خاور کې پروت وو وکړو او ويې ويل: که ژوند يې پدی دنيا وو نو پاتي به سي کني د چغالانو نصيب دی سی...

- او هو جهان خان سدوزی خپل د غرور او وجدان په قرباني کولو سره، يواځي زما ژوند نه بلکې د بابا عزت د ادی هيلې زما آرمانونه او خپل زړه هو هغه خپل د غرور په قرباني کولو باندی د يو نفر نه بلکې د يو کورني ژوند او عزت وژغوری، هو جهان خان سدوزی ګرګ آشتي وکړل، هغه خپل د غرور هغه چې ده ورباندی ساه اخيستل په قرباني کولو ګرګ آشتي وکړل....

وايي په ژمي کې چې کله لېوان ښکار پيدا نکړي او سخت وړي شي، نو بيا ټول يو ځای کې سره راټول شي! يوه ګرده دائره جوړه کړي او يو بل ته په ننداره شي. څنگه چې يوه لېوه د کمزورتيا له امله و غورځيږي، نو پاتي ټول لېوان پري حمله

وکړي او پاک يې سره وڅوري، دې کار ته په فارسي کې گُرگ آشتي وايي.

د گرگ آشتي ناول پای..

ليکوال: خواجه زی...

زما د نور داسې بڼایسته ناولو د ویلو لپاره دا چینل جوین کړی، او ملگرو د گرگ آشتي ناول ی بل جلد هم دی چې د همدی په ادامه لیکل شوي په نوم د "شهرې جنې په اطرافو کې" چې هغه به هم په همدی چینل کې نشر شی انشاءالله

<https://t.me/shuhab00>

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English